

Посвячене
християнське життя

Ходіння вірою

*Але щоб зростали в благодаті й пізнанні
Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа.
Йому слава і тепер, і дня вічного! Амінь.
2 Петра 3:18*

7

Зміст

Ходіння вірою.....	3
Вступ.....	5
I. Віра в Бога	6
II. Перешкоди для віри.....	9
III. Примноження віри.....	13
IV. Керівництво у житті християнина	16
V. Етапи пізнання Божої волі	26
Завершення.....	27
Додаток А	33
Визначення життя.....	34
Труднощі, пов'язані з вірою	38
Труднощі, пов'язані з керівництвом	43
Сумніви	49
Додаток Б.....	54
Привілей та досвід.....	55
Присутність Христа	60
Додаток В. Бережені силою Божою.....	66

Ходіння вірою

Віра є фундаментальним принципом життя в Божому Царстві. Чимало є християн, які повірили у спасіння в Христі, покалися, прийняли вірою справу Христового викуплення, і на цьому зупинилися. Покладання на Бога для отримання вічного життя та надія на Нього у земному житті стає для таких людей двома окремими непов'язаними між собою поняттями. У цьому уроці ми розглянемо питання ходіння у вірі, дослідивши, чого вчить Писання у цій життєво важливій галузі. Крім того, ми розглянемо питання Божого керівництва, оскільки воно є безпосередньо пов'язаним з *живою, активною* вірою, яка має бути основою для визначення життєвого напрямку. Здебільшого рішення, які ми приймаємо, є віддзеркаленням нашого рівня активної віри.

Цей урок взятий з курсу «Посвячене християнське життя». Інші уроки цього курсу:

- 1) «Мета та процес християнського життя»
Чи знаєте ви що таке мета? Вам важко бути «хорошим» християнином? Дізнайтеся, що хоче зробити Бог у вас і через вас у цьому надзвичайному житті, до якого ми покликані.
- 2) «Сила для духовного життя»
Дізнайтеся про служіння Святого Духа невіруючим та віруючим і три заповіді щодо Святого Духа, які дає Боже Слово.
- 3) «Війна»
Ми перебуваємо в духовній боротьбі з рішучим ворогом. Дізнайтеся про тактику сатани і про те, як бути переможцем.
- 4) «Молитва: поклоніння та хвала»
Молитва — це вираження наших відносин з Богом. Навчіться новому спрямуванню молитви — як шукати Його лиця перш ніж шукати Його руку.
- 5) «Молитва: прохання та заступництво»
А зараз, зосередившись на Всемогутньому Богові, дізнайтеся про радість заступництва. Сюди включені основні принципи молитви, перешкоди для молитви і важливість спільної молитви.
- 6) «Живе та діяльне — Боже Слово»
Біблія — наш основний засіб спілкування від нашого Небесного Отця і пожива для нашого духовного життя. Дізнайтеся як здобути найбільше користі від цього живого, могутнього джерела.

- 8) «Духовна переміна»
Бог обіцяв, що Він перемінить нас силою Свого Святого Духа так, що ми станемо схожими на Нього. В цьому уроці ми спробуємо дати відповідь на питання: які зміни в моєму характері мають відбутися в результаті ходження з Христом?
- 9) «Розуміння страждань»
Дізнайтеся п'ять цілей страждання і як наша реакція на страждання може збудувати або зруйнувати нас. Ми самі вирішуємо чи страждання приведе нас до озлобленості чи до духовної зрілості.
- 10) «Спільність у родині»
Дізнайтеся як допомогти побудувати спільність у церкві, нашій «родині», як вирішувати конфлікти і як практикувати спілкування, яке прославлятиме Христа і принесе радість в наші серця.
- 11) «Служіння своїм ближнім»
Цей урок вимагатиме від вас перевірки як ви можете служити іншим. Він відкриє вам очі на те, для чого Бог дав вам дари Святого Духа і наскільки важливо для вас служити людям навколо.
- 12) «Використання часу»
Біблія говорить про роботу і як ми маємо використовувати час? Чи знаєте ви свої пріоритети і чи ставите ви цілі, які відображають це? Цей урок допоможе вам правильно використовувати час.
- 13) «Підготовка до відродження»
Існує так багато розмов про відродження, але так мало свідчень цього. Погляньте на історію відроджень і принципи, які ми можемо використати, щоб принести відродження зараз, сюди — в наші життя, в нашу церкву, в Україну.

Вступ

Коли ми говоримо про християнське життя, ми маємо говорити про віру. Якщо немає віри, то немає і християнства. Наш Господь Ісус говорив про віру. Декого Він хвалив за їхню віру, м'яко докорив учням щодо нестачі віри. Для нас це нагадування, щоб ми ходили вірою. Протягом опрацювання цього уроку поставте собі ціллю зростати у вірі, ставати непохитними у вірі, радісно відпочивати у своєму Суверенному Господі і шукати Його керівництва для кожного кроку вашої подорожі.

Щоб здобути більше користі від вашої духовної подорожі, виконуючи цей урок, ми рекомендуємо зробити три речі:

- 1) Вивчаючи цей урок, ведіть духовний щоденник. В ньому ви запишете імена людей і потреби, за які ви молитесь, відповіді Бога і місця Біблії, які ви читаете, і чому вчить вас Господь.
- 2) Поставте собі метою щодня проводити тихий час з Богом. Якщо ви лідер, ми закликаємо вас виділити для цього одну годину на день протягом місяця. Однак якщо у вас ще немає регулярного часу спілкування з Богом, почніть з того, щоб кожного дня ставити собі мету — проводити такий час і практикувати це протягом місяця.
- 3) Вчіть напам'ять 4 вірші з Біблії. Ми пропонуємо вам вибрати 4 вірші з 11 розділу Послання до Євреїв — найвідомішого розділу про віру.

В уроці будуть запитання, вправи і завдання, які допоможуть вам взаємодіяти з матеріалом і застосовувати його в житті. Зверніть увагу, що в кінці уроку є відповіді і ви можете перевірити наскільки засвоїли матеріал.

Ми радимо вам завести окремий зошит для виконання вправ. Це буде ваш «зошит роздумів», де ви можете записувати свої відповіді і думки з поданого матеріалу. Записи підкріплюють навчання, тому це чудовий інструмент для особистого зростання.

ПЛАН УРОКУ

- I. Віра в Бога
 - II. Перешкоди для віри
 - A. Невірство
 - B. Страх
 - B. Сумніви
 - Г. Хвилювання
 - Д. Незалежність
 - III. Примноження віри
 - A. Поклоніння та хвала
 - B. Знання Біблії
 - B. Вдячність
 - Г. Практичне застосування віри
 - IV. Керівництво у житті християнина
 - A. Засоби для отримання керівництва
 - B. Умови для отримання Божого керівництва
 - B. Проблемні сфери у питанні Божого керівництва
 - V. Етапи пізнання Божої волі
- Підсумок уроку

ЦІЛІ УРОКУ

До кінця цього уроку ви повинні вміти:

1. Дати визначення віри.
2. Перерахувати та пояснити п'ять перешкод для віри.
3. Пояснити, якими чотирма способами ми можемо примножувати свою віру.
4. Знайти зв'язок між біблійними прикладами віри та власним життям. Знайти способи практичного застосування виявлених принципів.
5. Перерахувати та пояснити п'ять способів, якими Бог нас скеровує.
6. Пояснити умови отримання Божого керівництва.
7. Пояснити роль обставин, відчинених дверей та «розстилання руна» в процесі прийняття рішень.
8. Назвати ключові етапи пізнання Божої волі.
9. Приймати рішення, ґрунтуючись на тому, що ви взнали про Боже керівництво.

Завдання до уроку

1. Перегляньте план уроку та детально ознайомтесь із цілями уроку.
2. Прочитайте урок, дайте відповіді на питання і виконайте вправи, звертаючись, де вказано, до Біблії та додатків, призначених до опрацювання в цьому уроці.
3. Матеріали для читання до цього уроку:
 - Додаток А — уривки з книги «Християнський секрет щасливого життя»
 - Розділ 3 «Визначення життя»
 - Розділ 6 «Труднощі, пов'язані з вірою»
 - Розділ 11 «Труднощі пов'язані з керівництвом»
 - Розділ 14 «Сумніви» (за бажанням)
 - Додаток Б — уривки з книги «Глибше християнське життя»
 - Розділ 2 «Привілей та досвід»;
 - Розділ 6 «Присутність Христа» (за бажанням).
 - Додаток В — уривок з книги «Повна віддача»
 - Розділ 8 «Бережені силою Божою».
4. Будьте вірні у регулярному проведенні часу тихого спілкування та ведення духовного щоденника.
5. Вивчіть напам'ять чотири чи більше віршів із 11 розділу Послання до Євреїв. Якщо ви проходили інші уроки курсу «Посвячене християнське життя», то ви вже мали вивчити кілька віршів з Євреїв, 11. Протягом цього уроку вони вони набудуть ще більшого значення.
6. Для підтримки та поглиблення своєї віри вам треба вибрати один приклад віри з Євреїв 11 та знайти способи його застосування у своєму особистому житті (проект 1).
7. Під час тихого спілкування з Богом шукайте Божого керівництва щодо того рішення, яке вам наразі потрібно прийняти. Для цього використовуйте здобуті в цьому уроці знання про пізнання Божої волі (проект 2).

I. Віра в Бога

Перед тим, як приступити до вивчення уроку, прочитайте розділ 6 «Труднощі, пов'язані з вірою» у додатку А. У ньому розглядаються важливі питання віри, з якими доводиться мати справу кожному християнину на своєму життєвому шляху.

Слово «віра» є настільки часто вживаним у християнському житті, що ми майже й не замислюємося над тим, що воно означає. Усі й так знають, що таке віра! «Це ж... ну це те, у що ми віримо! Ми ж у Бога віримо, правильно? В Його задум спасіння і всяке таке...» Як і багато інших слів, слово «віра» стало для нас дуже звичним і з часом втратило своє дійсне значення. Ми віримо — це ми добре знаємо. Ми знаємо про прощення гріхів і про майбутнє життя в небесах. Ще ми більше чи менше знаємо про те, що є різні доктрини, вчення та інше. Але питання насправді у тому, як ми бачимо віру: вона є активною складовою нашого життя чи пасивною спадщиною з минулого? Що для нас є визначальним у вірі? Те, у що ми віримо? Чи сам процес вірування?

У цьому уроці ми будемо користуватися таким визначенням віри: «Віра — це довірлива реакція людини на те, як Бог об'являє Себе у Своїх словах та діях».¹ Ми звернемося до Писання, аби досягти глибшого розуміння віри.

Питання 1. Прочитайте Авакума 2:3–4; Римлян 1:17; Галатів 3:11 і Євреїв 10:38. Що у цих віршах сказано про віру?

Це Божа правда як у Старому, так і у Новому Заповітах. Впродовж останніх кількох тижнів ви вивчали напам'ять Євреїв 11, і тепер вже добре знаєте перелік людей, котрі жили вірою. Уточнюючи визначення віри, звернімося до Євреїв 11. У цьому розділі ми бачимо на прикладах, що сутність віри полягає у покладанні на те, що Бог говорить і робить, тобто у реакції на Його Особу, проявлену в Його словах і вчинках. Таку віру можна побачити у будь-яких міжособистісних стосунках: якщо ваш друг каже, що зустрінеться з вами завтра ввечері, то ви покладаетесь на дане ним слово і вірите, що він прийде. Ступінь вашої довіри безпосередньо залежить від того, як ви сприймаєте свого друга, — від того, як він виконував попередні обіцянки. Якщо він виконував свої обіцянки неодноразово, то ви будете чекати, що він дійсно прийде в призначений час.

Найважливішим фактором віри є її об'єкт. Віра — це похідна зосередженості на об'єкті. Сама собою віра нічого не дає людині. Коли ви дивитесь на об'єкт своєї віри, і цей об'єкт є надійним, тоді ваша віра зростає, оскільки ви бачите підтвердження віри. Якщо, наприклад, ви потрапили б в автомобільну аварію і вас викинуло на дорогу, і до вас підійшли би тесля і лікар, щоб свою запропонували допомогу, то одного погляду на лікаря було б достатньо, щоб ви довірилися йому. У такій ситуації ви не примушували б себе повірити у те, що лікар може вам допомогти, і покластися на його вміння, а не на запропоновану теслею допомогу. Якщо раніше ви ніколи не мали справ з цим лікарем, то ваша віра буде виправданою лише у тому випадку, коли його дії дадуть добрий результат. Ви одужаєте не завдяки вірі, а лише завдяки тому, що цей невідомий лікар виявиться вартим віри. Цінність вашої віри безпосередньо пов'язана з її об'єктом.

В Євреїв 11:1 сказано: «А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого».

Питання 2. Які два іменники тут вжито для описання віри?

У різних перекладах Біблії вжито такі синоніми до цих слів: «підтвердження», «запорука», «доказ», «певність» тощо. Тут не сказано про «сподівання на краще» чи про «стрибок у невідоме». Тут йдеться про щось надійне та певне у нашому житті.

¹ Parks D. Mark. Faith, Faithfulness // Holman Illustrated Bible Dictionary. — Nashville: Holman Bible Publishers, 2003. — P. 547.

Що є основою нашої віри? У християнстві наша віра — це віра в Бога. І яким є цей Бог? Це той Бог, що об'явив Себе у Святому Письмі. Він чітко та однозначно постановив, щоб у Його Слові було записано те, що Він хоче нам повідомити про Себе. У попередніх уроках ми вже говорили про те, що Біблія дає нам точне уявлення про Бога завдяки тому, що сказано про Нього і сказано Ним Самим, а також завдяки Його діям. Якщо ви не знаєте, хто такий Бог, тоді ваша віра дійсно буде слабкою. Але що краще ви будете пізнавати Його та розуміти Його характер, відкритий у Писанні, і що більше будете особисто зустрічатися з Ним, то міцнішою ставатиме ваша віра. І хоча Бог є невидимим, ваша віра буде *підставою* та *доказом*, про які ми щойно говорили. Саме на цьому і ґрунтується наша віра у Його обіцянки — Він може і буде робити те, що пообіцяв. Віра в Бога буде зростати пропорційно до поглиблення знань і розуміння того, ким Він є, та покращення ваших стосунків з Ним.

Христос сказав, що нам потрібна віра хоч як гірчичне зерно (Матвія 17:20; Луки 17:6). Якими б не були розмір і походження цього «гірчичного» зерна, про яке говорив Ісус, ми маємо уявлення про те, які дива можуть вирости із зерна. Знову звернувшись до глави «Труднощі, пов'язані з вірою» з книги «Християнський секрет щасливого життя», ви зможете ще раз надихнутися тим, наскільки простою дією є віра. Бог дав численні «підтвердження» для нашої віри — цілу книгу, в якій пояснюється, ким Він є, що Він робить і які має задуми для нас. Віра не є власністю чи надбанням, яким можна скористатися у потрібний час. Віра — це зосередження на Божій Особі та просте покладання на Нього — покладання на те, що Він дає спасіння, що Він дбає про задоволення усіх наших потреб, що Він скерує наші шляхи, що Він сприятиме нашому зростанню, — покладання в усьому. Почавши з маленьких кроків віри, ми поступово будемо робити все більші й більші кроки, просуючись вперед і шукаючи Його, навчаючись від Нього і бачачи Його дії в нашому житті.

Автор Послання до Євреїв, ввівши поняття віри, далі розкриває на прикладах її важливість. Він стверджує, що саме нею старші отримали про себе добре свідчення (Євреїв 11:2). Ці «старші» (наші предки у вірі) знайшли ласку в Бога. Яким чином їм це вдалося? Вірою. І хто були ці люди? У цьому розділі згадуються неправдомовці, блудниці, перелюбники та інші люди, чиє особисте ходіння з Богом у тій чи іншій галузі було невдалим. Проте вони отримали особливе визнання у Писанні, оскільки були засвідчені завдяки тому, що жили вірою. Вони не були суперсвятими. Це були звичайні люди, але їхнє життя було надзвичайним. Біблія дуже чесна з нами, часто навіть чесніша, ніж ми самі. Якби нам довелося вибирати приклади віри, ми, ймовірно, шукали б людей, які в своєму житті ніколи не коїли безглуздох помилок. І якщо навіть такі помилки у них і були, то ми б не згадували ці деталі! Бог же, відкриваючи непринадні подробиці, чітко й однозначно дає нам зрозуміти, що надзвичайні справи здійснювали не великі люди, а великий Бог, Який діяв через звичайних і навіть слабких людей.

Автор Послання до Євреїв каже в 11:6, що Богові неможливо догодити без віри. Незалежно від того, хто ми, що ми робимо або чого не робимо, характерною рисою нашого життя має бути довіра Богові, якщо ми хочемо догоджати Йому. Саме це і є мірилом, за яким Бог оцінює людей, які ведуть за собою інших, — не за тим, наскільки переконливо вони вміють проповідувати, не за кількістю членів їхніх церков, не за масштабністю їхніх служінь. Деякі керівники, які ніби роблять величні справи для Бога, насправді покладаються лише на власні сили. На жаль, багато християн більше зацікавлені в тому, щоб справити враження на людей, ніж у тому, щоб догодити Богові. Цей вірш мав би звернути нашу увагу на питання: «Для кого ми усе робимо? Кому ми намагаємося догодити своїми діями?»

Вправа 1

Дайте визначення віри. Напишіть своє власне визначення віри. Як би ви пояснили іншій людині, що таке віра? Знайдіть або придумайте щонайменше два приклади, які показують, що таке віра.

II. Перешкоди для віри

Якщо віра — це так просто, то чому вона так важко дається? Зараз ми обговоримо перешкоди або труднощі для віри.

А. Невірство

Невірство — це антонім віри. Зазвичай ми асоціюємо невірство з невіруючими людьми, проте видається, що серед християн чимало є таких, які живуть в невірстві. Вони повірили у заступницьку жертву Христа та прийняли її, але їм якось важко повірити у Його обітниці, Його вказівки чи у Його доброту. Безумовно, дуже небезпечно перебувати у такому стані; він дуже далекий від того життя з подостатком, яке нам обіцяв Христос.

Прочитайте розділ 2 «Привілей та досвід» з книги «Глибше християнське життя» у додатку Б.

Питання 3. Яка притча згадується у цій главі?

Питання 4. На думку автора, які дві сфери привілеїв ми маємо як Божі діти?

Питання 5. Чому старший син не отримав козеняти, щоб заколоти та потішитися зі своїми приятелями?

Питання 6. Кого часто звинувачують в тому, що християнин не має повноти спілкування з Богом або не приймає щедрих Божих благословень?

Питання 7. Якщо ми не бачимо виконання Божих обітниць у своєму житті та якщо не можемо їх відчути на власному досвіді, то що є причиною?

Питання 8. Прочитайте Числа 14:1–11, завершення історії про дванадцятьох розвідників, які пішли подивитися Обіцяний Край. Що завадило ізраїльтянам увійти у цю чудову землю?

Ендрю Мюррей каже: «І так само Бог у Своїй любові завжди готовий дати Свої благословення, і у цій любові Він є всемогутнім».² Чи вірите ви у ці слова? Чи, можливо, у вашому серці є камінь невірства, який з'явився тому, що Бог зробив щось не так, як вам хотілося,

² Мюррей Е. Глибше християнське життя. — 2018. — С. 13.

чи тому, що ви просто ніколи не вірили в те, що Його обітниці призначені для вас? Часто наші слова не узгоджуються з нашими вчинками. Ми кажемо, що віримо у ті чи інші Божі риси або дії — наприклад, у те, що Бог є любов, однак поводимося так, наче Бог — це наглядач над рабами або якесь далеке і байдуже божество, якому нецікаве наше життя на землі. Нехай Бог допоможе нам викорінити цей гріх, бо інакше від християнства не залишиться нічого, окрім безсилої та безрадісної релігії.

Б. Страх

Часто найголовнішою причиною, що заважає нам робити те, про що Бог нас просить, є страх. Ми впевнено можемо сказати, що присутність страху в нашому житті означає брак віри. І, без сумніву, саме тому Бог знову і знову повторює Своє повеління: «Не бійся». І дійсно, ці слова у Писанні трапляються понад 300 разів — це найбільш повторюване повеління у Біблії, і тому нам, безумовно, варто на нього зауважити у своєму житті віри.

Питання 9. Перегляньте подані нижче місця Писання і коротко запишіть, що в кожному з них сказано про страх.

Псалом 23:4 _____

Псалом 27:1 _____

Псалом 56:5 _____

Ісаї 41:10 _____

Римлян 8:31 _____

Можна скласти довгий список віршів, у яких говориться про страх і про Боже підбадьорення для тих, хто боїться. Ви можете взятися за таку справу, якщо вас обсідають страхи.

Проте існує ще й здоровий Богом даний страх. Не усі страхи є поганими. Подумайте трішки про це.

Питання 10. Назвіть, яка користь може бути від страху у вашому житті.

На жаль, дуже часто в нашому духовному житті страх сягає так далеко, що годі говорити про якусь користь.

Питання 11. Як саме страх нам шкодить?

В Євангеліях ми неодноразово бачимо страх учнів. Ми можемо сказати, що їхній страх був здоровим чи природним. Ті обставини, у яких вони були, будь-кого змусили би боятися. Але Христос очікував від них чогось більшого — Він хотів дати їм певну науку завдяки тому, що вони переживали.

Прочитайте Матвія 8:23–27.

Питання 12. Які у цій історії описані обставини?

Питання 13. Якою була реакція Ісуса на страх учнів?

Трохи згодом учні знову потрапили у бурю, але за дещо інших обставин. Прочитайте Матвія 14:22–33. Цього разу Петро зробив великий крок віри.

Зараз було б корисно прочитати главу 6 «Присутність Христа» в додатку Б.

Ліки від страху — це діла віри. Коли ми докладаємо зусиль, аби по-новому вірити Богові, тоді бачимо, що Він вірний та вартий нашої довіри. Коли страх минає, ми починаємо відчувати захищеність, бо з досвіду пізнаємо, в Кого ми ввірували. Нам не потрібно соромитися свого страху, проте через свою боязкість обов'язково мусимо розвертатися до Христа. Ми маємо бути залежними від Його присутності з нами.

Вправа 2

Зараз відведіть достатньо часу для оцінки того, як саме страх заважав вашому зростанню у стосунках з Богом? На які ще сфери вашого життя він впливає? Що змінилося б у вашому житті, якби в цих сферах ви перейшли від страху до віри?

В. Сумніви

Третя перешкода для віри — це сумніви. Сумнів є підступнішим ворогом за невірство, хоча і одне, й інше приводять до однакових результатів. Для багатьох християн сумніви є тією сферою, де вони спотикаються та падають, але бояться це визнати. Сатана любить пускати в нас стріли сумнівів, і ми ніколи не зможемо встояти проти них без щита віри.

Якщо ви боретесь із сумнівами, то у цьому ви не самі. Один з учнів Христа — Хома — найбільш відомий своїми сумнівами. Іван Христитель прийшов приготувати шлях для Месії, та коли його було ув'язнено, він занепав духом і почав сумніватися. Він послав своїх учнів до Ісуса, щоб вони запитали: «Чи Ти Той, Хто має прийти?» У значно ближчому минулому

маємо приклад Чарльза Сперджена, одного з найвидатніших проповідників усіх часів, який потерпав від сильної депресії та сумнівів, які обсідали його. Він навіть писав про цю проблему, називаючи її «нападами непритомності служителя».

Сумніви можуть бути викликані багатьма чинниками. Ми розглянемо три з них.

1. Гріх і бунт

Цілком очевидно, що це та сфера, у якій ми можемо відкритися для нападок ворога. Якщо в нашому житті є несповіданий гріх чи або спротив голосові Духа, то в наше життя вкрадуться сумніви. Розв'язати цю проблему можна завдяки відновленню правильних стосунків з нашим Спасителем та Господом.

2. Складні обставини

У житті може трапитися багато труднощів. Ми розглядатимемо питання страждань в уроці 9, проте зараз зазначимо, що такі обставини можуть призвести — і часто призводять — до сумнівів. Різні ситуації: хвороби, фінансові проблеми, переслідування та утиски з боку тих, хто глузує з нашої віри, зрада друга, смерть близької людини — можуть похитнути в нас віру та викликати сумніви. Такі переживання можуть змусити нас поставити під сумнів Божу доброту та правдивість Його обітниць. Темні періоди нашого земного життя можуть стати для сатани нагодою нашіптувати нам сумніви. Коли ми потрапили у темряву, для нас найголовніше — триматися за правду та чекати Божого визволення, а не сумніватися в Його любові, турботі та задумі для нашого життя.

3. Життя за почуттями

У християнському житті буває чимало підйомів, але так само багато може бути й спадів. Ми легко можемо допустити розчарування або дати місце іншим негативним почуттям і засумніватися в тому, що сказав Бог. Емоції дав нам Бог, проте ми ніколи не повинні дозволяти, щоб вони керували нашим життям. Ми маємо постійно узгоджувати свої почуття з Божою правдою.

Що ви відчуваєте, коли люди сумніваються у вас, навіть якщо їхні сумніви є небезпідставними? А тепер подумайте про те, як ваші сумніви, як ваші розважання над думками, нашептаними сатаною, засмучують Бога. Свої сумніви не треба приховувати — Бог про них вже знає. Натомість їх треба принести до Нього, щоб ви побачили їх у Його світлі. Вам потрібно примножувати віру, а не хитатися (Якова 1:6; Євреїв 10:23).

Якщо ця сфера вашого життя є проблемною, ви можете прочитати главу 14 «Сумніви» у додатку А.

Г. Хвилювання

Є люди, для яких хвилювання — така сама природна справа, як і дихання. Нерідко вони навіть не усвідомлюють, що хвилювання та віра несумісні. Іноді хвилювання вкорінюється настільки, що людям починає здаватися, що відсутність занепокоєння є ознакою безвідповідальності. Проте хвилювання має бути для нас сигналом тривоги, який свідчить про те, що у певних ділянках свого життя ми не покладаємося на Бога. Хвилювання, на відміну від страху, не приносить жодної користі, бо хвилюючись, людина немов би очікує усе лихе, що може прийти та забрати в неї радість і спокій. Хвилювання — це результат життя в страху.

Прочитайте главу 3 «Визначення життя» у додатку А. Автор наводить кілька прикладів, які допоможуть вам замислитися над питанням хвилювання.

Питання 14. Прочитайте Матвія 6:25–34. Скільки разів Ісус велить не журитися і не хвилюватися?

Питання 15. Який засіб від хвилювання та журби пропонує Ісус?

Джордж Мюллер, який жив у 19-му столітті, відомий у всьому світі як чоловік віри. Він сказав: «Початок тривоги — це кінець віри. Початок істинної віри — це кінець тривоги».³

Д. Незалежність

Незалежність — це така царина, яку ми рідко пов'язуємо з вірою. Але суть полягає у питанні контролю. Якщо ви покладаєтеся в чомусь на іншу людину, то у цій ділянці свого життя ви втрачаєте контроль. Але ми хочемо самі контролювати власне життя, нам хочеться, щоб за нами залишалося останнє слово. Часто ми поводимося так, наче ми мудріші за Бога.

Прочитайте додаток В «Бережені силою Божою» з книги «Повна віддача». Зверніть особливу увагу на розділ «Бережені через віру».

Питання 16. Що, за словами автора, передбачає віра?

Віра по самій своїй суті зобов'язує нас відкинути гордість і прагнути до залежності від Бога. В уроці 3 ми вже говорили про цей аспект християнського життя. Якщо ми хочемо бути людьми віри, то остаточне прийняття рішень має бути віддане Богові, ми маємо визнати свою безпорадність у визначенні правильного напрямку у своєму житті та знаходити свій спокій у Його бажаннях.

Вправа 3

Дослідіть себе. З якими перешкодами для віри доводиться стикатися вам? Яким чином ви плануєте впоратися з ними?

III. Примноження віри

У Писанні згадується кілька рівнів віри. Ісус неодноразово називав Своїх учнів «маловірними». У них було трохи віри, а страхів та сумнівів було багато. Вони лише починали пізнавати Христа та усвідомлювати, Хто Він є насправді. На іншому кінці спектра бачимо людей, яких Христос хвалив за велику віру. Одним із таких людей був римський сотник, чий раб був при смерті (Луки 7:2–10). Ісус сказав: «...навіть серед Ізраїля Я не знайшов був такої великої віри!» (вірш 9). Ще однією людиною великої віри була хананеянка, яка прийшла до Ісуса та благала Його про зцілення її одержимої дочки (Матвія 15:21–28). Вона не відступала від свого прохання, і Ісус сказав на це: «О жінко, твоя віра велика». Ісус похвалив за віру не Своїх учнів і не вчителів закону. Ба більше, ці двоє людей не були навіть євреями, вони не належали до Божого вибраного народу. Їх цілком можна було б додати до переліку, який наводиться в Євреїв 11. Вони мали велику віру в Бога і побачили величні діла.

Яким би не був наш рівень віри на окресленому спектрі, як нам її примножити? Що ми можемо зробити для збільшення віри? Розглянемо чотири ділянки, які впливають на зростання та розвиток віри.

³ Famous Quotes and Authors [сайт]. [Електронний ресурс]: [сайт]: — Режим доступу: http://www.famousquotesandauthors.com/authors/george_mueller_quotes.html (дата звернення 11.11.2008).

А. Поклоніння та хвала

Темі поклоніння вже було присвячено цілий урок, і ми сподіваємося, що ви почали відводити більше часу для поклоніння Богові. Коли наша увага зосереджена на тому, Ким є Бог, коли ми відчуваємо вдячність Йому, тоді зростає наша віра. І навпаки:

- *без поклоніння ми забуваємо, що наш Бог є великим і Він завжди поряд, і починаємо жити в страху;*
- *без поклоніння ми забуваємо про Боже покликання, в нас з'являється дух покладання на власні сили та дух впертої незалежності;*
- *без поклоніння ми губимо відчуття подиву та вдячності, і починаємо брести життям із зашореними очима, не помічаючи Божої дії в нашому житті;*
- *наше розуміння Бога зростає, коли ми розважаємо про Божі діла та виявляємо свою реакцію у поклонінні.⁴*

Коли ми поглиблюємо стосунки з Богом та вихваляємо Його за Його характер, тоді поклоніння стає засобом для примноження віри. Той самий принцип діє і в стосунках між людьми. Коли ми знайомимося з людиною з сильним характером і поглиблюємо своє знайомство з нею, ми починаємо довіряти їй.

Ми повинні дозволяти, щоб пізнання Бога — і знання про Бога — проникали в усі сфери нашого життя (2 Петра 1:2–3). Божа правда та знання про неї виявлятимуться у наших вчинках віри, а завдяки їм зростатиме й сама віра. Ці вчинки віри творяться завдяки надії, а коли ми застосовуємо віру у своєму практичному житті, ми глибше пізнаємо Бога. Результатом віри буде послух. Якщо Бог є добрим, то добрими є і Його бажання, а тому ми маємо прийти до розуміння, що наш послух принесе нам користь, яка впливатиме з Його доброти.

Б. Знання Біблії

Нам потрібно проводити час з Богом, щоб поглиблювати стосунки з Ним; а це значить, що нам потрібно відводити час для перебування в Його Слові. Це найпряміший спосіб Його зв'язку з нами. Протягом цілого Писання ми бачимо Божі обітниці, приклади віри та оповіді про те, що Бог робив у минулому. Для зростання у вірі нам треба добре усе це знати. Ми не будемо зараз докладно зупинятися на цій темі, оскільки в нас уже був урок, присвячений важливості Біблії. Зараз ми просто хочемо ще раз підкреслити, що Боже Слово є життєво важливим чинником нашого зростання у вірі.

Питання 17. Що сказано про віру в Римлян 10:17?

В. Вдячність

Так, вдячність теж сприяє примноженню віри. У нашому серці буде лише вдячність, якщо ми згадуватимемо те, що Він уже робив у нашому власному житті та у житті інших людей. Вдячність не лише є приємною Богові — коли ми знаходимо час, аби згадати те, що Він зробив для нас, і порадіти цьому, вдячність стає заохоченням до більшої віри. У Писанні повторюється знову і знову, що ми маємо пам'ятати про Божі справи та розповідати іншим про те, що Бог зробив. Цей розділ можна було б назвати «Згадування», але Бог бажає, щоб ми, згадуючи, здобували віру та вдячність. Коли людину obsідають страхи та хвилювання, людська пам'ять іноді може стати короткою. Нам було б достатньо подивитися лише на історію поневірянь ізраїльського народу в пустелі, щоб побачити, якою короткою може бути людська пам'ять навіть після пережитих чудес.

⁴ Ortberg J. If You Want to Walk on Water, You've Got to Get Out of the Boat Leader's Guide. — Grand Rapids: Zondervan, 2003. — P. 186.

Постановіть собі регулярно згадувати, що Бог зробив у вашому житті. Слухайте розповіді інших людей, заохочуйте їх розповідати вам про те, що Бог зробив для них.

Вправа 4

Складіть перелік усього, що Бог зробив у вашому житті. Як Він рятував вас? Як скеровував? Як давав усе необхідне? Відведіть достатньо часу для роздумів про Божі діла, а потім запишіть їх у своєму зошиті. Будьте готові розповісти на зустрічі групи принаймні про одне з отриманих благословень.

Г. Практичне застосування віри

Ходіння вірою пов'язане з певними ризиками, оскільки віра — це вихід за межі людського розуміння, за межі того, що вважається нормальним у людському житті. Ми вже згадували, як Петро пішов по воді. Петро є добрим прикладом людини, яка готова піти на ризик, проте його ризик не був викликаний нерозсудливістю. Він знав Ісуса і запитав, чи варто було робити задумане, і далі виявив послух, коли Ісус дав ствердну відповідь. Нам завжди важко зробити перший крок віри, але після нього наша віра зростає — зростає щоразу, коли ми робимо те, чого ніколи не змогли б зробити, покладаючись лише на власні сили та розум. Так, Петрова віра стала слабнути, але він відразу ж попросив про допомогу, а Ісус відразу ж дав відповідь. Такі Божі відповіді підкріплюють нашу віру в Бога та у Його вірність і любов до нас.

Джон Ортберг відзначив ті зміни, які відбуватимуться з нами, якщо ми будемо застосовувати віру у своєму практичному житті: «Коли люди виходять з човна, вони вже не такі, як раніше... Щоразу, як ви йдете по воді, щоразу, як ви покладаєтесь на Бога та намагаєтесь розпізнати та виконати Його заклик у житті, ваш Бог стає для вас все більшим і більшим, а ваше поклоніння — глибшим, багатшим та сильнішим».⁵

Вправа 5

Наведіть приклад зі свого особистого досвіду, коли ви виявляли «велику віру» у практичному житті.

Отож, ми розглянули чотири способи зміцнення та примноження віри. По-перше, проводьте час у хвалі та поклонінні Богові, поглиблюючи свої стосунки з Ним. Наша віра **неодмінно** зростатиме, коли ми пізнаватимемо Його краще. По-друге, перебувайте у Божому Слові, більше дізнавайтесь про Бога, про Його справи та обітниці. По-третє, згадуйте, що у минулому Бог робив для вас і для інших людей, і підносьте своє серце до Нього в подяці. І нарешті, йдіть на ризики у вірі. Робіть нові кроки, поривайтесь до того, чому раніше опиралися. Покладайтесь на Бога так, як ще не покладалися раніше.

Рекомендований матеріал для читання: якщо вам потрібна додаткова підтримка у сфері віри, прочитайте розділ 4 «Як увійти» з книги «Християнський секрет щасливого життя», який знаходиться у додатку А.

Вправа 6

Визначте одну або кілька сфер, в яких ви хотіли б зробити крок віри та поклас-тися на Бога. Які перші кроки можна зробити для здійснення бажаного? Можливо, найперше потрібно визначити, що саме вам заважає, а потім перерахувати ті кроки, які необхідно зробити.

⁵ Ортберг Дж. Вказ. праця. — С. 174.

Проект 1 — віра

Ще раз прочитайте Євреїв 11:4–40. Складіть перелік, у якому буде зазначено кожен приклад віри та хоча б один унікальний аспект віри, виявлений життям тих, чий приклад наводиться. Після цього виберіть один з перелічених прикладів та детально дослідіть його у контексті Старого Заповіту. Запропонуйте якомога більше варіантів практичного застосування знайдених принципів, користуючись порадами щодо застосування, наведеними в уроці «Живе та діяльне — Боже Слово» (урок 6).

IV. Керівництво у житті християнина

Ходіння вірою — це також і вміння розпізнати, у чому полягає Божа воля у всіх сферах нашого життя. Як Бог веде нас? Як нам розпізнати Божу волю під час прийняття щоденних рішень? Як нам пізнати дане Ним покликання для нашого життя?

Деякі люди не вірять, що у Бога є визначений задум для кожної окремої людини. Вони проводять чітку межу між Божою всевладною волею щодо цілого всесвіту та історії всього людства й Божою волею для кожної людини. У перше вони вірять, а друге заперечують. Проте таке розмежування є штучним, оскільки людина є частиною всевладної Божої волі щодо цілого всесвіту.

Прочитайте Луки 12:4–7, 22–34. Це паралельний уривок до Матвія 6:25–34, який ви вже читали в цьому уроці. Зверніть увагу на Божу турботу про найменші дрібниці нашого життя. Якщо у Бога є загальний всевладний задум для кожного з нас, і якщо ми цікавимо Бога настільки, що нам навіть волосся на голові пораховано, які висновки ви можете зробити стосовно Божої волі щодо конкретно вашого життя? Ключовий вірш до цього питання — це Ефесян 2:10. Павло каже нам, що призначення нашого спасіння («створені в Христі Ісусі») — це *«добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували»*.

Вправа 7

Прочитайте Ефесян 2:10 і контекст, що передує цьому віршу та йде за ним. На вашу думку, що у цьому вірші названо добрими ділами: моральні дії чи якісь конкретні справи? Вкажіть причини, чому ви вважаєте саме так.

Ті, хто заперечує існування Божої волі щодо кожної окремої людини, стверджують, що в цьому уривку добрими ділами названо такі дії, які в Біблії визначені як моральні, а не конкретні справи, вчинені конкретною людиною. Однак вони погоджуються і з тим, що цей текст цілком можна витлумачити як вказівку на те, що Бог для кожної людини призначив конкретні справи. Ті, хто відкидає думку про те, що в Ефесян 2:10 йдеться про конкретні добрі справи, аргументують свою позицію концепцією свободи вибору. Як у християнина може бути свобода вибору в своїх діях, якщо його діла вже були приготовані Богом? Однак той факт, що у Бога є детальний план добрих діл, які Він приготував для кожної Своєї дитини, не скасовує вільну волю людини та не виключає ходіння вірою. Бог хоче, щоб кожна Його дитина зокрема **добровільно** дотримувалась Божого задуму та **добровільно** приймала рішення виконувати Його заповіді та Його план для свого життя.

У Бога є всевладний задум щодо цілого всесвіту, щодо історії, щодо людини — кожної окремої людини. Однак кожна людина як Божа дитина має свободу коритися або не коритися

своєму Творцеві та Спасителю. Саме з цієї причини в Писанні ми знаходимо стільки вказівок йти за керівництвом Святого Духа, а не за спонуканнями нашого гріховного тіла. Ми вільні вибирати, а тому несемо повну відповідальність за свої вчинки.

Як же Бог відкриває нам Свою волю? Без керівництва ми загубимо відкритий у Біблії досвід Божої присутності у нашому щоденному житті. Найбільша шкода, яку можна заподіяти людям, ввіреном нашій душпастирській опіці, — це переконати їх у тому, що у їхньому особистому життєвому досвіді Бог з ними не зустрічатиметься. Якщо Євангелія не звільняє людину для унікального життя — щоденної духовної подорожі з Богом, то це значить, ми не зрозуміли, навіщо Ісус приходив у цей світ і в чому полягає Божа мета для Його дітей. Упевненість у тому, що Бог має окремі стосунки з кожною людиною осібно, є критично важливою для практичного життя християнина. Християнам потрібна зрозуміла наука щодо того, як впізнавати голос Пастиря та визначати Боже керівництво.

А. Засоби для отримання керівництва

Божі методи спілкування з нами визначаються чотирма чинниками: ким є Бог, ким є ми, що Бог від нас хоче, та що Він уже сказав. У тих сферах, де Бог говорив раніше, Йому не потрібно промовляти знову. У таких випадках Бог очікує, що ми прийматимемо рішення чинити у відповідності до Його виявленої волі, і що наші рішення будуть зрілими, мудрими та відповідальними. Ми повинні пам'ятати, що Боже керівництво потрібне для того, щоб ми могли розвиватися та ставати розумними людьми, які готові до сумісної праці з Богом зі своєї доброї волі. Він хоче, щоб наші дії були добровільними, але щоб разом із цим ми корилися Йому, служили Йому та прославляли Його. Та оскільки Він хоче, щоб ми були справжніми людьми, наділеними справжньою свободою, Він не буде силувати нас до того, щоб ми бездумно або ціною своєї свободи відповідали Його бажанням.

Якщо це дійсно так, то є один засіб керівництва, яким Бог не буде нам вказувати шлях. Він не диктуватиме нам, що ми маємо робити щохвилини. Є люди, переконані в тому, що Бог говорить їм, що робити, на кожному новому кроці, чи що Він принаймні завжди готовий це сказати, якщо Його про це попросити. Але якщо Бог так керуватиме нами, то ми станемо просто роботами, які автоматично виконують закладену програму.

Ми переживатимемо моменти у житті, коли Бог буде мовчати. У дійсності з набуттям зрілості нам стає все легше і легше розпізнавати Божу волю. Бог дає нам можливості для прийняття рішень, і цим Він розвиває наш характер та перевіряє нашу вірність. Отож, коли Бог не промовляє до нас, це не обов'язково викликано якимись нашими недоліками. Цілком можливо, що люблячий і мудрий Небесний Отець каже: «Наразі Моя воля для тебе полягає в тому, щоб ти прийняв рішення сам».

Прочитайте главу 11 «Труднощі, пов'язані з керівництвом» в додатку А, а потім дайте відповідь на наступні питання.

Питання 18. На думку автора, якими чотирма способами Бог звертається до нас?

Питання 19. Як можна перевірити, чи дійсно до нас звертається Божий голос?

Питання 20. Перш ніж ми зможемо очікувати окремого прямого особистого об'явлення, яка має виконатися попередня умова?

Питання 21. Яку роль у нашому розумінні Божого керівництва повинен відігравати здоровий глузд?

Питання 22. Чи відіграють обставини якусь роль у Божому керівництві? Якщо так, то яку саме?

Питання 23. За словами автора, яким чином Святий Дух зазвичай дає нам знати про Своє керівництво та Свої бажання щодо нас?

Питання 24. Чи стосуються слова «Що не від віри, те гріх» (Римлян 14:23) питання керівництва?

Питання 25. Які два корені у труднощів, пов'язаних з керівництвом?

Узявши все сказане до уваги, ми продовжимо обговорення тих способів, якими Бог проводить Своїх дітей.

1. Біблія

Біблія — це непомильне Боже Слово. Вона є письмовим свідченням про те, що Бог говорив певним людям для цілого людства. У Біблії містяться і прямі повеління щодо того, що ми повинні та чого не повинні робити, і життєві принципи. Крім того, оповіді з життя біблійних персонажів є наочним прикладом того, як ці принципи застосовуються в житті. Біблія настільки всебічно висвітлює те, як ми маємо жити, що вона мала би стати нашим першим та основним довідником для визначення життєвого напрямку. Варто завжди пам'ятати одне правило: коли щось суперечить Божому Слову, то воно не від Бога. Для багатьох людей Боже керівництво у їхньому житті є неабиякою трудностю, але так відбувається не тому, що вони не знають, що Бог від них хоче, — вони знають, але їм важко виявити покору.

Прочитайте Римлян 12:1–2, Филип'ян 2:5, Колосян 3:10 і 1 Петра 1:13, 4:1. У Писанні ми бачимо пораду відновлювати свій розум, набувати тих самих думок, що й у Христі, та озброїтись таким мисленням.

Питання 26. Як ми можемо відновлювати та озброювати свій розум?

Ми можемо дійти висновку, що найголовніше для отримання Божого керівництва є читання Біблії, насичення нею нашого розуму, формування та зміна нашого мислення під її впливом і подальше використання її принципів у різноманітних ситуаціях нашого життя. У всьому цьому ми покладаємося на обіцянку, що Святий Дух надає нам якраз ті місця Писання, які можна застосувати у наших обставинах (Колосян 3:16).

2. Святий Дух

У сфері Божого керівництва Святий Дух є не менш важливим, ніж Біблія. Ми не здатні навіть правильно зрозуміти Біблію без Його допомоги. Біблію ми краще можемо сприймати своїми чуттями, ніж Духа, але без просвітлення Святим Духом ми можемо обрати хибний шлях та намагатися вкласти у слова Писання те, що нам хотілось би в них бачити, а не те, що насправді сказав Бог. Про те, як Святий Дух нас скеровує і веде життям, ми говорили в уроці 2. При потребі ви можете повернутися знову до нього і ще раз його переглянути, а потім продовжити роботу над цим уроком.

У Римлян 8:14 сказано: *«Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі»*. Бачимо, що Святий Дух нас веде. Питання лише у тому, чи ми йдемо за Ним? Більшості з нас хотілося б, щоб Бог взяв і докладно написав на стіні Свою волю щодо нас. Проте варто пам'ятати, що, коли Бог таки залишив напис на стіні, Він дав не вказівки або повеління, а повідомим Свій вирок (Даніїла 5:5–30). Прямі об'явлення трапляються рідко, зазвичай вони пов'язані не стільки з керівництвом, скільки з докором.

Проте іноді Бог скеровував людей через сни, видіння, ангелів та інші незвичайні явища. Бог може говорити через надприродні засоби, і нам слід бути відкритими для такої можливості. Але в цілому Писання вказує на те, що зазвичай Бог не використовує чудес, аби нас вести та скеровувати у житті. З історії церкви ми бачимо, що, чим більшою є зрілість Божих людей, тим краще вони здатні зрозуміти, як Бог звертається до них у **написаному** слові. І тепер, коли Біблія є надзвичайно доступною, коли так багато людей можуть її читати, сни, видіння та інші аналогічні явища відіграють все меншу й меншу роль. Такого часу, як зараз, коли рівень грамотності є дуже високим, коли Біблія зробилася доступною майже всіма мовами світу, в історії людства раніше ніколи не було.

Як же Святий Дух провадить нас? Зазвичай це відбувається, коли Він вкладає якесь враження у наш дух, чи коли дає нам певні думки, які змінюються все більше і більше під час нашого розмірковування та молитви про них. У Неємії 2:12 записано добрий приклад. Там сказано: *«І встав я вночі, я та трохи людей зо мною, і не розповів я нікому, що Бог мій дав до мого серця зробити для Єрусалиму»*. Тут ми бачимо, що Бог вклав у серце Неємії бажання щось зробити для Єрусалима. Але нам треба навчитися відрізняти думки та враження, що посилаються Святим Духом, від інших голосів. Ми маємо розуміти, що у духовному світі багато «шуму». Навколо нас у духовній царині точаться війни та битви, спрямовані на те, щоб завадити Божому зв'язку з нами. Проте ми можемо навчитися впізнавати Божий голос та розрізняти його з-поміж інших. Це відбувається переважно завдяки тому, що ми дослухаємося до думок та вражень, які приходять від Нього, та діємо відповідно до них. Слухняність та готовність до дії роблять нас щораз більш чуйними до Його бажань та вказівок.

3. Обставини, які подає провидіння

У житті кожного з нас виникають обставини, що впливають на наші рішення та обрані життєві напрямки. Те, що відбувається, може видаватися нам випадковістю, ба навіть перешкодою нашим власним планам. Деякі обставини стаються незалежно від нашої волі, як було з Йосипом, коли його брати продали його в рабство. Але багато років по тому він з повною упевненістю міг сказати: *«Ви задумували були на мене зло, та Бог задумав те на добре»* (Буття 50:20). Бог може скеровувати нас через обставини. Але коли перед нами відчиняються двері, дуже важко буває визначити, чи це Бог веде нас (ми говоритимемо про це у наступному розділі). Відчинені двері — це не те ж саме, що й обставини, непідвладні нашому контролю (хоча завжди є під всевладним Божим контролем).

4. Освячений здоровий глузд

Бог обдарував вас розумом та природними здібностями, і Він бажає, щоб Його дари ви використовували на славу Йому. Нам сказано постійно шукати мудрості, молитися про мудрість та зростати у ній. Ми читаємо, що початком мудрості є страх перед Богом (Псалом 111:10; Приповіді 9:10). Що ми маємо на увазі, коли говоримо про «освячений» здоровий глузд? Коли життя людини присвячується Богові, тоді Бог бажає використовувати усе те, чим Він обдарував людину. Він не чекає від нас, щоб ми сліпо та бездумно йшли життям. Бог очікує, що ми будемо врівноважувати свій здоровий глузд та власне розуміння тим, як Він нас скеровує. Маючи такі можливості, ми повинні бути в змозі приймати щоденні рішення, які постають перед нами.

Проте час від часу Бог буде підводити нас до того, що інші люди, особливо люди у цьому світі, вважатимуть глупотою, і тоді нам доводитиметься робити крок віри. Наша віра повинна співдіяти з нашим розумом. Нам слід уникати глупоти, про що неодноразово говориться у Книзі Приповістей. Нашою молитвою повинні стати слова псалмиста: *«Навчи мене доброго розуму та познання»* (Псалом 119:66), а далі нам слід використовувати отримане знання на добрий розум під Його керівництвом. Коли Бог захоче, аби ви вийшли за межі того, що у світі вважається здоровим глуздом, ви про це знатимете, бо Він весь час буде промовляти до вашого серця про бажаний Йому крок, аж доки у вас не з'явиться тверде переконання у необхідності такої дії попри всі фізичні завади та людські аргументи. Однак буває, що ми поспішно починаємо рухатися і врешті-решт робимо щось нерозумне, — бо не покладаємося на Бога, а думаємо, що самі добре знаємо, що Він хоче. Якщо ми систематично ходитимемо вірою, то досягатимемо все більшої та більшої зрілості у вмінні правильно розсудити та розрізнити правду. Здоровий глузд має бути тим аспектом, від якого ми будемо відштовхуватися при прийнятті усіх рішень.

5. Мудра порада

Ще один інструмент, яким Бог скеровує нас, — це інші люди. У Книзі Приповістей неодноразово бачимо повчання про пошук мудрої поради (Приповіді 11:14; 15:22; 20:18; 24:6). Оскільки є ймовірність, що ми можемо неправильно зрозуміти те, що Бог нам каже, самі ми не маємо у своєму розпорядженні всієї можливої мудрості, ми, безумовно, можемо і повинні вдаватися до зрілих порад інших членів Христового Тіла. Нам слід дослухатися до того, що каже церква, — чи як ціла громада, чи в особі окремих служителів та керівників — оскільки інші християни можуть бути Божим інструментом, використаним для Його керівництва. Нам також потрібно зважати на те, що кажуть люди, які мають над нами владу, навіть якщо вони не є християнами, тому що Бог нерідко звертається до нас через владу. Їхнє бачення та розуміння різних питань може бути корисним для визначення того напрямку, куди Бог нас скеровує. Те ж саме можна сказати про роль наших батьків, дружини або чоловіка, а також працевластуваних, вчителів та інших людей.

Б. Умови для отримання Божого керівництва

Дізнавшись про різні способи, якими Бог скеровує нас, ми звернемося зараз до спорідненої теми. Які риси, якості, внутрішні налаштування повинні бути присутні в нас, аби ми стали готовими до Божого керівництва?

1. Послух

Першою умовою успішного керівництва є послух тому, як нас було скеровано раніше. Прочитайте 1 Самуїлова 13:1–14, 15:1–29 і 28:1–19. Прочитаний матеріал знадобиться для подальшого обговорення.

У 13-му та 15-му розділах 1 Самуїлової Книги бачимо, як Саул двічі не дотримав чітких Божих повелінь. 1 Самуїлова 28:6 — це вірш, де чітко видно наслідки цього непослуху. Коли Саул став шукати подальшого Божого керівництва, йому було відмовлено, оскільки він не послухався чітких Божих повелінь, отриманих раніше.

У Біблії міститься чимало конкретних Божих вказівок. Нам добре відомо, що слід робити і чого робити не слід. І тепер питання полягає у тому, чи готові ми коритися Божій волі, яка вже є нам відомою. У Біблії є чимало місць, де Божа воля вказана явно.

Вправа 8

Прочитайте наведені нижче місця Писання та дослідіть, у чому полягає Божа воля щодо вас відповідно до кожного з цих віршів. Результати запишіть у своєму зошиті.

а) Римлян 12:1–2	е) Євреїв 13:20–21
б) Ефесян 5:15–18	ж) 1 Петра 2:13–17
в) Колоссян 1:9–10	и) 1 Петра 3:17; 4:19
г) 1 Солунян 4:3–8	к) 1 Петра 4:1–4
д) 1 Солунян 5:18	

У всіх цих віршах йдеться безпосередньо про Божу волю, але у Біблії є величезна кількість Божих повелінь та бажань для нас. Коли ви помічаєте у своєму житті якусь сферу, де є непослух об'явлених Божій волі, визнайте свою непокору та оновіть свою посвяту любити Христа та бути слухняним Йому. У вас немає підстав просити Бога про те, щоб Він скеровував вас далі, якщо ви не бажаєте виявляти послух у тому, що вже отримали.

2. Лагідність і покірність

Другою умовою для отримання Божого керівництва є лагідність і покірність. Одним з аспектів лагідності є підпорядкування владі іншого. Коли Ісус навчав нас починати молитву словами: «Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя», — Він учив нас підпорядковуватися Божій владі та Його контролю. Тільки та людина, яка присвятила себе Божій славі та розширенню Його Царства, є здатною прийняти Боже керівництво.

А. Т. Пірсон у своїй книзі «Джордж Мюллер з Брістоля» пояснює зв'язок між лагідністю та керівництвом:

Тут зроблено подвійний наголос на лагідності як умові таких керівництва та науки. Лагідність — це вміння по-справжньому надати перевагу Божій волі. Там, де розум виробив таку святу звичку, все ество людини стає настільки відкритим для Божої дії, що внутрішнє розпізнавання та обрання Божої волі відбувається без всяких знаків та додаткових вказівок. Бог скеровує людину, але не видимими знаками, а впливом на її судження. Коли людина уповає на Бога та шукає Йо-

го, щиро кладучи на шальки терезів усі аргументи за можливий подальший свій шлях та проти нього і з готовністю чекаючи, які з них переважають, тоді її розум і серце налаштовані на прийняття Божого керівництва; і тоді Бог торкається терезів і перехиляє їх відповідно до Своєї волі. А наші руки мають бути від терезів подалі, бо інакше годі чекати, що Він хоч якось пристане на наш бік.⁶

Нам потрібна покора й смирення, бо ми припускаємося помилок. Пишатися своєю неодмінною правотою — це один із найгірших різновидів гордості. *«Бог противиться гордим, а смиренным дає благодать»* (Якова 4:6; пор. Приповісті 3:34).

Наш розум здатний до роздутої самооцінки та сприйнятливий до різних тілесних впливів (Єремії 14:14; Римлян 8:4–7; Галатів 5:16–19), і тому нам слід бути обережними, коли ми стверджуємо, що нас веде Господь. Бог не легковажить зловживанням Його іменем. Призивати Боже ім'я надаремно (Вихід 20:7) означає, серед іншого, пов'язувати Його ім'я з неправдою. Коли людина каже: «Господь поклав мені на серце зробити те чи інше», хоча насправді Бог цього не робив, або ніби у Його ім'я робить те, що явно суперечить Божій волі, тоді вона у Господнє ім'я чинить зло.

В. Проблемні сфери у питанні Божого керівництва

Тепер ми розглянемо кілька сфер Божого керівництва, які при неправильному дослідженні та розумінні можуть стати джерелом проблем.

1. Відчинені двері

Поява нових можливостей для служіння, або «відчинених дверей», як вони названі у Біблії, викликає у християнина, який шукає Божої волі, певні питання. Як я маю витлумачити для себе відчинення нових дверей? Чи обов'язково їхня поява означає, що я маю в них увійти? І що я маю робити із закритими дверми? Чи не є вони таким знаком, що я маю обрати щось інше? Що є межею, після якої мені не слід намагатися їх відчиняти?

Кожен, хто шукає можливостей служити Христові, мав би молитися про «відчинені двері». Врахування нових перспектив є, безумовно, цілком біблійним підходом (Колосян 4:3). Але питання зараз не у тому, чи сказано про це у Біблії, а в тому, як поява нових можливостей пов'язана з прийняттям рішень та Божим керівництвом.

Гері Фрізен у своїй книзі «Прийняття рішень і Божа воля» наводить гарний аналіз дій Павла щодо відчинених дверей (2 Коринтян 2:12–13).

Чому Павло залишає «відчинені двері»? Якщо відчинені двері є знаком, даним від Божого провидіння, і християнин має обов'язково його розпізнати та виявити послух, то описані тут дії Павла неможливо пояснити. Але якщо відчинені двері — це можливість, яку людина має розглянути та виважено прийняти рішення, то й пояснення буде неважким. У звичайних умовах Павло скористався б перевагою таких відчинених дверей для служіння (1 Коринтян 16:9; Колосян 4:3). Він відмовлявся від таких перспектив лише у тому випадку, коли щось важливіше вимагало його уваги. Саме це ми й бачимо у розглянутій ситуації.⁷

У запропонованому Фрізенем аналізі біблійних свідочств щодо відчинених дверей подаються такі вказівки до їх витлумачення:

1) термін «двері» вживається на означення можливості, зазвичай пов'язаної з ефективним служінням Слова; 2) можливості, як і все інше, з'являються завдяки

⁶ Pierson A. T. George Muller of Bristol: His Life of Prayer and Faith. — Kregel Publications, 1999. — P. 185.

⁷ Friesen G. Decision Making and the Will of God. — Portland, OR: Multnomah, 1980. — P. 220.

Божій всевладності; 3) природа таких можливостей, а також вчинки Павла вказують на те, що в більшості випадків до «відчинених дверей» треба ставитись як до однієї зі складових мудрого життя на славу Господа (Ефесян 5:15–16); 4) якщо з'являються кращі можливості або більш невідкладні справи, тоді правильним буде не скористатися відчиненими дверима; і 5) «відчинені двері» не є прямим знаком Божого провидіння, що вказує християнинові, в якому саме напрямку йому слід рухатися. Дверима користуються не тому, що вони є знаком, а тому, що через них легше зайти. Безглуздо лізти через вікно або розбирати стіну, коли відчинені вхідні двері.⁸

Фрізен далі відзначає, що в самій Біблії ніде не сказано про зачинені двері. Коли Павло стикався з тими або іншими перешкодами, він не розглядав їх як Божу вказівку на те, що він хибно зрозумів Боже керівництво або що Бог каже йому відмовитися від поставленої мети. Павло «змирився з тим фактом, що у той час у нього не було змоги виконати намічений план. Проте він і надалі бажав досягнення поставленої мети та з молитвою планував, як її реалізувати»⁹. Прикладом цього можуть бути слова Павла, записані в Римлян 1:10–13, про його спроби відвідати Рим.

2. Розстилання руна

Історія про Гедеона та розстелене овече руно нерідко приводиться як приклад правильного підходу до отримання Божого керівництва. Проте правильне розуміння того, що записано у Суддів 6, полягає у тому, що для такого розстилання руна обов'язково потрібна співдія божественної сили для підтвердження попереднього об'явлення.

По-перше, цілком очевидно, що результат з руном був не знаком, який виник під впливом обставин, а виявом надприродної Божої сили. Цей знак з'явився через те, що було змінено природний фізичний процес утворення роси. По-друге, розстилання руна було потрібно не для того, щоб отримати Боже керівництво, а для підтвердження окремого об'явлення, яке він отримав раніше. По-третє, той факт, що Гедеон вимагав додаткових підтверджень, можна розцінити як вияв сумнівів та неспроможності прийняти вірою ті знаки, які давалися до цього (пор. відповідь Захарія в Луки 1:8–20).

Разом із тим у Біблії є щонайменше ще два приклади, які вказують на те, що «розстилання руна» чи створення якоїсь ситуації для перевірки не є цілком неприйнятним. Утім, на це можна заперечити, що у цих прикладах йдеться про події, влаштовані провидінням не для перевірки Божої волі за допомогою «руна», а з іншою метою. Остаточний висновок щодо цього питання ми залишаємо на ваш розсуд.

Перший приклад ми знаходимо у Книзі Буття 24, де Авраам послав свого раба знайти жінку для Ісака. Авраам сказав своєму рабові, що Бог пошле перед ним Свого ангела. Коли раб прибув до того краю, куди його було послано, йому треба було подальше скерування, і він молився:

Ось я стою над водним джерелом, а дочки мешканців міста виходять воду брати. І станеться, що дівчина, до якої скажу: Нахили но глека свого, я нап'юся, а вона відповість: Пий, і так само верблюди твої я понапуваю, її Ти призначив для раба Свого, для Ісака. І з цього пізнаю, що Ти милість учинив з моїм паном.

Буття 24:13–14

Але зауважте, що раб не відразу сприйняв цю ситуацію, як вказівку на провидіння. У вірші 21 сказано, що після того, як дівчина відповіла у повній відповідності до поставлених ним умов, Авраамів раб мовчки дивувався, прагнучи зрозуміти, чи пощастив Господь йому до-

⁸ Фрізен Г. — С. 220–221.

⁹ Там само.

рогу, чи ні. А далі він зробив другий крок. Коли дівчина закінчила поїти верблюдів, він став розпитувати, з якого вона роду. Коли ж він довідався, що вона була родичкою Авраама, він *«нахилився, і вклонився Богові аж до землі»* (вірш 26). Чому? Відповідь знаходимо у віршах 3–4. Слуга пообіцяв взяти Ісакові дружину з-поміж родичів свого пана Авраама. І лише тоді, коли він дізнався, що Ревека була Авраамовою родичкою, він зрозумів, що може покласти на знак, отриманий завдяки «розстиланню руна». Таким чином, він провів перевірку, маючи наперед відомі критерії.

Другий приклад записано в 1 Самуїловій 14:1–15. Филистимляни поставили свій загін у Міхмаші. Йонатан, син царя Саула, разом зі своїм зброєношею вирішили перейти до филистимського загону та подивитися, чи не дасть Господь їхніх ворогів їм у руку. Аби визначити, чи був з ними Господь, вони виставили певні умови за тим самим принципом, що було використано при розстиланні руна. Вони вирішили, що стануть так, аби вояки змогли їх побачити, і якщо їм скажуть: «Чекайте, поки ми прийдемо до вас», то вони почекають. А якщо вояки скажуть: «Підійміться до нас», — то вони піднімуться до ворожого загону, і вважатимуть це за знак, що Господь віддав филистимлян їм у руку (вірші 9–10). Що саме було знаком і чому? Відповідь слід шукати у традиціях ведення війни у тих землях. Під час війни обидва війська виходили та ставали напроти одне одного, за винятком тих випадків, коли намагалися захопити місто. Тому Йонатан постановив собі, що незвична поведінка ворога буде для нього знаком. Проте необхідно поставити ще одне питання. Чому Йонатан взагалі вирішив нападати? Відповідь полягає у тому, що такий напад узгоджуватися з божественним планом, який був відкритий раніше. Бог встановив принципи ведення війни ще за часів Мойсея. Одним із таких принципів було те, що жителі Ханаанського краю мали бути повністю винищені. А тому «розстилання руна» Йонатаном було лише способом підтвердження того, чи збігся вибраний ним час з Божою волею.

Наостанок варто зауважити, що насправді вкрай важко визначити Божий принцип щодо «розстилання руна» для прийняття рішень та отримання Божого керівництва. Оскільки у випадку з Гедеоном «розстилання руна» було пов'язано з надприродними явищами та використовувалося в сукупності з відомим принципом або добре відомою вказівкою з Божого Слова, цей метод не слід рекомендувати як загальний спосіб отримання Божого керівництва.

3. Заборонені засоби отримання керівництва

Протягом століть люди вдавалися до багатьох різних методів визначення подальших життєвих кроків, іноді навіть намагаючись дізнатися про майбутнє не від Самого Бога, а з інших джерел. Одним із таких людей був цар Саул. Його приклад записано у 1 Самуїловій 28:1–25. Саул опинився у ситуації, яка становила загрозу для його держави, і йому вкрай було необхідно дізнатися, що робити далі. Пророк Самуїл на той час вже помер, а Саул сам пошуків у своїй країні усіх ворожбитів та медіумів. До того ж, Бог не відповідав Саулу (28:6). Здавалося, йому не було, куди звернутися, і тому він звернувся до ворожки в Ен-Дорі. Результат виявився страшним. Біблія чітко вказує, що такі способи для скерування свого життя та визначення подальших кроків є неприйнятними.

Гадання та ворожіння також є забороненим (Повторення Закону 18:9–14). Мова йде про визначення майбутнього через різні випадкові події та обставини. Сюди може входити читання лінії на долоні людини, астрологія (складання гороскопів), карти Таро та інше, що спрямоване на визначення подальшого життєвого напрямку. Біблія рішуче засуджує такі заняття: *«Бо гідота для Господа кожен, хто чинить таке»* (Повторення Закону 18:12).

Крім того, у Писанні нас попереджено про те, щоб ми не слухали злих людей та фальшивих пророків. Коли вони починають говорити те, що нам хочеться чути, тоді приходять спокуси. Та й сам сатана приходить у вигляді ангела світла, і тому ми маємо бути обережними, щоб не допускати його оман, коли ми прагнемо отримати скерування для свого життя.

4. Хибні рішення

Нерідко трапляється так, що перед отриманням Божого керівництва або перед прийняттям рішення ви переживаєте внутрішню боротьбу між різними схильностями та бажаннями, які суперечать одне одному. А коли отримаєте правдиве скерування від Бога та вчините відповідно до нього, або коли приймете правильне рішення, дослухавшись до чиєїсь мудрої поради, тоді ця боротьба припиняється. І тоді ми відчуваємо, що обраний шлях є правильним, і тоді мир Божий, що вищий від усякого розуму, наповнює наші серця та думки.

Однак треба розуміти, що внутрішній мир може бути і тоді, коли ми приймаємо **хибні** рішення. Як? Просто завдяки прийняттю рішення — **будь-якого** рішення — через нього зупиняється емоційна боротьба, ми починаємо відчувати спокій. Цей емоційний спокій може відвести нас від Божої волі, а не наблизити до неї. Таким чином, внутрішній спокій та мир може вважатися підтвердженням правильного рішення, тобто Божої волі, **лише** у поєднанні з кількома іншими ознаками, що свідчать про те ж саме.

Але що відбувається, коли ми приймаємо хибні рішення, коли ми помиляємося стосовно Божої волі у тому чи іншому питанні? Чи прирікаємо ми себе на життя другого сорту? Відповідь на це питання частково залежить від того, яке рішення було прийняте, і частково від того, як ми розуміємо прощення.

Якщо прийняте хибне рішення було відносно незначним, то і його наслідки, напевно, теж не матимуть великої ваги, і можна сподіватися, що його вплив на наше духовне життя теж виявиться невеликим. Нерідко буває так, що такі помилки допомагають нам досягти зрілості, якщо ми усвідомлюємо, де саме сталася помилка і як варто вчинити наступного разу.

З іншого боку, якщо хибне рішення було прийняте у важливій сфері, то і наслідки можуть бути вагомими. Наприклад, якщо чоловік вирішує вступити в шлюб з жінкою-нехристиянкою, то він неодмінно відчує наслідки у своєму духовному житті та житті їхніх спільних дітей. Крім того, він буде обмежений у своєму служінні Господу.

Але навіть тоді, коли хибне рішення пов'язане з серйозним гріхом, Бог у Своїй любові та благодаті дає нам прощення, можливість відновити стосунки з Ним, а також знову зробитися корисним для Нього завдяки сповіді та покорі. Нам сказано каятися та визнавати свої гріхи безпосередньо перед Господом (1 Івана 1:9). Наш Небесний Отець, сповнений любові, як показано у зворушливій притчі про блудного сина (Луки 15:11–24), обіцяв завжди приймати з відкритими обіймами кожну Божу дитину, яка кається.

Якщо ми вирішуємо прийняти те, що Він пропонує, то у певному сенсі навіть і після прийняття хибного рішення можемо відчути те найкраще, що Бог приготував для нас. Якщо ж ми не скористаємося запропонованим, то нам доведеться задовольнятися другосортним життям чи навіть чимось гіршим, якщо йдеться про гріх. Вирішальним чинником є не те, чи не припустилися ми помилки, а те, чи покалися та чи навернулися до Господа, аби Він провадив нас далі. Хоча Бог і робить так, що тим, хто любить Його, все допомагає на добре, цілком може бути так, що деякі рішення допомогатимуть на добре лише тоді, коли ми розберемося з наслідками поганих рішень у відповідальний біблійний спосіб.

V. Етапи пізнання Божої волі

Беручи за основу наше дослідження, проведене у цьому уроці, наводимо кілька практичних рекомендацій щодо пізнання Божої волі у різних обставинах.

1. *Перевірте своє серце. Будьте готові виконувати Божу волю.*

Івана 6:38: Ісус є вашим взірцем. Він прийшов чинити волю Свого Отця.

Івана 7:17: Якщо ви хочете виконувати Божу волю, то Бог вам її покаже.

2. **Почніть молитися і просити, щоб Бог провадив вас.**
Якова 1:5–6; 5:16: Він обіцяє допомагати нам і вести нас, але чекає, щоб ми попросили.
1 Івана 5:14: Ви можете бути впевнені, що, коли проситимете згідно з Його волею, Він почує вас.
3. **Шукайте в Писанні те, що можна застосувати у вашій ситуації, яка вимагає прийняття рішень.**
Псалом 119:105: Біблія сповнена мудрості щодо всіх сфер життя.
4. **Дослухайтесь до голосу Святого Духа. Налаштовуйте свій дух, аби чути, що Він каже.**
Ісаї 30:21: Коли перед вами стоятиме рішення, Бог покаже вам: «Це та дорога».
Ефесян 4:30; 1 Солунян 5:19: Слідкуйте за тим, щоб не засмучувати та не вгашати Духа.
5. **Робіть те, у правильності чого ви переконані зараз. Нерідко Бог показує нам шлях лише на один крок уперед, і поки ми не почнемо рухатися у тому напрямку, який був нам показаний, Він не даватиме нам вказівок щодо решти шляху.**
Приповісті 3:6: Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки.
Луки 16:10: Виявіть свою вірність у малому.
6. **Питайте доброї поради у людей, які виявили себе зрілими та побожними, а також дослухайтесь до порад тих, хто має над вами владу.**
Приповісті 11:14; 15:22: У численності радників — безпека.
Притчі 12:5, 15; 19:20: Бог дає нам мудрість через раду інших людей.
7. **Зважайте на Божу дію, яка може виявлятися у тих обставинах, що вам посилає провидіння, у відчинених та зачинених дверях.**
Ісаї 45:1–3: Бог має силу відчиняти двері та при потребі навіть ламати їх, якщо це допоможе виконанню Його волі.
8. **Прийміть рішення та почніть свій поступ у вірі. Прийняття правильного рішення не означає, що у вас не буде перешкод. Якби відсутність перешкод була ознакою правильності рішень, то ми завжди були б впевнені у тому, куди рухатися.**
Ісуса Навина 1:7: Просувайся вперед з відвагою та вірою.
Римлян 14:23: Усе, що не від віри є гріхом, тому вірте Богові та покладіться на нього у тому, що Він дасть результати.

Розібратися у різних питаннях, які виникають під час визначення подальших кроків, може допомогти один практичний метод — складання таблиці прийняття рішень. Для нього потрібен лише аркуш паперу, на якому будуть записуватися усі можливі варіанти, які відкриваються перед вами під час прийняття рішення. Під кожним варіантом буде два стовпчики — в одному записуються аргументи за цей варіант, в іншому — аргументи проти нього. Далі записуються різні чинники, продиктовані здоровим глуздом, обставинами, які посилає провидіння, чи підказані у порадах інших людей, Божому Слові, тощо. Сюди записується все, яким би незначним не видавався той чи інший чинник. Аргументи записуються у відповідний стовпчик, і коли вже більше не вдається нічого додати, один зі стовпчиків стає вирішальним. Наводимо приклад такої таблиці.

Варіант 1		Варіант 2	
За	Проти	За	Проти

Якщо вам ніяк не вдається зрозуміти, у чому полягає Боже керівництво, то, можливо, десь у ваших стосунках з Господом є проблема, викликана непослухом чи відсутністю покори та смирення. Обов'язково подбайте про те, щоб якнайшвидше усунути ці проблеми. З іншого боку, відсутність вказівок на те, як рухатися далі, може просто означати, що Господь хоче, щоб ви поклалися на Нього, або що у вас вже є достатньо інформації для прийняття мудрого, зрілого та здорового рішення. Пам'ятайте про те, що очікування Господа та покладання на Нього — це найважча наука, бо для того, щоб її засвоїти, треба довіра, а не лише власне розуміння.

Схема 7

Завершення

Ми розглянули кілька питань, пов'язаних з нашим ходінням вірою. Цінність віри визначається об'єктом цієї віри. Якщо ми активно виявляємо свою віру в Бога, явленого у Біблії, тоді в нашому житті відкривається необмежений потенціал можливостей завдяки прийманню Його обітниць, залишених для нас. Нам завжди доведеться долати перешкоди для віри. Невірство, сумніви, страхи або хвилювання легко можуть проникнути в наше життя, якщо ми їм це дозволимо, та зруйнувати нашу віру. І, напевно, найбільшою завадою для віри є прагнення до незалежності та безроздільного контролю над своїм життям, яке витісняє готовність у всьому покластися на Бога. Для зростання у вірі є кілька способів, серед яких слід зауважити такі: відведення додаткового часу для поклоніння Богові, відведення додаткового часу для вивчення Божих рис, дослідження Його діл та Його обітниць, залишених у Писанні, виявлення вдячності, а також практичні кроки віри. Живучи вірою, ми почнемо прагнути, щоб Бог спрямовував нас та відкривав нам Свою волю у тій чи іншій ситуації. Коли ми отримуємо від Бога розуміння того, у чому полягає Його воля у нашому житті, тоді перед нами знову виникає необхідність діяти у вірі згідно з цим розумінням.

У вашому поступі у вірі та шуканні Божої волі щодо вашого життя зазирайте до Євреїв 11, аби черпати з цього розділу натхнення та дивитися на приклади тих, хто жив вірою і завдя-

ки цьому догодив Богові. Віра означає прагнення виконувати Божу волю навіть тоді, коли для цього потрібна наполеглива праця та жертвність. Іноді в нашому житті траплятимуться розчарування, ми можемо ніколи не побачити сподіваних фізичних результатів, — але так сталося з багатьма героями віри, згаданими у Євреїв 11. Перед нами стоїть завдання — просуватися вперед у нашому ходінні вірою, покладаючись на Бога в усьому.

Проект 2 — пошук Божої волі

Зараз прийшов час застосувати те, що ви дізналися про Боже керівництво. Виберіть одне вагоме рішення, яке ви маєте прийняти найближчим часом, та виконайте наведені нижче кроки, беручи за основу матеріал цього уроку:

1. Під час вивчення Біблії та молитви принесіть майбутнє рішення перед Господом і просіть Його, щоб Він відкрив вам Свою волю. Подумайте про те, яким чином Бог може виявити вам Свою волю.
2. Надалі під час вивчення Біблії, розмірковування та молитви уповайте на Господа та чекайте, щоб Він говорив до вас.
3. Якщо у цей час ви не отримаєте Божого керівництва, продовжуйте шукати Божу волю іншими методами, запропонованими в цьому уроці. На це може піти кілька днів.
4. Запишіть усі кроки, які ви зробили, шукаючи правильне рішення.
5. Запишіть усі можливі варіанти разом з аргументами за та проти.
6. Запишіть, що стало для вас вказівками, які допомогли визначити Божу волю.
7. Згодом, коли рішення вже буде прийняте та виконане, ще раз його перегляньте та оцініть. Якби довелося приймати це рішення ще раз, що саме ви зробили б по-іншому? Чи бачите ви зараз інші чинники, які треба було взяти до уваги? Які саме? Запишіть.
8. Складіть перелік ключових питань, які допомогли б вам зорієнтуватися наступного разу, коли доведеться приймати серйозне рішення.

Будьте готові розповісти про свій досвід на наступній зустрічі групи, зокрема, про те, які ви підібрали ключові питання.

Відповіді на питання

Питання 1

У всіх цих віршах сказано, що праведний житиме вірою.

Питання 2

Тут віра описується іменниками «підстава» та «доказ».

Питання 3

Притча про загубленого сина, яку Ісус розповів у Луки 15:11–32.

Питання 4

1. Ми маємо нерозривне єднання з Богом.
2. Нам належить усе, що Бог може нам дати.

Питання 5

Він не вірив, що зможе отримати козенятко, тому ніколи не просив, жодного разу не скористався нагодою влаштувати собі таку радість, а натомість весь час скаржився і виявляв невдоволення.

Питання 6

Часто люди звинувачують Бога в тому, що Він чогось їх позбавляє або поводить з ними не так, як з іншими Своїми дітьми.

Питання 7

Це стається через нашу невіру у Божу любов, у Божу силу, у дійсність Його обітниць.

Питання 8

Попри все те, що Бог для них зробив, вони не повірили у те, що Він може ввести їх у цей край.

Питання 9

Ваша відповідь. Тут подаємо приклад відповіді лише для першого із запропонованих місць Писання.

Псалом 23:4 — нам не треба боятися зла, бо наш Пастир завжди з нами, навіть у найтемнішій мить. Він дбає про нас і проводить нас життям.

Питання 10

Ваша відповідь. Дійсно, страх може принести певну користь. Завдяки страху можна уникнути потенційних труднощів. Через страх виробляється адреналін, який допомагає впоратися з екстремальними ситуаціями, додаючи нам швидкості та сил.

Питання 11

Ваша відповідь.

Тут можна зауважити кілька моментів: постійна зляканість робить нас нерішучими та може навіть призвести до фізичних проблем. Страх обмежує наш потенціал, заважаючи нам зробити кроки віри, пов'язані з ризиками. Через страх ми робимося менш чутливими до того, як Господь веде нас.

Питання 12

Коли Ісус разом з учнями був у човні на морі, зірвалась велика буря. Човен ледь не тонув, а Ісус спав.

Питання 13

Він назвав їх маловірними. Але вони благали Його, і Він зупинив бурю.

Питання 14

П'ять разів.

Питання 15

Він каже нам шукати Божого царства та Його правди, і тоді Він дасть нам усе необхідне.

Питання 16

Віра передбачає безпорадність.

Питання 17

Там сказано, що віра приходить від слухання Христового Слова.

Питання 18

Бог говорить до нас такими способами:

- 1) голосом Писання;
- 2) голосом внутрішніх думок і вражень, якими Святий Дух торкається людини;
- 3) голосом наших власних вищих суджень;
- 4) голосом обставин, які подає нам провидіння.

Питання 19

Божий голос завжди буде у гармонії із самим собою. Іншими словами, усі чотири вказані сфери мають узгоджуватися між собою.

Питання 20

У будь-якому питанні ми маємо спочатку пізнати Божу волю, відкрити в Біблії, і виявити їй послух, а вже потім очікувати окремого прямого особистого об'явлення.

Питання 21

Ми повинні послуговуватися людською розсудливістю і здоровим глуздом, які були просвічені Божим Духом. Можна казати про здоровий глузд, пропущений через фільтр Святого Духа. Бог дав нам розум і логічне мислення, щоб ми послуговувалися ними під Його проводом.

Питання 22

Якщо Бог веде нас, перед нами відкриється шлях, щоб нам не доводилося прокладати собі дорогу силоміць.

Питання 23

Святий Дух зазвичай вкладає у наш розум бажання зробити ту чи іншу справу чи, навпаки, від чогось утриматися.

Питання 24

Діяти в сумнівах ніколи не слід. У нас повинно бути чітке переконання в правильності того вчинку, до якого ми маємо спонукання.

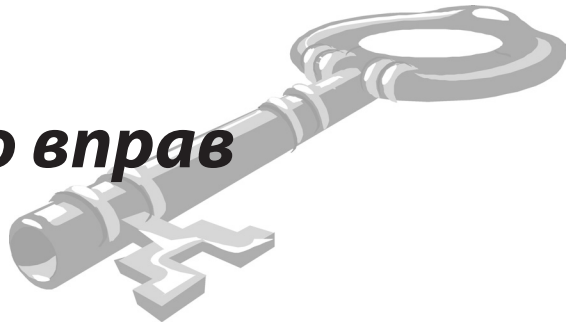
Питання 25

Автор згадує про два корені: брак відданої Богові волі та відсутність віри у справжнє Боже керівництво.

Питання 26

Ваша відповідь. Найперший спосіб — наповнюючи себе Божим Словом (див. Колосян 3:16.)

Відповіді до вправ

Вправа 1

Ваше визначення.

Вправа 2

Ваша відповідь.

Вправа 3

Ваша відповідь. У наступному розділі «Примноження віри» будуть розглядатися різні поради щодо того, як впоратися з цими перешкодами.

Вправа 4

Ваша відповідь. Подумайте про те, чи ви, як колись ізраїльтяни, не забуваєте про Божі милості, які Він виявляє до вас?

Вправа 5

Ваша відповідь.

Вправа 6

Ваша відповідь.

Вправа 7

Ваша відповідь.

Вправа 8

Божя воля полягає у тому, щоб

- а) віддати своє тіло на живу жертву та перемінитися відновою свого розуму;
- б) наповнюватися Духом та поводитися, як мудрі;
- в) поводитися належно щодо Господа, догоджати Йому в усьому, приносити плід у всякому доброму ділі та зростати у пізнанні Бога;
- г) освячуватися, зберігаючи себе від розпусти;
- д) за все складати подяку;
- е) чинити Божу волю (любє перед лицем Його);
- ж) коритися людській владі;
- и) бути готовим до страждань;
- к) прожити решту життя для Божої волі.

Додаток А

ДОДАТОК

У цьому додатку міститься кілька розділів з книги Ганни Уїтолл Сміт «Християнський секрет щасливого життя». Її книга, написана наприкінці XIX ст., підбадьорює християн мудрою порадою: «Коли приходять сумніви, зустрічайте їх не з доказами, а з твердженнями віри. Всі сумніви є ворожою атакою; Святий Дух ніколи не пропонує їх — ніколи. Він Утішитель, а не обвинувач; і Він ніколи не покаже нам наші потреби, не відкривши Божественної підтримки».

В наявності є вся книга повністю. Запитайте свого лідера, будь ласка.

Розділ 3 «Визначення життя»

Розділ 6 «Труднощі, пов'язані з вірою»

Розділ 11 «Труднощі, пов'язані з керівництвом»

Розділ 14 «Сумніви»

Визначення життя

У попередній главі я намагалась розглянути питання про біблійне обґрунтування того досвіду, який іноді називають «вищим християнським життям», хоча, на мій погляд, його краще описують слова «життя... сховане в Бозі з Христом». Святе Письмо дійсно закликає людей, котрі вірять у Господа Ісуса, до життя постійного спокою та тривалої перемоги, — і це життя дуже сильно відрізняється від звичайного християнського досвіду; і, крім того, у Біблії нам показано Спасителя, Який так само реально може спасти нас від влади наших гріхів, як Він спасає нас від вини за них, — усе це я вважатиму вирішеним питанням.

Наступним пунктом нашого розгляду буде те, з чого складається це сховане життя і як саме воно відрізняється від усякого іншого християнського досвіду.

Суть же полягає у тому, щоб просто давати Господу носити наші тягарі та керувати нашими справами, а не намагатися робити це власними силами.

Більшість християн схожі на чоловіка, котрий бреде по дорозі, згинаючись під важким тягарем. Аж тут його обганяє віз, і візник люб'язно пропонує чоловікові підвезти його. Чоловік радісно погоджується, але, сівши на воза, так далі й гнеться під своїм тягарем, якого з пліч не знімає. «Чому ж Ви не покладете свій тягар?» — запитує добросердий візник. «Ой! — відповідає йому чоловік. — Мені здається, що Ви й так уже дуже багато для мене зробили, взявши мене підвезти, тому я навіть і думати боявся просити Вас, аби Ви повезли ще й мій тягар». Точно так само й християни, які віддалися турботі та опіці Господа Ісуса, і далі гнутьсся під своїм тягарем, і нерідко буває так, що вони увесь свій життєвий шлях долають втомленими та обтяженими.

Коли я кажу про тягарі, я маю на увазі все, що турбує нас, — і духовне, і дочасне.

Насамперед я маю на увазі нас самих. Найбільший тягар, який ми мусимо нести у житті, — це наше «я». Найважче, з чим нам доводиться давати раду, — це ми самі. Наше повсякденне життя, наші тіла, наші почуття, наші особливі слабкості і спокуси, своєрідні риси нашого характеру, наші різноманітні внутрішні переживання — усе це бентежить та тривожить нас сильніше за все інше і частіше за будь-що інше вводить нас у темряву і рабство. І тому, відкладаючи свої тягарі, насамперед ви маєте звільнитися від самих себе. Ви повинні віддати себе і всі свої внутрішні переживання, свої спокуси, свій характер, своє тіло та свої почуття турботі й опіці вашого Бога і залишити усе це в Його руках. Він вас створив, а тому розуміє вас і знає, як про вас подбати, а ви повинні покластися в цьому на Нього. Скажіть Йому: «Господи, я віддаюсь Тобі. Якими тільки способами я не пробував дати собі раду і зробити таким, яким я маю бути, але щоразу усе кінчалося крахом. Тепер я усе це віддаю Тобі. Я хочу цілковито Тобі належати. Роби в мені все, що Тобі до вподоби. Зліпи з мене таку посудину, яку Сам хочеш. Я віддаюсь у Твої руки і вірю, що Ти, як Сам обіцяв, зробиш із мене *„посуд на честь, освячений, потрібний Володареві, приготований на всяке добре діло“*». І там ви маєте і залишатися, покладаючись на Нього постійно і цілковито.

А далі ви маєте відкласти всі інші тягарі — своє здоров'я, свою репутацію, свій християнський труд, свій дім, своїх дітей, свою справу, своїх слуг — коротше, усе, що вас тривожить: і зсередини, і ззовні.

Християни завжди покладають на Господа справу збереження своїх душ у вічності, бо знають, поза всяким сумнівом, що самі не в змозі зберегти свої душі. А ті турботи, що пов'язані із земним життям, вони залишають собі, завдають ці тягарі собі на плечі та намагаються їх нести самі, часом навіть думаючи, але нікому не кажучи, що просити Господа понести їхню ношу було б уже нахабством, бо Господь і так виявився дуже добрим, вирішивши понести їх самих.

Я знала одну християнку, яка мала дуже важкий дочасний тягар. Через нього вона втратила сон і апетит і могла підірвати здоров'я. Одного разу, коли їй було по-особливому важко, жінка помітила на столі маленьку брошулку під назвою «Віра Ганни». Назва привернула її увагу. Жінка взяла книжку і почала читати, навіть не підозрюючи, що прочитана історія спричинить революцію в її житті. У брошурі йшлося про одну бідну жінку, яка переможно прожила життя, сповнене надзвичайного смутку. Якось вона розповідала людині, яка прийшла до неї в гості, історію свого життя. Коли розповідь скінчилася, гість, глибоко розчулившись, сказав: «Ганно, я не можу собі навіть уявити, як Ви змогли перенести стільки горя!» «Я його не несла, — такою була її швидка відповідь. — Господь поніс його за мене». «Так, — сказав гість, — так і треба. Треба приносити тривоги до Господа». «Це точно, — відповіла Ганна, — але треба не лише це. Тривоги потрібно у Нього залишати». Далі вона вела: «Більшість людей приносять до Нього свої тягарі, але потім знову їх забирають із собою, залишаючись, як раніше, схвилюваними та нещасними. Я заносу свої тривоги, залишаю їх у Нього, а відійшовши, забуваю їх. Якщо хвилювання повертається, я знову несу його до Господа, і роблю це знову і знову, поки нарешті не забуваю, що мене щось турбує, і не знаходжу досконалий спокій».

Цей підхід дуже вразив мою знайому, і вона вирішила спробувати його у своєму житті. Вона не могла змінити обставини свого життя, але принесла їх до Господа і віддала їх Йому, щоб ними керував Він сам, а потім прийняла вірою, що Він забрав їх, і після цього у Нього залишила відповідальність за обставини, а також своє занепокоєння і переживання. Щоразу, як до неї поверталось занепокоєння, вона знову приносила його Господу. І це привело до того, що, хоча її обставини і не змінилися, її душа відчула серед них досконалий спокій. Їй здавалося, що вона відкрила благословенну таємницю, і відтоді вона вже ніколи не намагалася сама нести свої тягарі і вирішувати свої проблеми.

Секрет, який виявився таким дієвим у її зовнішніх справах, виявився ще дієвішим у справах внутрішніх, які, по правді кажучи, були абсолютно некерованими. Вона усю себе цілковито віддала Господу — усе, ким вона була, та усе, що вона мала, і, вірячи, що Він взяв те, що вона Йому ввірила, перестала турбуватися і хвилюватися, і її життя осяялось сонцем радості від того, що вона належала Йому. І це й було «вищим християнським життям»! Секрет, про який вона довідалась, дуже простий. Він полягав у тому лише, що людині можливо виконати Боже повеління, подане нам такими словами: *«Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі»*.

Про це життя, сховане з Христом у Бозі, можна говорити ще багато. Можна детально обговорювати усе те, що Господь Ісус робить для тих, хто в такий спосіб віддається Йому. Але тут розглянута сама суть цього питання, і та душа, що побачить цей секрет, знайде ключ, який відкриє усю Божу скарбницю.

Сподіваюсь, що я змогла викликати у вас спрагу до такого благословенного життя. Хіба ви не хотіли б позбутися своїх тягарів? Хіба ви не хочете передати керування своїм некерованим життям у руки Того, хто може з вами впоратися? Хіба ви не втомлені та змучені, хіба вам не солодко чути про спокій, про який я кажу?

Чи можете ви згадати те солодке почуття, з яким іноді ви лягаєте у ліжку після важкого та виснажливого дня? Як приємно було відчувати розслаблення у кожному м'язові, коли тіло повністю віддавалося відпочинку! Денні клопоти відступили принаймні на кілька годин, ви відклали свої справи. Голова болить, спина втомилася — але вже можна вкластися відпочивати, вже не треба голову тримати високо, а спину — рівно. Ви з абсолютною впевненістю поклалися на ліжку, і воно тримало вас, без будь-яких зусиль, напруження чи навіть думки з вашого боку. Ви відпочивали.

Але уявіть, якщо б ви почали сумніватися в міцності або надійності вашого ліжка і щомиті боялися б, що воно розлізеться під вами і ви впадете на підлогу, то хіба б ви тоді змогли відпочити? Хіба тоді не був би напруженим кожен м'яз через ваше непотрібне намагання втриматися і не впасти, і хіба після такого відпочинку ви не були б виснажені ще більше, ніж якби зовсім не відпочивали?

Тож нехай ця аналогія покаже вам, що означає перебувати у спокої в Господі. Нехай ваша душа покладеться на Його чудову волю — так само, як ви вкладаєте своє тіло вночі у ліжку. Розслабте усе, що напружено тримаєте, відкладіть усякий тягар. Віддайтеся цілковито спокою та Божій втісі, будьте впевнені в тому, що ви в абсолютній безпеці, коли Він тримає вас. Тут ваша справа — віддатися спокою та відпочинку. Його справа — підтримувати вас, і Він не може вас зрадити.

Чи взяти іншу аналогію, яку неодноразово схвалив Сам Господь, — життя дитини. Бо ж Ісус *«дитину покликав, і поставив її серед них, та й сказав: Поправді кажу вам: коли не навечатесь, і не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Небесне!»*

Які особливості малої дитини і як вона живе? Вона живе вірою, а найголовнішою її особливістю є безжурність. Її життя — це одна лише безкінечна довіра. Вона довіряє своїм батькам, своїм няням, своїм вчителям, довіряє навіть тим людям, які зовсім не заслуговують довіри, бо довірливість є частиною її природи. І її довіра спонукає до плідної відповіді. Вона нічого не здобуває для себе сама, але всі її потреби задоволено. Вона не переймається завтрашнім днем, не складає собі ніяких планів, але усе її життя для неї розплановане, усі стежки для неї прокладені — їй тільки на них ступати та йти ними день за днем, годину за годиною. Дитина входить у дім свого батька і виходить із нього з невимовною легкістю і безпечністю, насолоджуючись усіма благами, які у ньому є, не витрачаючи при цьому ні копійки, аби собі щось здобути. Вулиці міста, у якому вона живе, може захопити пошесть, але її це не обходить. Навколо неї можуть бушувати голод, пожежа, війна, але під ніжною опікою свого батька дитина перебуває у цілковитій безтурботності та повному спокої. Вона живе поточною миттю і щодня приймає з рук батька своє життя без питань, таким, яким воно їй приходить.

Якось мене запросили в гості в один заможний дім. У тій родині була лише одна усиновлена дитина, якій віддавалася уся любов, ніжність і турбота, на яку тільки здатні людські серця чи яку тільки можна виявити людськими засобами. Коли я дивилася, як це дитя щодня безтурботно бігало, насолоджуючись свободою щасливого безтурботного дитинства, мені подумалося, що це — прекрасний наочний приклад нашого чудового становища дітей у домі нашого Небесного Отця. Я сказала собі: «Якщо для сердець її люблячих батьків немає нічого прикрішого і болючішого, ніж побачити, як ця мала дитина переживає і турбується про себе, про те, чи буде в неї їжа та одяг, чи зможе вона здобути освіту і потім подбати про себе, то наскільки більшою прикрістю та болем у серці нашого Бога і Отця буде те, коли Він бачить, що Його діти так сильно переживають і журяться!» І я зрозуміла, чому саме наш Господь сказав нам так категорично: «Не журіться».

Про кого найкраще дбають у будь-якій родині? Хіба не про малих дітей? І хіба найменше від усіх безпомічне маля не отримує найбільшої частки тієї турботи? Як сказав один нині покійний письменник, «немовля не працює, ані не пряде, а родина годує, вдягає, любить і спати в колиску кладе» — і такої турботи не виявляють більше нікому.

Отже, життя віри, про яке я пишу, полягає в тому, щоб бути дитиною в домі Отця. І сказаного достатньо, щоб перемінити кожне струджене та обтяжене життя на життя блаженства та спокою.

Нехай дитяча впевненість і безтурботність, якими малюки зворушують і полоняють ваші серця, покажуть вам, якими повинні бути ваші стосунки з Богом; і, доручивши себе в Його руки, навчіться у буквальному розумінні виконати повеління «не турбуйтеся ні про що», —

і тоді ви переконаєтеся в істинності того факту, що «мир Божий, що вищий від усякого розуму, ...береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі». Зауважте слова «ні про що»: вони охоплюють всі можливі підстави для занепокоєння — і внутрішні, і зовнішні. У нас є постійна спокуса думати, що ми маємо хвилюватися про те чи інше. Можливо, у нас виникатимуть такі думки: «Звичайно, цілком слушно і правильно відмовитися від усякого неспокою в цілому, і звичайно, занепокоєння у духовних питаннях — це неправильно, але ж є речі, про які не турбуватися було б гріхом — наприклад, про наших дітей або любих нам людей, про справи церкви або про діла справедливості, або про ділові питання. Не хвилюватися про таке означало би брак правильних почуттів у всіх цих сферах». Або, навпаки, наші думки подадуться в інший бік, і ми скажемо: «Так, буде абсолютно правильним віддати наших близьких і всі наші зовнішні справи Господу, але коли йдеться про наше внутрішнє життя, наші релігійні переживання, наші спокуси, гріхи, що нас обплутують, наше зростання у благодаті та інші подібні питання, ми маємо турбуватися про них, бо якщо ми не будемо турбуватися, то вони неодмінно занедбаються».

Відповідь на ці і всі подібні заяви можна знайти в нашому тексті:

«НІ ПРО ЩО не турбуйтеся».

У Матвія 6:25–34 наш Господь наводить приклад життя без тривоги. Він закликає нас подивитися на птахів небесних і на польові лілії, показуючи те життя, яке хоче нам дати. Як птахи радіють турботі свого Бога і від Нього мають поживу і як лілії ростуть у Божому світлі, так само і ми повинні жити без страху і занепокоєння. Послухаємо, що про це нам скажуть горобці:

*Невеличка сіра пташка, малий горобець,
Однак дбає про дрібноту Небесний Отець.*

*Жати й сіяти не вмію, проте кожен раз
Бог дає мені поживу у потрібний час.*

*Не складаю я на зиму, бо комор нема,
Дасть Бог їжу горобцеві, як прийде зима.*

*Кожного на світі знає Господь горобця,
Жоден не впаде на землю без волі Отця.*

*Горобцям буває важко, й коли страшно їм,
Переймається Бог любий творінням Своїм.*

*Мап і компаса не маю, знаю так шляхи,
Прийде ніч, то ночувати сяду на гілки,*

*Не турбуюсь про ночівлю, Бог мене хранить,
Я в Його руках могутніх живу кожну мить.*

*Невеличка сіра пташка, малий горобець
Є зразком живої віри для людських сердець.*

Труднощі, пов'язані з вірою

Наступним після посвячення кроком для переходу душі від пустині християнського життя до землі, що тече молоком і медом, є крок віри. На цьому кроці, як і на попередньому, ворог дуже майстерно створює труднощі та виставляє перешкоди.

Божа дитина, коли її очі відкрилися і вона побачила, яка повнота чекає її в Ісусі, коли вона відчула вкладене в неї бажання взяти цю повноту собі, від кожного вчителя буде чути запевнення у тому, що цю повноту можливо отримати лише вірою. Однак тема віри видається їй настільки безнадійно таємничою, що такі запевнення не проливають світла на те, як увійти у бажане життя, а натомість ще більше все ускладнюють.

«Звісно, це має робитися вірою, — каже християнин, — бо ж я знаю, що у християнському житті все відбувається вірою. Але саме через це так важко, бо у мене нема віри, а я навіть і не знаю, що це таке і як її знайти». І так, від самого початку збившись з пантелику через цю нездоланну трудність, людина занурюється у темряву і ледь не доходить до відчаю.

Уся ця трудність викликана тим фактом, що тема віри дуже часто розуміється неправильно; насправді ж віра — це найпростіша річ у світі, і знайти її легше за все.

Думаю, я змогла б описати, яким було ваше уявлення про віру. Ви вбачали в ній певну релігійну вправу душі або внутрішні благодатні нахили серця, тобто віра вам видавалась чимось відчутним — вам здавалося, що, знайшовши її, ви могли б дивитися на неї і радіти, а ще використовувати її, немов пропуск до Божої ласки чи монету, за яку можна було придбати Його дари. І ви молилися про віру, весь час чекаючи чогось подібного, але оскільки нічого такого так і не отримали, то тепер ви наполегливо стверджуєте, що у вас немає віри. Але ж насправді віра навіть близько не така. Вона зовсім не є відчутною. Це просто довіра Богові, і так само, як зір, без свого об'єкту вона нічого не варта. Заглядати всередину себе, аби побачити, чи маєте ви віру, — це те ж саме, що закрити очі і заглядати всередину себе, аби побачити, чи маєте ви зір. Ви щось бачите, а тому знаєте, що маєте зір; ви чомусь вірите, а тому знаєте, що маєте віру. Бо як зір — це коли людина бачить, так само й віра — це коли людина вірить. І як для зору єдине, що є необхідним, — це бачити речі такими, якими вони є, так само і для віри єдине, що є необхідним, — це вірити так, як усе є насправді. Чеснота не у самій вірі, а у тому, у що ви вірите. Якщо людина вірить в істину, то вона спасенна, а якщо в обман — то загублена та загубла. В обох випадках те, як вона вірить, є однаковим, але те, у що вона вірить, є докорінно іншим, а тому в кожному випадку результат буде докорінно іншим. Ваше спасіння стається не тому, що вас спасає ваша віра, а тому, що віра пов'язує вас зі Спасителем, Котрий вас спасає, а ваше вірування є лише зв'язкою.

Отож я прошу вас зрозуміти крайню простоту віри: її суть полягає в тому, щоб просто повірити Богові, коли Він говорить, що щось зробив чи зробить для нас, і покладатися на Нього в обіцяному, — не більше і не менше. Усе так просто, що навіть важко пояснити. Якщо хтось запитає мене, що означає поклатися на когось, щоб він для мене щось зробив, то я можу лише відповісти, що це означає дозволити людині зробити справу і зовсім не відчувати, що її маю зробити я сама. Кожен із нас колись покладався на інших людей у виконанні тих чи інших дуже важливих справ і почувався при цьому абсолютно спокійно, маючи впевненість у тих людях, яким було доручено виконання справ. Матері постійно довіряють своїх дорогоцінних немовлят турботам нянь і не відчувають при цьому ніякого занепокоєння. Усі ми постійно, навіть і не думаючи боятися, довіряємо своє життя і здоров'я кухарям, водіям, машиністам і провідникам та іншим найрізноманітнішим працівникам, чиїми послугами ми користуємося, і опиняємося повністю у їхній владі, хоча через них ми можемо зазнати страждань чи навіть загинути, якщо вони не захочуть виконувати свої обов'язки або виявлять недбалість. Але ми вдаємося до їхніх послуг і зовсім цим не переймаємося. Нерідко трапляється, що ми покладаємося навіть на малознайомих людей, виходячи лише із загаль-

ного знання про людську природу та прийняті правила людських взаємин, і при цьому нам не здається, що ми робимо щось надзвичайне.

Любий читачу, ви це все знаєте з власного досвіду, бо неодноразово це робили. У цьому світі неможливо прожити, дотримуючись звичного порядку, навіть і одного дня, якщо не покладатися на інших людей. Вам навіть не спадає на думку сказати, що ви цього не можете.

Але ви не соромитеся постійно твердити про те, що не можете покласти на свого Бога!

Я хотіла б, щоб ви спробували уявити, що було б, якби у своїх людських стосунках ви почали поводитися так само, як поводитися у духовних. Уявімо, що завтрашній день ви почнете з думкою про те, що ви не можете ні на кого поклатися, бо у вас немає віри. Сівши снідати, ви скажете: «Я не їстиму нічого з того, що є на цьому столі, бо у мене немає віри, і я не вірю, що кухар не підсипав отрути мені або що м'ясник не продав нам м'яса з хворої тварини». Тому ви залишаєтеся голодним. Далі вам треба на роботу, але ви кажете: «Я не можу їхати на поїзді, бо у мене немає віри, і тому я не можу довіряти ні інженерові, ні провідникові, ні заводі, на якому виготовлялися вагони, ні керівництву залізниці». Отож ви будете змушені всюди ходити пішки, через що будете сильно втомлюватися. А ще до того ж не зможете потрапити в багато різних місць, куди за простою можна дістатися поїздом. А далі, коли ваші друзі щось вам скажуть чи коли ваш колега звітуватиме вам про роботу, ви відповідатимете: «Мені шкода, але я вам не можу повірити, бо у мене немає віри, і тому я ніколи нікому не вірю». Розгорнувши газету, ви будете змушені її відкласти і сказати: «Я дійсно не можу повірити жодному слову, надрукованому у цій газеті, бо у мене немає віри. Я не вірю, що є королева, — я ж її ніколи не бачив. Не вірю, що є така країна, як Ірландія, бо я там ніколи не був. Я не маю віри і тому не можу повірити нічому, чого сам не бачив чи не торкався. Це велике випробовування, але тут нічого не вдієш, бо віри у мене нема».

Ви собі просто уявіть один такий день і побачите, наскільки катастрофічним він виявився б для вас особисто і якою несусвітною дурістю виглядала б ваша поведінка для тих, хто за вами спостерігав би. Ви зрозумієте, як таким поведінням ображали б своїх друзів і спонукали б усіх, хто робить вам якісь послуги, у той самий день відмовитись мати з вами якісь подальші справи. Отож подумайте: якщо брак віри в інших людей виявляється таким страхіттям і такою глупотою, то що вже казати про те, коли ви говорите Богові, що не маєте сили поклатися на Нього, довіритися Йому і повірити Його слову: «Це велике випробовування, але тут нічого не вдієш, бо віри у мене нема»?

Хіба можливо таке, що ви можете поклатися на людей, але не можете довіритися своєму Богові? Хіба можливо приймати свідчення людське, але не приймати свідчення Божого? Хіба можливо людським словам вірити, але не вірити Божому Слову? Хіба можливо безбоязно довіряти свої найдорожчі земні інтереси людям, які у своїй слабкості здатні помилятися, і в той самий час боятися довірити свої духовні інтереси благословенному Спасителеві, Котрий пролив Свою кров саме задля того, щоб вас спасти, бо «може Він завжди спасати тих, хто через Нього до Бога приходить»?

Я не сумніваюся, що ви, любя віруюча людина, — бо й саме навіть слово «віруючий» передбачає, що ви можете вірити, — більше ніколи не захочете виправдовувати себе тим, що у вас немає віри. Бо коли ви так говорите, ви, звісно, маєте на увазі, що у вас немає віри в Бога, оскільки заклик не в тому, щоб мати віру у себе; якби така віра в себе у вас була, то ваша душа була б у дуже хибному стані. Благаю вас, коли ви будете так думати або говорити, не зупиняйтесь на сказаному, а завершуйте речення словами: «Я не маю віри в Бога, Богу я не можу вірити». Я впевнена, що незабаром вам стане так страшно говорити такі слова, що ви не наважитесь й надалі вести про це мову.

Проте ви говорите: «Я не можу вірити без Святого Духа». Дуже добре, але чи прийдете ви до висновку, що ваш брак віри викликано тим, що благословенний Дух не виконав Своєї ро-

боти? Бо якщо так, то вас, звісно ж, нема в чому винити, вам не треба відчувати засудження, і, крім того, усі звернені до вас заклики вірити є марними.

Але ж ні! Невже ви не бачите, що, займаючи таку позицію і кажучи, що у вас немає віри і ви не можете вірити, ви не тільки учиняєте «Бога неправдомовцем», але й виявляєте цілковитий брак впевненості у Святому Дусі? Він же завжди готовий допомагати нам у наших немочах. Нам ніколи не доводиться чекати на Нього — це Він завжди чекає на нас. Особисто я настільки впевнена в благословенному Святому Дусі і в Його готовності виконати Свою роботу, що маю відвагу сказати кожному з вас, що ви можете повірити прямо зараз, у цю мить, і якщо ви не вірите, в цьому винен не Дух, а ви самі.

Отже, переведіть свою волю на бік віри. Скажіть: «Господи, я віритиму, я дійсно вірю!» — і продовжуйте це говорити. Наполягайте на вірі кожен раз, як зустрінетеся зі спокусою до сумнівів. Вирвіться зі своєї невіри, занурившись у Боже Слово та Його обітниці. Наважтеся віддатися силі Господа Ісуса, Який може зберегти та спасти вас. Якщо коли-небудь ви поклалися у своїх важливих справах на свого земного друга, то я закликаю вас, щоб ви зараз довірили самого себе і всі свої духовні справи в руки вашого Небесного Друга і більше ніколи, ніколи, НІКОЛИ не дозволяти собі сумніватися.

І пам'ятайте, що є дві речі, які несумісні навіть більше, ніж олія і вода, — це довіра і занепокоєння. Чи могли б ви назвати довірою такий стан, коли ви поклалися на свого товариша у якійсь справі, котру він мав би для вас виконати, а самі вдень і вночі переживаєте і тривожитеся про те, чи виконає він її правильно та успішно? І чи можна назвати довірою таку поведінку, коли ви довірили спасіння та охорону своєї душі Господу, а самі вдень і вночі хвилюєтесь і переживаєте про це? Коли віруюча людина дійсно довіряє, вона перестає переживати і тривожитися за довірене. А коли є тривога і переживання, то це прямий доказ того, що людина не довіряє. Якщо оцінити стан Христової Церкви за цим правилом, то виявиться, що в ній дуже мало довіри! І тому не дивно, що від нашого Господа прозвучало таке страшне запитання: «*Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?*» Він знайде бурхливу діяльність, велику завзятість і, без сумніву, безліч відданих сердець, але чи знайде Він віру — ту єдину річ, яку Він цінує понад усе інше? Це серйозне питання, і я б хотіла, щоб кожен християнин добре над ним подумав. Прожитого нами часу у невір'ї, яким наповнений цей світ, було вже цілком достатньо; тож нехай тепер усі, хто знає нашого благословенного Господа і Його невимовну вірність, підтвердять Його правдивість своєю повною віддачею та довірою Йому.

Пам'ятаю, як мені на самому початку мого християнського життя трапилося кілька слів в одному старому збірнику проповідей, звернених до всіх, хто любить Господа Ісуса, і від них усе в мені затріпотіло. Це були слова заклику до того, щоб християни своєю непохитною власною вірою у Господа показували іншим, наскільки Він гідний довіри. Я пам'ятаю, як моя душа, переповнена гарячим прагненням, гукала про те, щоб мене було покликано ходити такими темними шляхами, на яких я могла б знайти благословенний і славний привілей цілковитої віддачі Богові і покладання на Нього.

Можливо, «*ви не ходили цією дорогою ані вчора, ані позавчора*», проте сьогодні маєте чудовий привілей довести, як ніколи раніше, свою віддану впевненість у Господі, вирушивши разом із Ним шляхом віри і почавши життя, кожна мить якого буде прожита у цілковитій, дитячій довірі до Нього.

Ви вже поклалися на Нього у певних речах, і Він вас не підвів. У всьому зараз покладіться на Нього і подивіться, чи не зробить Він для вас значно більше над усе, про що ви могли попросити або думати, не за вашими силами або здібностями, а за Його потужною силою, яка у вас чинитиме усе за Його благословенною волею.

Вам зовсім не важко довіряти Господу в управлінні Всесвітом і всім творінням. Невже ваш випадок є настільки складнішим або важчим, що вам варто хвилюватися і переживати, чи

вдасться Богу з ним упоратися? Геть усі негідні сумніви! Непохитно тримайтеся сили і вірності вашого Бога, і ви побачите, як швидко зникнуть усі труднощі перед твердою рішучістю вірити. Покладайтесь на Нього у темряві, покладайтесь у світлі, покладайтесь вночі, покладайтесь вранці, — і ви побачите, що віра, для якої на початку можуть знадобитися величезні зусилля, рано чи пізно стане для вашої душі природною та легкою звичкою.

Усе можливе Богу, і «тому, хто вірує, все можливе». У минулому люди вірою *«царства побивали, правду чинили, одержували обітниці, пащі левам загороджували, силу огненну гасили, утікали від вістря меча, зміцнялись від слабости, хоробрі були на війні, обертали в розтіч полки чужоземців»*, і вірою це може чинитися знову. Сам Господь каже нам: *«Коли будете ви мати віру, хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: Перейди звідси туди, то й перейде вона, і нічого не матимете неможливого»*.

Якщо ви Божа дитина, то у вас повинна бути віра хоч як гірчичне зерно, а тому більше не смійте говорити, що не можете довіряти Богові, оскільки не маєте віри. Натомість скажіть: «Я можу довіряти моєму Господу і буду довіряти Йому, і ніяка земна чи пекельна сила не зможе змусити мене засумніватися в моєму дивному, славному, вірному Викупителєві!»

Найбільша подія цього століття — звільнення наших рабів — подає нам чудовий приклад шляху віри. Раби отримали свою свободу вірою, і так само повинні отримати свободу і ми. До них дійшла добра звістка про те, що влада проголосила їхню свободу. Юридично вони стали вільними з моменту прийняття Прокламації про звільнення рабів, але відчували свободу у власному житті лише тоді, коли почули цю добру звістку і повірили в неї. Спочатку мав статися факт, але для того, щоб цей факт почав діяти у житті, необхідна була віра; відчуття ж ішло вже в останню чергу. Таким завжди є і божественний порядок, і той порядок, до якого підводить здоровий глузд: I. Факт. II. Віра. III. Відчуття. Але людина змінює цей порядок і каже: I. Відчуття. II. Віра. III. Факт.

Якби раби підійшли до свого звільнення за людським порядком і відмовилися вірити у свою свободу доти, доки вони її не відчують, то вони ще довго залишалися б у рабстві. Я чула про один такий випадок. Десять через два або три роки після закінчення війни між Північчю та Півднем в одне невеличке південне містечко, що лежало поодаль від основних доріг, приїхала одна жінка з півночі США. Виявилось, що у містечку не всі раби посіли свою свободу. Розповідь цієї жінки про те, що Північ їм здобула свободу, зацікавила одну стареньку темношкіру тітоньку, яка перебила її запитанням:

«Мила пані, то ми вільні?»

«Звісно ж, вільні» — відповіла жінка з Півночі.

«Мила пані, а Ви це точно знаєте?» — ще наполегливіше допитувалася темношкіра тітонька.

«Абсолютно точно, — відповіла жінка з Півночі. — Але як так, що ви про це не знали?»

«Та ми були чули, як всяке таке говорили за свободу, а як пана поспитали, то вони відказали, що то все пусте, нема такого, то нам і лячно стало від нього йти. А тоді знов щось таке зачали були говорити, то ми пішли до полковника, але полковник нам сказав, що ліпше нам лишитися з нашим паном. То ми, виходить, і ні туди, і ні сюди. Уже якось мріялося, що прийшла насилу вже свобода, а потім чогось здавалося, що нема того. А як Ви, мила пані, кажете, що ми таки вільні, то розкажіть докладно, що до чого».

Бачачи, що тут є дійсна потреба, жінка стала терпеливо усе пояснювати бідній чорношкірій рабині: про війну, про армію Півночі, про Авраама Лінкольна та його Прокламацію про звільнення рабів і про свободу, яку вони тепер мали.

Бідна рабиня слухала дуже уважно. Вона почула добру звістку і повірила. І коли приїжджа жінка закінчила усе пояснювати, чорношкіра тітонька вийшла з кімнати з надзвичайно незалежним виглядом, при цьому приказуючи: «Я вільна! У старого пана ані хвилини більше не буду!»

Вона нарешті отримала свою свободу й отримала її вірою. Держава уже давно оголосила її вільною, але раніше вона не могла скористатися своєю свободою, тому що не мала нагоди повірити оголошеному. Слово доброї звістки не принесло їй користі, бо «воно не злучилося з вірою слухачів». Але тепер вона повірила, а повіривши, наважилась вважати себе вільною. І це сталося не через якісь зміни у ній самій або в її оточенні, не через якісь відчуття, не через емоції в її серці, але завдяки тому, що вона мала впевненість у словах іншої людини, яка прийшла до неї і принесла їй добру звістку про свободу.

Чи варто пояснити, як застосувати розглянуте? Бог сотні разів різними словами виголошував нам про нашу свободу, Він знову і знову закликає нас вважати себе вільними. Вірою тримайтеся за те виголошене Ним і вірою обстоюйте його істинність. Заявіть собі, своїм друзям і в глибині душі Богу, що ви вільні. Навіть на мить не дослухайтеся до брехливих тверджень вашого старого господаря про те, що ви досі його раб. Не дозволяйте нічому знеохотити вас — ні внутрішнім відчуттям, ні зовнішнім ознакам. Твердо тримайтеся розуміння своєї свободи перед обличчям будь-якого протистояння, і я обіцяю вам, покладаючись на авторитет нашого Господа, що згідно з вашою вірою станеться вам.

З усіх способів, якими ми можемо поклонятися нашому Богу, найприємнішим для Нього є цілковита самовіддача Йому у довірі, і ніщо інше не приносить Йому стільки слави. Тому у будь-яку темну годину пам'ятайте, що, навіть *«засмучені трохи тепер, якщо треба, всілякими випробовуваннями»*, ви переживаєте це, *«щоб досвідчення вашої віри було дорогоцінніше за золото, яке гине, хоч і огнем випробовується, на похвалу, і честь, і славу при з'явленні Ісуса Христа»*.

Труднощі, пов'язані з керівництвом

Отож, любий мій читачу, ви почали жити життям віри. Ви віддали себе Господу, щоб цілковито належати Йому, і Він взяв вас і почав робити з вас посуд Собі на честь. Ваше найщиріше бажання — бути дуже податливим у Його руках і йти за Ним, куди б Він не повів, і ви покладаєтеся на Нього, щоб Він викликав у вас і хотіння, і чин за Його доброю волею. Але тут ви знаходите величезну перешкоду. Ви ще не навчилися впізнавати голос Доброго Пастиря і тому дуже бентежитесь і сумніваєтесь щодо того, якою дійсно є Його воля для вас.

Можливо, вам здається, що Бог кличе вас іти певною стежиною, але ваші друзі абсолютно не схвалюють такого шляху. І ці друзі цілком можуть бути старшими за вас у християнському житті, і вам навіть може здаватися, що вони далеко попереду вас у духовному поступі. Вам важка навіть думка про те, що ви можете якось від них відрізнятись чи чимось їх засмутити. Так само ви не можете наважитися взяти на себе якісь зобов'язання, які вони не схвалюють. Проте ви не можете позбутися думок про відчутий поклик, і поволі вас обсідають сумніви та занепокоєння.

З усіх цих труднощів є вихід для душі, котра повністю віддалася Богові. Я повторю — для тієї, котра повністю віддалася, бо коли залишає хоч би невеличку область своєї волі собі, тоді стає майже неможливо пізнати Божу волю у тому, що стосується цієї області. А тому найперше треба подбати про те, щоб дійсно і правдиво прагнути до покори Господу у всьому у кожній галузі. Але якщо це вже сталося, і щоб підкоритися волі Божій, вашій душі потрібно лише пізнати її, тоді ви можете не сумніватися в Його готовності відкрити вам Свою волю і направити вас на вірний шлях. Про це є багато дуже чітких обітниць. Візьміть, наприклад, Івана 10:3–4: *«...І свої вівці Він кличе по йменню, і випроваджує їх. А як вижене всі Свої вівці, Він іде перед ними, і вівці слідом за Ним ідуть, бо знають голос Його»*. Або Івана 14:26: *«Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив»*. Або Якова 1:5: *«А якщо кому з вас не стає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, і буде вона йому дана»*. Зважаючи на ці та на багато інших подібних уривків, ми повинні вірити у те, що нам обіцяно Божественне керівництво, а наша віра має упевнено його шукати і прагнути. Це надзвичайно важливо, бо в Посланні Якова 1:6, 7 сказано: *«Але нехай просить із вірою, без жадного сумніву. Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер. Нехай бо така людина не гадає, що дістане що від Господа»*.

Отже, найперше твердо зазначте для себе, що вам обіцяне Божественне керівництво і що ви обов'язково отримаєте його, якщо проситимете його. Не дозволяйте жодним сумнівам відвернути вас від цієї думки.

А далі маєте пам'ятати, що наш Бог має усе знання і всю мудрість, і тому цілком можливо, що Він вестиме вас такими стежками, на яких, як Він знає, на вас чекатимуть великі благословення, навіть якщо для короткозорих людських очей ввижатиметься, що ці стежки напевно ведуть до плутанини і втрат. Ви повинні зрозуміти той факт, що Божі думки — це не людські думки, а Його дороги — не людські дороги; і що лише Той, Хто знає кінець від початку, може судити про те, якими будуть результати будь-яких дій. А тому ви повинні усвідомити, що власне Його любов до вас може попровадити вас зовсім не тими шляхами, яких для вас із любов'ю бажали б навіть найближчі ваші друзі. Ви маєте пізнати на основі Луки 14:26–33 та інших подібних уривків, що для того, щоб не лише спастися, але й бути учнем чи послідовником Господа, вас може бути покликано залишити усе, що ви маєте, і відвернутися навіть від батька з матір'ю, брата і сестри, чоловіка або дружини чи й від власного життя. Без чіткого усвідомлення такої можливості є велика ймовірність того, що людська душа зіткнеться з труднощами, тому що часто трапляється так, що Божя дитина, котра входить у життя покори, рано чи пізно стане на стежку, яку не схвалюватимуть її близькі, і як-

що людина до цього не буде готова і не зможе далі в усьому покладатися на Господа, то вона просто не знатиме, що робити.

Усе це, звісно ж, досконало узгоджується з нашим обов'язком пошани і любові один до одного у різних життєвих ситуаціях. Що ближче ми до Христа, то більше ми матимемо силу бути прикладом лагідності і смирення нашого Господа і тим уважнішим буде наше ставлення до людей, котрі нами опікуються і дають нам поради. Господнє керівництво завжди виявлятиметься Господнім Духом, і коли ми у слухняності Йому станемо чинити не так, як вимагатимуть наші бажання чи радитимуть наші друзі, то любов і терпіння, котрі характеризуватимуть нашу поведінку, будуть доказом наших істинних мотивів.

Розібравши це питання, ми перейдемо зараз до обговорення того, як приходить до нас Боже керівництво і як ми можемо розпізнати Його голос.

Бог говорить чотирма особливими способами: голосом Писання, голосом запалих у серце думок, якими Святий Дух торкається людини, голосом наших власних вищих суджень та голосом обставин, які подає нам Боже провидіння.

Коли ці чотири способи між собою узгоджуються, тоді можна з упевненістю сказати, що це говорить Бог. І це я кладу за основу, якої ніхто не зможе відкинути, бо ж, без сумніву, Його голос завжди буде гармоніювати із самим собою, навіть якщо Він промовлятиме багатьма різними способами. Голосів може бути багато, але звіщене слово буде тим самим. Якщо Бог одним голосом каже мені щось зробити або щось облишити, то Він ніяк не може сказати мені протилежного іншим голосом. Якщо між голосами є суперечність, то вони не можуть належати одному мовцеві. Тому моє правило розрізнення голосу Божого полягає в тому, щоб перевіряти, чи узгоджується сказане.

Якщо мені у серце западає якась думка, то я маю побачити, чи узгоджується вона з Писанням, і чи схвалюють її мої власні вищі судження, і чи є, як кажемо ми, квакери, «відкритий шлях» для її виконання. Якщо запала думка не проходить перевірку за одним із критеріїв, то рухатися за нею далі буде небезпечно. Натомість я маю очікувати у тихій довірі, коли Господь покаже мені, де узгодиться усе, а Він точно рано чи пізно покаже, якщо це дійсно Його голос проговорив до мене.

Ми не повинні забувати й того, що до нашої душі промовляють ще й інші голоси. Є крикливий і наполегливий голос нашого «я», котре завжди хоче бути почутим. Є також голоси злих і лукавих духів, які чекають у засідці, бажаючи упіймати кожного мандрівника, що входить у ці вищі сфери духовного життя. У тому ж самому посланні, де сказано, що Бог нас «посадив на небесних місцях у Христі Ісусі» (Ефесян 2:6), також ідеться і про те, що нам доведеться боротися з духовними ворогами (Ефесян 6:12). Ці духовні вороги, ким або чим би вони не були, обов'язково будуть вступати з нами в контакт через наші духовні органи чуття; а тому їхні голоси, як і Божий голос, будуть внутрішніми думками чи внутрішніми враженнями у нашому дусі.

Таким чином, як Святий Дух може звертатися до нас, кладучи нам на серце думки і враження про те, якою є воля Бога щодо нас, так само і ці духовні вороги намагатимуться до нас говорити, посилаючи думки і враження, аби схилити нас до виконання їхньої волі, при цьому, звісно, не називаючи себе. І тому цілком очевидно, що ми повинні мати якийсь стандарт або критерій перевірки, за яким будемо перевіряти ці думки та враження, аби пізнати, чий це голос. І таким стандартом чи мірилом завжди має бути та узгодженість, про яку я казала. Іноді трапляється, що щирі і чесні християни, захопившись хибною ідеєю піднесення Божественного Духа, ігнорують чи навіть порушують те, що викладено у Писанні, відкидають чіткі вказівки провидіння та зневажають своє власне вище судження. Бог, дивлячись на щирість їхніх сердець, милує і прощає їх, але наслідки таких вчинків для життя, про яке ми ведемо мову, доволі сумні.

Отож, нашим першим мірилом того, чи наділений Божою владою будь-який голос, який, як нам здається, звертається до нас, буде його моральна узгодженість із Божим задумом та Його волею, відкритою нам у Христовій Євангелії. Усе, що цьому суперечить, не може бути божественним, оскільки Бог Сам Собі суперечити не може.

У будь-якому питанні ми маємо спочатку пізнати Божу волю, відкрити в Біблії, і виявити їй послух, інакше годі очікувати окремого прямого особистого об'явлення. У сфері керівництва стається дуже багато фатальних помилок через те, що люди не зважають на це просте правило. У тих питаннях, які наш Отець чітко виклав для нас у письмовому вигляді, Він, звісно ж, не стане давати нам ніяких особливих об'явлень. Наприклад, нікому не слід чекати прямих об'явлень про те, що не треба красти, тому що Бог у Писанні вже ясно оголосив Свою волю із цього питання. Це здається настільки очевидним, що про це навіть не варто й говорити, однак я часто зустрічалася з християнами, які зовсім на це не зважали і поступово дійшли до фанатизму. Але Писання набагато більше висвітлює різноманітні деталі та дрібниці, ніж здається більшості. І в житті не так багато важливих речей, про які в Божій книзі не знайдеться чітких вказівок. Візьміть тему одягу, — і маємо 1 Петра 3:3–4 та 1 Тимофія 2:9–10. Візьміть тему розмов, — і маємо Ефесян 4:29 та 5:4. Візьміть тему помсти та відстоювання своїх прав, — і маємо Римлян 12:19–21; Матвія 5:38–48 і 1 Петра 2:19–21. Візьміть тему прощення один одного, — і маємо Ефесян 4:32 та Марка 11:25–26. Візьміть тему уподібнення світу, — і маємо Римлян 12:2; 1 Івана 2:15–17 і Якова 4:4. Візьміть тему різних переживань і хвилювань, — і маємо Матвія 6:25–34 та Филип'ян 4:6–7.

Я наводжу ці приклади лише для того, щоб показати, наскільки повним і практичним дороговказом є для нас Біблія. Отож, якщо ви розгубилися, якщо ви у сум'ятті, то насамперед подивіться, чи сказано щось у Біблії щодо вашого питання, і попросіть Бога, щоб Він силою Свого Духа вияснив вам через Писання, що Він про це думає. І усе, чого буде ясно і чітко навчати Писання, ви маєте слухняно виконати.

Коли ми читаємо і розмірковуємо над записаними Божими думками і Його волею, тоді Дух дає натхнення і просвітлює наше розуміння, щоб наш послух дійсно був послухом сучасному живому слову, немовби наш Господь саме сьогодні звернувся цим словом до нас із небес. Біблія — це не лише стародавні слова від Бога, послані нам багато століть тому; це сучасна звістка, що посилається нам щоразу, коли ми читаємо її. *«Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя»* (Івана 6:63), і послух цим словам у теперішній час є живим послухом повелінню, яке дається нині особисто нам.

Однак тут важливо пам'ятати, що Біблія — це книга принципів, а не збірка розрізнених афоризмів. Окремо взяті тексти часто можуть використовуватися для схвалення і санкціонування таких речей, які абсолютно суперечать принципам Святого Письма. Нещодавно я чула про одну християнку, яка, почувши на зібранні вірш *«Бо ходимо вірою, а не видінням»*, дуже ним перейнялася і відчула сильну внутрішню думку, що це було для неї повеління, яке вона мала виконати буквально; вона зав'язала очі і почала ходити туди-сюди поміж рядами у домі молитви, показуючи приклад ходіння вірою. Дуже скоро вона спіткнулася і впала на піч, сильно обпеклася і дуже здивувалася, як це Бог таке допустив. Якби вона вдалася у цій ситуації до принципів Писання і власного освяченого здорового глузду, то врятувалася б від такої омани.

Отже, другим критерієм перевірки думок і вражень, що нас відвідують, має бути наше власне вище судження чи здоровий глузд.

Слова Соломона *«Розумний здобуде хай мудрих думок»* і досі є дійсними так само, як і в його дні, а його повчання *«Початок премудрости мудрість здобудь, а за весь свій маєток здобудь собі розуму!»* і сьогодні є обов'язковим до виконання.

Наскільки я бачу, у Писанні скрізь підкреслюється важливість того, щоб діти Божі використовували у своїй мандрівці цим світом усі дані їм здібності. Свої зовнішні здібності треба використовувати для зовнішнього ходіння, а внутрішні — для внутрішнього. Але при цьому

навряд чи варто очікувати, що у зовнішньому ходінні вони будуть збережені від того, щоб не вдарити об камінь своєї ноги, якщо ходитимуть із зав'язаними очима, чи від духовного спотикання, якщо відкладуть розсудливість і здоровий глузд у своєму внутрішньому житті.

Нещодавно я запитала одну розсудливу християнку, як вона розрізняє голоси духів омани від керівництва Святого Духа, і вона негайно відповіла: «Я їм стукаю по голові, щоб побачити, чи є в них здоровий глузд».

Проте дехто може сказати: «Але я думав, що ми не повинні покладатися на своє людське розуміння у божественних питаннях». На це я відповім, що ми повинні покладатися не на наше непросвітчене людське розуміння, але на людську розсудливість і здоровий глузд, які були просвітчені Божим Духом. Іншими словами, Бог промовлятиме до нас через ті можливості, які Він Сам дав нам, а не незалежно від них. Тобто ми повинні користуватися своїми очима, коли кудись ідемо, навіть якщо при цьому ми вщент наповнені вірою, і точно так само у своєму внутрішньому житті ми повинні користуватися розумовими здібностями.

Третій і останній критерій для перевірки думок, що приходять до нас, — це обставини, котрі нам послало Боже провидіння. Якщо це дійсно Бог вас підштовхує і скеровує, то шлях завжди буде відкритим. Наш Господь запевняє нас у цьому, коли каже в Євангелії від Івана 10:4: *«А як вижене всі свої вівці, він іде перед ними, і вівці слідом за ним ідуть, бо знають голос його»*. Зауважте слова «іде перед ними» та «слідом за ним ідуть». Він іде попереду, аби відкрити шлях, а ми йдемо за Ним слідом відкритим шляхом. Якщо християнин наполягає на тому, щоб самому відкривати перед собою шлях і просуватися вперед попри усі перешкоди, то це не може бути ознакою Божого керівництва. Якщо Господь іде перед нами, то Він для нас відчинятиме всі двері, і нам не доведеться їх вибивати.

І четверте, що я хотіла б зазначити: як думки і враження, що приходять до нас, мають перевірятися іншими трьома голосами, так само ці інші голоси необхідно перевіряти нашими внутрішніми враженнями. Якщо наш розум ставить якусь перешкоду, то, перш ніж почати діяти, ми маємо дочекатися, щоб ця перешкода зникла. Одна християнка, яка робила надзвичайно стрімкий поступ у Божественному житті, поділилася зі мною простим рецептом, який був її секретом: «Я завжди звертаю увагу на перешкоди». Ми не повинні ігнорувати голос наших внутрішніх думок і вражень, не повинні легковажити ними, але повинні поводитися з цим голосом так само, як і з іншими трьома голосами, про які я говорила.

Отже, якщо ми дійсно переживаємо Боже керівництво, то завжди ці чотири голоси мають бути у злагоді між собою: голос наших внутрішніх думок та вражень, голос Писання, голос наших власних освячених суджень і голос посланих провидінням обставин; коли ж між ними немає згоди, то ми повинні чекати, допоки вона не з'явиться.

Божественне відчуття того, що треба саме так і ніяк інакше, джерелом якого є узгодженість усіх Божих голосів, — це єдина надійна основа для будь-якої дії.

Тепер, коли я окреслила небезпечні моменти, дозвольте мені трохи поговорити про щастя і радість цього безпосереднього донесення до нас Божої волі. Мені це видається найбільшим привілеєм. По-перше, сам факт того, що Бог так сильно мене полюбив, що Він переймається подробицями мого життя, є абсолютно дивовижним. А те, що Він бажає все розповісти мені про це, аби я знала, як мені жити і ходити, щоб досконало догоджати Йому, здається просто неймовірним. Ми ніколи не переймаємося дрібницями життя інших людей, якщо ми їх не любимо. Нам байдуже до життя більшості людей, з якими ми зустрічаємося, нас не цікавить, чим вони займаються і як проводять час; але щойно ми починаємо відчувати любов до когось, нас одразу починає хвилювати життя цієї людини. І виходить, що те, що ми небайдужі Богу, є дивним доказом Його любові. І яке це благословення, коли Він говорить із нами про все в нашому житті: про наші обов'язки, про наші задоволення, про наших друзів, про нашу працю — про все, що ми робимо, думаємо або говоримо! Ви, любий мій читачу, зможете переконатися в цьому самі, якщо ввійдете в повноту радості і славний привілей цього життя, схованого в Бозі з Христом, — адже це один із найдорогоцінніших Його дарів!

Бог обіцяє, що буде викликати у вас і хотіння, і чин за Своєю доброю волею. А це, звісно, означає, що Він візьме нашу волю Собі і спрямовуватиме її для нас, і тоді те, що Він нам пропонує, буде здаватися нам не стільки зовнішнім повелінням, скільки бажанням, яке йде у нас зсередини. Воно зароджуватиметься у нашій волі — ми відчуватимемо, що самі хочемо зробити те чи інше, що до цього нас ніщо не змушує. Це робить наше служіння служінням досконалої свободи, адже нам завжди легко робити те, що нам хочеться робити, якими б складними не були супутні обставини. Кожна мати знає, що вона змогла б домогтися досконалого і легкого послуху від своєї дитини, аби їй лише вдалося проникнути в дитячу волю і спрямовувати її, аби дитина сама хотіла робити те, що хоче від неї мати. Саме це наш Отець робить для Своїх дітей у цей новий час — Він пише Свої закони на наших серцях і в нашому розумі, а ми їх щиро любимо, і ми йдемо до послуху завдяки власним почуттям та міркуванням, а не через те, що до цього нас підштовхують страхи.

Отже, Святий Дух зазвичай здійснює Своє безпосереднє керівництво, вкладаючи у наш розум бажання зробити ту чи іншу справу чи, навпаки, від чогось утриматися.

Наприклад, душа може бути зайнята молитвою, але раптом глибоко відчує поштовх і усвідомить, що має виконати якийсь свій обов'язок. «Я хочу зробити ту чи іншу річ» — подумає вона. Або такий поштовх може прийти у вигляді питання: «А чи не варто було б зробити це чи це?» Чи взагалі, напочатку це може бути лише думка про те, що та чи інша справа є доброю і вартою.

Це спонукання потрібно відразу віддавати Господу, тієї ж миті у своїй волі погодитися коритися Йому; і, якщо цей поштовх узгоджується з Писанням, з освяченим здоровим глуздом і з усіма обставинами, яке послало провидіння, то найбезпечнішою та найлегшою відповіддю буде негайний послух. У той момент, коли говорить Дух, коритися завжди легко, а коли душа зволікає та починає розмірковувати, чи варто коритися, послух робиться усе важчим і важчим. Зазвичай правильними виявляються найперші поривання і переконання серця, цілковито відданого Богові, бо Бог є вірним у тому, як Він поводить з нами, Він дає нам почути Його голос раніше за всі інші голоси. І тому на такі поривання та переконання серця ніколи не варто відповідати розмірковуванням про їхню доцільність. Молитва та покладання на Бога — це єдиний безпечний стан душі, але навіть і він має наставати немовби миттєво, аби ми не згаяли часу для дії і не втратили своїх благословень.

Якщо ж спонукання видається недостатньо чітким, щоб діяти відповідно до нього, якщо воно викликає сумніви та занепокоєння (особливо якщо це щось таке, про що наші друзі мають іншу думку), то нам треба почекати, щоб Бог пролив більше світла. Писання каже: «А що не від віри, те гріх», тобто ми ніколи не повинні діяти в сумніві. Чітке переконання у тому, що вибрана дія є правильною, — це єдиний надійний орієнтир. Проте ми повинні чекати з вірою та в стані повної віддачі, постійно кажучи «так» волі нашого Господа, якою б вона не була. Я вважаю, що брак такої відданої Богові волі лежить в основі багатьох наших труднощів, а поряд лежить відсутність віри у справжнє Боже керівництво. У цьому питанні Божі діти виявляються напрочуд скептичними. Вони читають обітниці і відчують потребу, але чомусь не можуть повірити, що Бог таки направить їх. Виглядає так, наче Бог хоче, щоб ми слухалися Його голосу, але не знає, як зробити так, щоб ми чули і розуміли Його. Цілком можливо таке, що Бог буде говорити, але душа не буде Його чути, бо не вірить, що Він звертається до неї. Ніхто із земних батьків чи панів не зміг би вести і направляти своїх дітей або слуг, якби ті відмовлялися вірити в те, що до них звертаються, і не визнавали б голос батька або пана за справжній вияв його волі.

*Багато разів, багатьма способами
Бог говорив в давнину до отців.
Говорить і нині — шукає між нами,
Хто б волю Господню чинити хотів.*

У кожна мить нашого життя наш Отець бажає явити Себе нам. «Це Я, Котрий розмовляє з тобою. Я, Котрий говорить у твоєму серці, звертається до тебе у твоїх зовнішніх обставинах, промовляє до тебе у твоїх втратах і у твоїх придбаннях, у твоїх смутках і в твоїх радощах, — це Я, Котрий говорить скрізь і в усьому».

Отже, ми повинні мати досконалу впевненість у тому, що голос Господа звертається до нас, щоб вчити і вести нас, і що Він дасть нам мудрість, необхідну для правильного керівництва; і коли ми попросили, щоб Він просвітив нас, тоді ми маємо приймати наше переконання у правильності та необхідності тієї чи іншої справи за те керівництво, якого ми шукали.

Тут нам стануть у пригоді кілька правил:

1. Ми повинні вірити, що Бог направлятиме нас.
2. Ми повинні віддати свою власну волю Його керівництву.
3. Ми маємо прислухатися до Божого голосу.
4. Ми повинні чекати, щоб була божественна узгодженість.
5. Коли ми впевнені у тому, що це веде Бог, то маємо слухатися без питань.

*Душа моя, єдиний дім
Знайдеши лише у Бозі.
Щоб оселитися у ній,
Все стерпиш на дорозі.*

*Попереду великий шлях,
Та серце прагне Бога.
Крокуй вперед, відкинь весь страх,
Любов — твоя підмога.*

*Для тіла важкая ця путь,
А серцю ніщо не важко;
Без Бога біди тебе ждуть,
Лети ж, душе, мов пташка!*

*Собі нічого не лишай —
Віддай все Богу нині,
Він тебе рясно, через край
Обдарував у Сині.*

*А Божий щогодини Дух
До серця тихо мовить —
Тривога зникла, страх ущух,
Як прийме душа слово.*

*Сумління чуйним бережи
І слухай серця клич,
Це кличе Бог — за Ним біжи,
Журбу лиши опріч.*

*Свою любов і послух свій
Поводиреві дай —
Тобі дасть святість, ти радій,
Бо з Богом всюди рай.*

Сумніви

Дуже багато християн попали у рабство до звички сумніватися. Жоден п'яниця не живе у такій залежності від своєї згубної звички, як вони — від своєї. Кожен крок усього їхнього християнського життя супроводжується страхом через безліч сумнівів, які постійно чекають зручного моменту для нападу. Їхнє життя є розбитим, вони не здатні зробити нічого корисного, а їхнє єднання з Богом постійно порушується через їхні сумніви. У багатьох випадках, коли душа входить у життя віри, про яке йдеться у цій книзі, вона повністю виходить звідти, де живуть і процвітають сумніви. Однак навіть і у новому житті цей старий тиран часом піднімається і знову заявляє про свою владу, і тоді ноги спотикаються, а серце сумує, хоч віруючу людину вже неможливо повністю повернути назад у зажурну пустелю.

Усі ми, без сумніву, пам'ятаємо дитяче захоплення і жах від історії про те, як злий велетень на ім'я Відчай ув'язнив Християнина в замку Сумнівів, і радісне полегшення, коли він утік від цього жорстокого велетня через масивні ворота. Але ми і не підозрювали, що колись самі станемо бранцями цього велетня і будемо ув'язнені в тому самому замку. Але боюся, що кожен член Церкви Христової щонайменше один раз це переживав. Поверніться до цієї розповіді ще раз, якщо її потрібно освіжити в пам'яті, і подивіться, чи не побачите ви у ній віддзеркалення своїх власних переживань. Тоді це було дуже важко перенести, а зараз дуже гірко згадувати.

Здається дивним, що віруючі люди, сама назва котрих передбачає, що однією з найголовніших їхніх рис є віра, зізнаються, що їм у житті траплялося таке переживати. Ця звичка настільки поширена, що, мені здається, якби нам довелося перейменувати більшість людей у Церкві, то єдиною доречною та відповідною назвою для цих людей було б слово «сумнівці». І справді, більшість християн змиралася зі своїми сумнівами, наче з неминучою хворобою, яка завдає їм великих страждань, але з якою вони мають миритися як з необхідними випробуваннями цього земного життя. Вони плачуть через свої сумніви, як людина, скажімо, плаче через ревматизм, і вважають себе «цікавим випадком» особливих та надзвичайних випробувань, що вимагають найуважливішого співчуття та виняткової уваги.

Це теж дуже часто відбувається в житті віруючих, які щиро прагнуть вступити в життя і ходіння вірою і які, можливо, вже зробили у цьому напрямку багато кроків. Можливо, вони позбулися старих сумнівів, які колись мучили їх, — сумнівів про те, чи дійсно їхні гріхи прощено і чи потраплять вони врешті-решт на небеса, проте вони не позбулися звички сумніватися. Вони просто перенесли свою звичку на вищий рівень. Можливо, вони кажуть: «Так, я вірю, що мої гріхи прощено і що я — Божа дитина по вірі в Ісуса Христа. Я більше не смію в цьому сумніватися. Але ж...» Саме це «але ж» включає в себе нескінченну низку сумнівів, пов'язаних з усім тим, що Бог говорив і що обіцяв Своїм дітям. Усі ці заяви та обіцянки вони сприймають із борінням, вони відмовляються в них вірити, допоки не отримають якісь більш надійні докази істинності, бо простого слова Бога їм недостатньо. А потім вони дивуються, як таке сталося, що Бог попустив їм ходити в такій темряві, і вбачають у собі ледь не мучеників, і стогнуть від надзвичайних духовних конфліктів, які їм доводиться терпіти.

Духовні конфлікти! Набагато доречніше було б назвати їх духовними бунтами! Наша боротьба має бути змаганням віри, а тієї миті, коли приходить сумнів, закінчується боротьба і починається бунт.

Я хочу, якщо можливо, виступити з різким протестом проти всього цього. Якби я долучила свій голос до скиглення п'яниці і разом із ним ревно б молилася, аби Бог подав йому благодать винести усі терпіння і скорботи його згубної звички, то це було б те ж саме, коли б я на мить поступилася німім скаргам цих поневолених душ і спробувала втішити їх у їхньому рабстві. І п'яниці, і цим душам я насмілюся проголошувати лише досконалий порядок, який для них приготував Господь Ісус Христос, і благати, закликати, змушувати їх з

усіх сил мого ества прийняти його і стати вільними. Ані на мить не буду я прислухатися до їхніх відчайдушних відмовок. Ви маєте бути вільними, ви можете бути вільними, ви МУСИТЕ бути вільними!

Ви намагатиметеся сказати мені, що Божі діти неодмінно мають сумніватися у Ньому, що цього ніяк не уникнути? Хіба ваші діти неминуче мають сумніватися у вас? Хіба ви хоч годину терпітимете їхні сумніви? Чи будете ви шкодувати свого сина, співчувати йому, вважати його «цікавим випадком», якщо він прийде до вас і скаже: «Батьку, я не можу вірити твоєму слову, я не можу покласти на твою любов»?

Пам'ятаю, мені якось довелося побачити гнів однієї знайомої матері, яка була до глибини душі обурена невеликим сумнівом її дитини. Вона привела до мене своїх двох маленьких дочок, щоб вони побули зі мною, поки вона мала зробити якісь свої справи. Одна з дівчаток із радісною дитячою упевненістю відразу ж взялася за усі розваги, які можна було знайти в моїй дитячій, і почала співати і гратися, аж поки не повернулася її мати. А інша з обережністю і недовірою, притаманною старшим, сіла в кутку і стала думати про те, чи не забуде мати прийти по неї. Вона боялася, що мати за неї забуде, радіючи такій можливості її здихатися, тому що вона була такою поганою дівчинкою. Такими роздумами вона просто довела себе до повного відчаю. Я, напевно, не забуду виразу обличчя матері, коли вона, повернувшись, побачила заплакане лице своєї дочки і вислухала її пояснення. Скорбота, зранена любов, гнів і жалість — усі ці почуття боролися в ній, намагаючись взяти гору. Перемогло обурення, і мені здається, що з цією дівчинкою так серйозно ще не говорили. Відтоді я сотні разів згадувала цей випадок, що послужив мені серйозною наукою, і він спонукав мене безапеляційно відкидати усе, що поривалося посіяти в моєму серці сумніви у тому, що мій Небесний Отець любить мене, опікується мною та пам'ятає про мене.

Переконана, що для багатьох людей сумніви видаються справжньою розкішшю, і відмовитися від потурання їм буде для них найважчим проявом самозречення. Це розкіш, і якщо її собі дозволити, то, як часто трапляється з іншими видами розкоші, будуть вельми прикрі результати. Можливо, дивлячись на смуток і нещастя, котрі таке потурання принесло у ваше християнське життя, вам захочеться сказати: «Як не прикро, але для мене це не розкіш, а страшне випробування». Але зупиніться на мить. Спробуйте відмовитися від цього, і незабаром ви з'ясуєте, розкіш це чи ні. Хіба ваші сумніви не збираються біля ваших дверей, немов гурт прихильних до вас друзів, які, співчуючи вашому важкому випадкові, прийшли потішити вас? Хіба це не розкіш — сидіти з ними, розважати їх, слухати їхні аргументи і долучатися до їхнього співчуття? Хіба це не самозречення — рішуче відвернутися від них і відмовитися їх слухати? Якщо не знаєте, то спробуйте і побачите.

Хіба ви ніколи не дозволяли собі розкіш плекати лихі думки про тих, хто, як вам здалося, поранив вас? Хіба вам незнайоме особливе захоплення від розмірковувань про їхнє зле поводження, від аналізу їхніх злих намірів і розважань про їхні хиби і вади? Такі думки спричинялися до жалюгідного стану, але це була якась захоплива жалюгідність, від якої нелегко було відмовитися.

І це саме можна сказати про розкіш сумнівів. Бувало таке, що у вашому житті щось ішло не так. З вами траплялися загадкові речі, дивні своєрідні спокуси, і те, що вам доводилося переживати, здавалося зовсім не таким, що переживають усі навколо. Що може бути природнішим, ніж зробити висновок, що з якоїсь причини Бог залишив вас, що Він вас не любить, що Йому байдуже до вашого добробуту? Якою непереборною здається спокуса повірити, що ви занадто нечестиві, аби Він переживав про вас, або занадто неподатливі, аби Він керував вами.

Ви не хочете Його звинувачувати або говорити про Його несправедливість, бо вам здається, що ви самі через свою нікчемність повністю заслуговуєте на Його байдужість і неприйняття. І саме цей аргумент залишає вам свободу віддаватися сумнівам, маскуючи їх під справедливу

та істинну оцінку власних недоліків. Проте весь цей час ви насправді віддаєтеся таким самим жорстким і хибним думкам про свого Господа, як ви допускаєте про своїх ворогів. А Він каже, що прийшов спасати не праведних, а грішників, і тому сама ваша гріховність і негідність є найголовнішою підставою, яка дає вам право приймати Його любов та опіку.

Так само і бідна маленька овечка, яка відбилася від стада і заблукала в пустелі, могла б сказати: «Пастух не любить мене, не турбується про мене і не пам'ятає мене — адже я заблукала. Він любить лише тих овець, які ніколи не йдуть десь на манівці». І хвора людина теж могла б заявити: «Лікар до мене не прийде і не дасть мені ніяких ліків, бо я хворий. Він дбає лише про здорових і лише до них ходить». Але Ісус каже: *«Лікаря не потребують здорові, а слабі»*. І ще Він каже: *«Котрий з вас чоловік, мавши сотню овець і загубивши одну з них, не покине в пустині тих дев'ятидесяти й дев'яти, та й не піде шукати загинулої, аж поки не знайде її?»* Отож будь-яка думка про Нього, яка відрізнятиметься від того, що Він Сам про Себе каже, — це думка жорстока, і віддаватися таким думкам значно гірше, ніж плакати жорстокі думки про будь-кого із земних друзів чи ворогів. Від початку християнського життя до самого його кінця плакати сумніви — це завжди гріховно. Сумніви — від диявола; вони завжди оманливі. Єдиний правильний шлях — це пряма і рішуча відмова.

І тут я підходжу до практичної складової цілого цього питання — як знайти визволення від цієї згубної звички. Моя відповідь буде такою: позбутися її можна так само, як і будь-якого іншого гріха. Визволення можна знайти в Господі і тільки в Ньому. Ви повинні віддати Йому всі свої сумніви так само, як навчилися віддавати інші спокуси. Ви повинні з ними чинити так само, як чините зі своїм гнівом чи гордістю. Усе потрібно віддати Господу. Особисто я вірю, що єдиний ефективний засіб — це постановити собі відкидати сумніви з такою рішучістю, з якою ви б закликали п'яницю боротися з пияцтвом, і повністю покластися на те, що Господь утвердить вас.

Як і у будь-якого іншого гріха, твердиня цього гріха — у волі. Воління сумніватися потрібно віддати так само, як ви віддаєте воління поступитися перед будь-якою іншою спокусою. Господь завжди бере Собі ту волю, яка віддалася Йому. Якщо ми підходимо до того моменту, коли готові сказати, що сумніватися не будемо, і коли віддаємо цю головну фортецю нашої природи Йому, тоді Його благословенний Дух відразу ж починає чинити у нас усе за Його впоодобанням, а ми починаємо бачити, як Його велика сила береже нас від сумнівів.

У цій сфері сумнівів є така проблема, що душа не завжди йде на повну віддачу, бо вона схильна залишати за собою певне таємне право сумніватися, часом вважаючи такі сумніви необхідними. Ми кажемо: «Я більше не хочу сумніватися» або: «Сподіваюся, що вже не буду сумніватися», але нам важко дійти до такого моменту, коли б ми щиро могли сказати: «Я більше не буду сумніватися». Проте жодна віддача не буде дієвою, допоки вона не відбудеться зі словами: «Я не буду». Ми маємо назавжди відмовитися від права сумніватися, а душа повинна бути згодна жити постійним життям неминучої, незворотної довіри. Мені здається, що часто буває необхідно здійснити чіткий акт віддачі сумнівів і підійти до описаного моменту. Я вірю, що для того, хто сумнівається, рішучий крок є так само необхідним, як і для п'яниці. Поступово відмовитися не вийде, і лише принцип повного стримання від сумнівів буде тут єдиним дієвим засобом.

А далі, коли відбулася віддача, душа повинна знайти повний спокій у Господі і від Нього чекати визволення від кожної спокуси. Вона повинна піднімати щит віри щоразу, як починаються атаки. І навіть найперший натяк на сумнів вона має віддавати Господу, а ворогу казати, щоб сам вирішував усі свої питання з Богом. Дослухатися до сумнівів вона не повинна ні на мить. Навіть якщо вони видаються дуже обґрунтованими чи приходять, маскуючись під смирення, душа повинна просто сказати: «Я не смію сумніватися, я маю покластися на Бога. Господь добрий, і Він ДІЙСНО любить мене. Ісус мене спасає — Він спасає мене зараз». Ці три короткі слова: «Ісус спасає мене», — якщо їх повторювати знову і знову, змусять втікати

навіть найбільше військо сумнівів, яке прагнутиме напасти на душу. Я пробувала цей спосіб безліч разів, і він ніколи не підводив мене. Не зупиняйтеся, щоб переконати себе у недоречності сумнівів, не намагайтеся довести їхню неправоту. Просто не зважайте на них зовсім, ставтесь до них із цілковитим презирством. Закрийте двері перед самісіньким їхнім носом і категорично заперечуйте кожне слово, з яким вони до вас звертаються. Жбурніть у них словами: «Написано...» Погляньте на Ісуса та скажіть Йому, що ви покладаєтеся на Нього і такого покладання завжди щиро прагнете. Хай собі сумніви зчиняють навколо вас галас — вони вам не заподіють жодної шкоди, якщо ви їх не впустите до себе.

Я знаю, що часом буде здаватися, ніби ви закриваєте двері перед найкращими друзями; ваше серце буде жадати сумнівів більше, ніж сини Ізраїлеві ждали повернутися до єгипетських котлів. Зречіться себе, візьміть свій хрест у тому питанні, де виникають сумніви, і безжалісно відмовтеся слухати їхні слова.

Буквально сьогодні велике військо сумнівів стояло біля моїх дверей, чекало, коли я прокинуся, і насадало на двері мого життя, аби я його впустила. Здавалося нереальним і виглядало неправдивим; мені уявлялося зовсім неможливим, що я — жалюгідна, нікчемна людина — можу бути об'єктом Господньої любові, турботи та уваги. Якби я дозволила цим сумнівам зайти, якби я запросила їх зручно влаштуватися та почуватися як вдома, то для мене це б була неприпустима розкіш! Але багато років тому я дала обіцянку протистояти сумнівам, і зараз я б скоріше подумала про те, щоб порушити свою обіцянку утримання від спиртного, ніж цю. Я не СМІЛА впускати жодного сумніву. Тому, щойно почувши ці натяки, я підняла щит віри і, передавши усе це військо моєму Господу, щоб Він здолав його, стала знову і знову повторювати: «Господь мене дійсно любить. Він — мій Спаситель, що спасає зараз і спасає досконало. Ісус спасає мене, Ісус нині спасає мене!» Перемога була повною. Ворог прийшов, як річка рвучка, але вітер Господній його прогнав; і моя душа співає пісню Мойсея та Ізраїлевих синів: *«Я буду співать Господеві, бо дійсно звеличився Він, коня й верхівця його кинув до моря! Моя сила та пісня Господь, і Він став на спасіння мені! Господь Муж війни, Єгова Йому Ймення!»*

Чітке розуміння того, що сумніви — це гріх, допоможе вам протистояти атакам спокуси до сумнівів. Сумніви — це прямий непослух нашому Господу, який наказує нам: *«Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!»* У Біблії скрізь повеління покладатися на Бога є обов'язковим, воно не має жодних винятків. Мені не стане місця і часу, аби згадати навіть соту частину цих велінь, але будь-хто, читаючи Книгу Псалмів, обов'язково переконається, що лише та людина, яка без зайвих питань покладається на Господа, є Богові угодною і Ним прийнятою. «Гнів» Ізраїля, яким він гнівив Господа, був у тому, що народ не покладался на Бога: *«І проти Ізраїля теж знявся гнів, бо не вірували вони в Бога, і на спасіння Його не надіялись»* (Псалом 78:17–22). І навпаки, у пророка Ісаї читаємо про тих, хто покладається на Бога: *«Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої, бо на Тебе надію вона покладає»*. Ніщо так не засмучує і не раниць наші серця, як сумніви наших друзів, і я переконана, що ніщо не засмучує так Боже серце, як наші сумніви.

Одна з моїх дочок, яка зараз вже з Господом, якось увечері, коли я вкладала її спати, сказала мені: «Знаєш, мамо, до мене сьогодні вперше прийшов сумнів». «У чому ж ти сумнівалася, Рей?» — запитала я її. «Ну, знаєш, сатана прийшов до мене і сказав, щоб я не вірила Біблії, тому що в ній немає ані слова правди», — відповіла вона. Тоді я запитала: «І що ж ти йому сказала?» «О, — переможно вигукнула вона, — я просто сказала йому: „Сатана, Біблії вірити я буду все одно! От так тобі!“» Мене втішила духовна розсудливість моєї дитини та її добре розуміння того, як треба зустрічати сумніви. Я від щирого серця похвалила її і пояснила, що всякий сумнів і розчарування приходять від ворога, який завжди обманює і до якого ні на мить не можна дослухатися. Наступного вечора я вже про це забула і, вкладаючи дочку спати, дуже здивувалася, коли вона сказала: «Знаєш, мамо, сатана знову брався за своє».

«Ой, Рей, серденько! — вигукнула я в тривозі. — Що він казав цього разу?» «Ну, він сказав мені, що я така неслухняна погана дівчинка, що Ісус не може мене любити, а тому безглуздо навіть думати, ніби Він мене любить», — відповіла вона. «І що ти відповіла на цей раз?» — запитала я. «А я просто суворо подивилася на нього і сказала: „Сатана, стули рота!“» А далі вона, посміхнувшись, додала: «Він не зможе ані на крапельку зробити мене нещасною». Жодна душа не вела більшої боротьби і не здобула більшої перемоги, ніж це мале дитя!

Люба душа, яка носить сумніви, іди і роби так само — і ти знайдеш таку ж саму перемогу. Коли ви відкладете цю книгу, візьміть ручку і запишіть, що постановляєте собі більше ніколи не сумніватися. Нехай це буде справжньою угодою між вашою душею і Господом. Назавжди відмовтесь від своїх прав на сумніви. У тих питаннях, які викликають сумніви, переведіть свою волю на Господній бік і покладайтесь на Нього, чекаючи, що Він збереже вас від падінь. Розкажіть Йому все про свою цілковиту неміч, про свої давні звички сумніватися, про те, які ви безпорадні перед лицем ворога, і віддайте всю цю битву Йому. Скажіть Йому, що ви більше не будете сумніватися, і віднині постійно вглядаетесь в Ісуса; не дивіться більше на себе і на свої сумніви, а неухильно тримайтеся сповідання вашої віри, вірний бо Той, Хто обіцяв. І якщо ви будете твердо триматися цієї впевненості до кінця, то у кожному питанні, що спонукає до сумнівів, усе перемагатимете Тим, Хто вас полюбив.

Додаток Б

ДОДАТОК

У цьому додатку міститься два розділи з книги Ендрю Мюррея «Глибше християнське життя» у свій час він написав багато книг, переважно про молитву. Він був великим пастором, лідером відродження і глибоко посвяченим християнином, який хотів допомогти людям отримати все, що Бог бажав для них. Ця книга вказує на шлях до впорядкованого життя правдивого слідування за Богом.

Розділ 2 «Привілей та досвід»

Розділ 6 «Присутність Христа» (за бажанням)

Привілей та досвід

«І сказав він йому: Ти завжди зо мною, дитино, і все моє то твоє!» (Луки 15:31).

Слова цього тексту знайомі нам усім. Старший син почав скаржитися і сказав, що батько для блудного сина влаштував гостину та заколов відгодоване теля, а для нього, старшого, ніколи не дав навіть козеняти, щоб він потішився зі своїми приятелями. Батькова відповідь була такою: *«Ти завжди зо мною, дитино, і все моє то твоє!»* Немоżliво собі уявити кращого об'явлення про те, що лежить на серці нашого Небесного Отця, ніж ці слова. Ми часто говоримо про те, що ласка до блудного сина і все, зроблене батьком для нього, коли він повернувся додому, відкриває нам отцівське серце. Але тут, у словах, звернених до старшого сина, ми маємо набагато дивовижніше об'явлення любові Отця.

Якщо ми дійсно прагнемо пережити поглиблення духовного життя, то, з одного боку, маємо виявити, у чому полягає те духовне життя, яким Бог хоче, щоб ми жили; а з іншого — маємо запитати, чи живемо ми таким життям, і коли ні, то що нам заважає жити ним у повній мірі.

Ця тема природно ділиться на три частини: 1) високий привілей кожної Божої дитини; 2) низький досвід багатьох віруючих; 3) причина цього розриву, і, насамкінець; 4) шлях до відновлення привілею.

Високий привілей Божих дітей

Тут ми бачимо, що цей привілей описано двояко. По-перше, *«Ти завжди зо мною, дитино»*, — тобто ціле та неушкоджене єднання з Отцем є вашою часткою, і, по-друге, *«все моє то твоє»* — усе те, чим Бог може обдарувати Своїх дітей, належить їм.

«Ти завжди зі мною» — Я завжди біля тебе, ти можеш щогодини мешкати у Моїй присутності, і все, що Я маю, — це для тебе. Я Отець із люблячим батьківським серцем і від тебе не приховую нічого. У цих обітницях ми маємо багатий привілей Божого спадку. Найперше, що ми маємо, — це нерозривне єднання з Ним. Батько, знаючи, що його дитина його любить, ніколи не відправить її від себе з думкою про те, що вона йому байдужа. Батько хоче, щоб його дитина вірила, що батьківське обличчя осяює її весь час, що, відправляючи дитя до школи чи до інших справ, батько це робить, немовби жертвуючи своїми батьківськими почуттями. І якщо так відбувається з земним батьком, то хіба ви думаєте, що з Богом інакше? Хіба Він не хоче, щоб кожна Його дитина знала, що вона постійно живе у світлі Його обличчя? Ось яке значення цих слів *«Ти завжди зо мною, дитино»*.

Таким був привілей Божого народу в старозаповітні часи. Нам сказано, що *«ходив Енох з Богом»*. Бог обіцяв Якову: *«І ось Я з тобою, і буду тебе пильнувати скрізь, куди підеш, і верну тебе до цієї землі, бо Я не покину тебе, аж поки не вчиню, що Я сказав був тобі»*. Через Мойсея Бог обіцяв ізраїльському народові: *«Сам Я піду, і введу тебе до відпочинку»*. А Мойсей, відповідаючи на цю обітницю, каже: *«Бож чим тоді пізнається, що знайшов милість в очах Твоїх я та народ Твій? Чи ж не тим, що Ти підеш із нами? І будемо вирізнені я та народ Твій від кожного народу, що на поверхні землі»*. Божа присутність з Ізраїлем була ознакою їхньої відокремленості від усіх інших народів. Ця істина викладена скрізь у Старому Заповіті, і якщо це так, то наскільки більше вона мала б бути помітною у Новому? І ми бачимо, що наш Спаситель обіцяє тим, хто любить Його та зберігає Його слово, що їх полюбить Отець і що Отець і Син прийдуть та закладуть у них Свою оселю.

Прийміть у свої серця думку про те, що Божа дитина покликана до цього благословенного привілею — щомиті свого життя жити у спільності з Богом. Вона покликана приймати повним світлом Його обличчя. Є багато християн (думаю, що навіть більшість), які вважають,

що робота Духа зводиться лише до докорів за гріхи та навернення людини і не включає в себе того, що Він приходить замешкати у наших серцях і там відкривати нам Бога. Він прийшов замешкати не біля нас, а у нас самих, щоб ми могли бути наповнені Його присутністю. Нам наказано наповнюватися Духом, і коли це наповнення є, тоді Святий Дух виявлятиме нам Божу присутність. У цьому полягає сама суть Послання до Євреїв: завіса роздерлася надвоє, ми маємо доступ та відвагу входити до святині Ісусовою кров'ю, ми приходимо у саму Божу присутність, аби щодня жити у цій присутності, яка почиває на нас. Ця присутність є з нами, куди б ми не пішли, і серед найрізноманітніших тривог ми можемо мати непохитний спокій та мир. «Ти завжди зо мною, дитино».

Деякі, напевно, думають, що Бог через Свою незрозумілу всевладність відвертає від них Своє обличчя. Але я знаю, що Бог любить Своїх людей так сильно, що з будь-яких причин не забиратиме від них єднання з Собою. Істинну причину Божої відсутності біля нас треба скоріше шукати у нашому гріху та невірстві, а не у Божій всевладності та Його небажанні бути з нами. Якщо Божа дитина ходить у вірі та послуху, то божественна присутність буде з нею постійно та безперервно.

А далі є наступний благословенний привілей: «І все моє то твоє». Слава Богові, Він дав нам Свого Сина, а, давши нам Його, дав і усе те, що є в Ньому: Він дав нам Христове життя, Його любов, Його Духа, Його славу. «Усе ваше, ви ж Христові, а Христос Божий!» Бог обдаровує кожного зі Своїх дітей усіма багатствами Свого Сина, вічного Царя. «Ти завжди зо мною, дитино, і все моє то твоє!» Хіба не це означають усі дивовижні обіцянки, дані нам щодо молитви: «Чого тільки попросите ви від Отця в Моє Ім'я, Він дасть вам»? Саме це. Таким є життя Божих дітей, бо саме таким Він Сам його нам показав.

Тепер ми розглянемо, що протиставлено цьому високому привілею християн.

Низький досвід багатьох людей серед нас

Старший син жив зі своїм батьком та служив йому уже «скільки років», але тепер він скаржиться, що батько не дав йому навіть і козеняти, хоча для блудного сина наказав заколотися відгодоване теля. Чому так сталося? Лише тому, що раніше він не просив. Він не вірив, що зможе отримати те, про що проситиме, а тому ніколи й не просив і не отримав того, що хотів би мати. І так весь час він жив у постійному невдоволенні та бурчанні. Його слова, звернені до батька, прозвучали, немов лейтмотив цілого його нещасного життя. Його батько дав йому усе, а він нічим із отриманого ніколи не користувався, проте вину за це кладе на свого люблячого та доброго отця. Любі мої, хіба не таким є життя багатьох віруючих? Хіба не багато так само говорять і так само поведуться? Кожній віруючій людині обіцяно нерозривне єднання з Богом, але людина каже: «У мене цього не було, хоча стільки докладалось зусиль, стільки підносилося молитов про благословення, але, напевно, Бог вважає, що давати його мені не варто». Чому ж ні? Хтось на це скаже, що Бог у Своїй всевладності затримує благословення. Батько не затримав свого дару від старшого сина, і наш Небесний Отець не затримує нічого доброго від тих, хто любить Його. У цьому Він зовсім не вирізняє одних Своїх дітей з-поміж інших. «Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити» — ця обіцянка була дана однаково кожному членові церкви у Коринті.

Деякі вважають, що ці багаті благословення не для них, а лише для тих, хто має більше часу для вправлення в побожності та молитві. Їм здається, що їхні обставини такі важкі, такі особливі, що ніхто не може збагнути, які перед ними повстають перешкоди. Але чому вони не думають, що Бог, якщо поміщає їх у такі обставини, не дасть щедро і потрібної благодаті? Вони визнають, що Він може, якщо захоче, зробити для них чудо, але вони на нього навіть і не чекають. У певному розумінні вони так само, як і старший син, перекладають вину на Бога. І виходить, що коли запитати про те, чи є у людини нерозривне єднання з Богом, багато хто відповість: «Ні, як не прикро! До таких вершин мені не вдалося дійти, це для мене зависока ціль. Я

знаю людей, які цього досягли, я про це читав, але Бог чомусь мені цього не дав». Чому ж ні? Ви, можливо, думаєте, що не маєте такого самого потенціалу для духовного благословення, як в інших людей. Але Біблія говорить про те, що плід віри — це радість, яка є «невимовною й славною»; про любов, яка *«вилася в наші серця Святим Духом, даним нам»*. Ми ж жадаємо цього, правда? Чому ж не отримуємо? А ви просили про це? Ми думаємо, що є недостойними благословення, що недостатньо добрі, а тому Бог його нам і не дав. Ми навіть не можемо (чи не хочемо) собі уявити, як багато серед нас тих, хто винуватий за власний стан темряви, за власні поневіряння перекладає на Бога. Стережіться! Стережіться! Стережіться!

Ще раз подивіться, про що ця друга обітниця? Отець каже: «І все моє то твоє». Чи користуєтеся ви Христовими скарбами? Чи усвідомлюєте ви, що вам щедро подається усе необхідне для щоденного задоволення духовних потреб? Усе це Бог для вас приготував з надлишком. «Ти ж ніколи мені й козеняти не дав». А на це прозвучала відповідь: «І все моє то твоє. Я це дав тобі у Христі».

Любий читачу, ми маємо таке хибне уявлення про Бога. Який Бог? Я не знаю жодного іншого образу, який був би більш прекрасним та повчальним за сонце. Воно ніколи не втомлюється світити, ніколи не перестає виливати свої щедрі промені на добрих та злих. Можна зачинити віконниці або навіть позамуровувати вікна, але сонце й далі світитиме на них. І хоча ми самі можемо опинитися у цілковитій темряві, світло все одно світитиме так само. Боже сонце осяє кожен листочок, кожную квіточку, кожную травинку — усе, що виростає із землі. Усе від нього отримує багатство сонячного світла, аби рости, досягати зрілості та приносити плоди. Хіба Той, Хто створив таке сонце, не бажав би так само вилити Свою любов у наше з вами життя? Сонце — яку ж воно створює красу! А мій Бог — хіба Йому не приємно у мені створити ще більшу красу та плідність? Таку, яку Він обіцяв мені? Але попри те, деякі, коли їх спитати, чому ж вони не мають такого нерозривного єднання з Богом, скажуть: «Бог мені його не дав. Я не знаю чому, але це єдина причина, яку я можу навести, — Він мені не дав цього єднання». Ви пам'ятаєте притчу про того, хто казав: *«Я знав тебе, пане, що тверда ти людина, ти жнеш, де не сіяв, і збираєш, де не розсипав, [і вимагаєш те, чого не давав]»*. Запитаймо ж себе, чому досвід віруючої людини є таким низьким.

Причина такої невідповідності між Божими дарами та нашим низьким досвідом

Віруюча людина скаржиться, що Бог ніколи не дав їй козеняти. Чи що Бог дав їй кілька благословень, але не дав у всій повноті. Він не наповнив її Святим Духом. Така людина каже: «Моє серце ніколи не робилося джерелом, з якого текли б ріки води живої, обіцяної в Івана 7:38». У чому причина? Старший син думав, що він вірно служить «стільки років» у домі свого батька, але духом цього служіння був дух рабства, а не синівства, і тому його невірство не давало йому побачити та сприйняти батьківську любов та доброту. Весь цей час він не міг зрозуміти, що отець був готовий дати йому не одне козенятко, а сотню чи навіть тисячу, якщо йому цього хотілося. А син просто жив у невірстві, у незнанні, у сліпоті, крадучи у себе ті привілеї, які для нього приготував батько. І якщо є невідповідність між тим, яким життям ми живемо, і виконанням та використанням Божих обітниць, то винні у цьому ми самі. Якщо наш досвід є не таким, якого для нас жадає Бог, то це через нашу невіру у Божу любов, у Божу силу, у дійсність Божих обітниць.

Боже слово навчає нас, оповідаючи історію ізраїльського народу, що проблеми Божого народу виникали саме через невірство людей, а не через якісь обмеження, які накладав на них Бог. Як сказано у Псалмі 78: *«На пустині Він скелі розсік, і щедро усіх напоїв, як з безодні. Він витягнув із скелі потоки, і води текли, немов ріки»*. Але вони згрішили, сумніваючись у Його силі дати їм м'ясо — *«Вони говорили насупроти Бога й казали: Чи Бог зможе в пустині трапезу зготовити?»* (вірші 15–19). Нижче ми читаємо у 41 вірші: *«І все знову та знов випробовували вони Бога, і зневажали Святого Ізраїлевого»*. Вони знову і знову недовіряли

Йому. Коли вони дісталися до Кадеш-Барнеа і Бог сказав їм увійти до краю, що тече молоком і медом, де вони могли б жити у спокої, достатку та перемозі, тоді лише двоє сказали: «Так, ми цей край візьмемо, бо Бог може дати нам перемогу». Але десять розвідників, а з ними шістсот тисяч люду відповіли: «Ні, цього краю ми ніколи не посядемо, бо вибити ворогів у ньому нам не до сили». Лише невірство не дало їм увійти в обіцяний край.

Якщо ми хочемо, щоб у нас відбулося якесь поглиблення духовного життя, то ми маємо побачити та визнати невірство, яке засіло у нашому серці. Нехай Бог дасть нам таке духовне оживлення, аби ми побачили, що своїм невірством завадили Богові виконувати Його роботу в нас. Невірство є матір'ю непокори, а разом із нею — усіх моїх гріхів та недоліків: гнівливості, гордості, нелюбові, відданості світові та усіх інших гріхів. Хоча вони й різні за своєю природою та формою, проте всі ростуть з одного кореня — з того, що ми не віримо у свободу та повноту божественного дару Святого Духа, Який має мешкати в нас, давати нам силу та повсякчасно наповнювати нас життям і благодаттю Божою. Благаю вас, погляньте на старшого сина та запитайте, що стало причиною того, що між тим, чого батько бажав щирим серцем, і тим, як жив цей син, була така жахлива невідповідність. Тут неможливо відповісти нічого іншого, крім того, що старший син через своє гріховне невірство став абсолютно сліпим та нечуйним до батьківської любові.

Любий християнине, хочу вам сказати, що, якщо ви не живете у радості Божого спасіння, то єдиною причиною є ваше невірство. Ви не вірите у могутню Божу силу і в те, що Він бажає Своїм Святим Духом здійснити глибоку перемену у вашому житті, аби дати вам сили жити у повній посвяті Йому. Бог прагне того, щоб ви жили саме так, але ви у це не вірите. Якби люди дійсно вірили у нескінченну Божу любов, то які б сталися навколо зміни! Що таке любов? Це бажання віддати себе задля добра того, кого любиш, — це протилежність егоїзму, як ми читаємо у 1 Коринтян 13. «Любов... не шукає тільки свого». Матір через свою любов готова пожертвувати собою задля добра своєї дитини. І так само Бог у Своїй любові завжди готовий дати Свої благословення, і у цій любові Він є всемогутнім. Це правда, друзі мої, — Бог є всемогутнім у любові, і Він робить усе можливе, аби наповнити серця усіх. «Але якщо Бог дійсно цього прагне і якщо Він таки Всемогутній, то чому Він цього не робить вже зараз?» Маєте пам'ятати, що Бог дав вам волю, і ви, застосовуючи свою волю, маєте можливість завадити Богові та задовольнитися, як старший син, життям невіри. Прийдіть, і подивімося, чим викликана така невідповідність між високим і благословенним Божим задумом для Його дітей і низьким та прикрим життям невірства, яким живе багато хто з нас і яким ми ображаємо та засмучуємо Бога.

Шлях відновлення — як воно повинно статися?

Ви усі знаєте притчу про блудного сина; знаєте, скільки на її основі було сказано різних проповідей про покаєння. Там сказано, що він спам'ятався й сказав собі: «Устану, і піду я до батька свого, та й скажу йому: „Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе“». У проповідях ми це називаємо першим кроком до переміненого життя — навернення, покаєння, сповідання, повернення до Бога. Але, хоча цей крок і був першим кроком для блудного сина, ми маємо пам'ятати, що цей самий крок мають робити усі Його діти, котрі десть оступилися, — усі ті дев'ятдесят і дев'ять, «що не потребують покаєння» (чи думають, що не потребують). Ті християни, котрі не розуміють, наскільки хибним є їхнє низьке християнське життя, мають довідатись і зрозуміти, що їхнє невірство — це гріх і що їм так само треба прийти до покаєння, як і блудному синові. Ви багато чули проповідей про покаєння для ненавернених, але я хочу спробувати проповідувати його Божим дітям. Цей старший син є яскравим образом багатьох Божих дітей. Слова, які батько сказав старшому синові, аби змусити його замислитися про батьківську любов, яка до старшого була такою ж, як і до блудного, Бог звертає і до нас, вдоволених таким низьким життям: «Ти маєш покаятися і вірити, що Я люблю тебе, і все Моє — то твоє». Він каже: «Своєю невірою ти зневажав Мене,

проживши десять, двадцять, тридцять років, не маючи й дещиці віри у те, що означає жити у благословенні Моєї любові. Ти маєш визнати, що образив Мене цим, і прийти до Мене зі скрушеним та розкаяним серцем, як прийшов блудний син».

Є багато Божих дітей, яким потрібно визнати, що, хоча вони і є Його дітьми, вони ніколи не вірили у правдивість Божих обітниць, не вірили, що Він бажає повсякчасно наповнювати їхні серця Своею благословенною присутністю. Чи повірили у це ви? Якщо ні, то уся наша наука не принесе вам жодної користі. Хіба ви не скажете: «З Божою допомогою я віднині починаю жити віри, і я не заспокоюся, допоки не дізнаюсь, що це життя насправді означає. Я віритиму, що я щомиті перебуваю у присутності Отця і що усе Його — то моє»?

Нехай Господь Бог зростить це переконання у серцях усіх холодних християн. Ви коли-небудь чули вислів: «докір для освячення»? Ненавернений людині треба докір для навернення. Так само і християнин із затьмареним розумом потребує докору для того, щоб відбулося його освячення, для того, щоб він прийшов до правдивого розуміння своєї духовної сліпоти. Він має знову, вдруге, відчути докір за своє гріховне життя сумніву, гнівливості, нелюбові. Під цим докором він має скрушитися, і тоді для нього є надія. Нехай Отець милості дасть усім глибоке розкаяння, аби усі прийшли у блаженство Його присутності та долучилися до повноти Його сили та любові!

Присутність Христа

«А Ісус до них зараз озвався й сказав: Заспокойтесь, це Я, не лякайтесь!» (Матвія 14:27).

Уся робота благословенного Духа в нас залежить від того, що ми думаємо про Ісуса, тому що саме від Христа Ісуса приходить до нас Дух, до Христа Ісуса Дух нас завжди приводить, і єдиною справжньою потребою християнського життя щодня та щогодини є присутність Божого Сина. Бог є нашим спасінням. Якщо Христос зі мною та в мені, то я маю повне спасіння. Ми говорили про життя, відзначене невдачами та владою тілесності, життя невіри та непослуху, життя злетів та падінь, життя поневірянь у пустині смутку та печалі; але ми почули і повірили, що є порятунок. Нехай буде благословенний Бог, Він вивів нас із Єгипту, аби ввести нас до Ханаану, у відпочинок самого Бога та Ісуса Христа. Він — наш мир. Він — наш спокій. О, якби то присутність Ісуса стала мені за перемогу над усіма гріхами, за силу виконати будь-який обов'язок! Тоді б моє життя було освітлене сяйвом постійного нерозривного єднання з Богом, і я пережив би благословенне виконання Його слова: «Ти завжди зо мною, дитино, і все моє то твоє!», і моє серце відповіло б: «Отче, я ніколи цього не знав, але це дійсно правда: я завжди з Тобою, і все Твоє — це моє». Бог віддав усе, що має, Христу, і Він прагне, щоб ми з вами повністю належали Христові. Я звертаюся до кожного спрагло-го серця з такими словами: «Якщо ви хочете жити у Божій славі, то прагніть одного — приймати вірою те, що присутність Ісуса може бути з вами щомиті».

Я хотів би поміркувати про присутність Ісуса, застановившись на тому, як її описано у благословенній історії про ходіння Христа по воді. Розгляньмо кілька думок, які тут перед нами розкриваються.

1. По-перше, застановімося на **втраченій** присутності Христа. Ви знаєте, що учні любили Христа, тягнулися до Нього, і хоч вони й нерідко падали, у Ньому вони завжди знаходили радість. І що ж сталося? Їхній Учитель пішов на гору молитися, їм сказав переплисти на той бік моря без Нього. Здійнялася буря, вони завзято гребли, але вітер був супротивний, і тому вони не могли нікуди відплисти. Над ними нависла небезпека загибелі, і серця їхні, мабуть, кричали: «Аби то наш Учитель був з нами!» Але вони були без Його присутності. Їм Його дуже не вистачало. Колись до того вони вже потрапляли у бурю, і Христос тоді сказав: «Мовчи, перестань», — і все стихло. Але нині вони у темряві, небезпеці, у страшній біді, і з ними немає Христа, аби їм допомогти. Хіба не таким подекуди є життя багатьох християн? Я потрапив у темряву, я вчинив гріх, наді мною нависнули хмари, і мені тепер не вистачає Ісусового обличчя. Я дуже давно стараюся, борсаюся, борюся, турбуюся, — і все намарно, бо присутності Христа нема зі мною. О, улюблені, зазначмо собі — втрата присутності Ісуса є причиною усіх наших нещасть та падінь.
2. Подивімося на другий крок — **страх** перед присутністю Ісуса. Учні прагнули Христової присутності, і Христос прийшов після четвертої нічної сторожі — прийшов по воді серед хвиль, але вони Його не впізнали і закричали від страху: «Мара!» Їхній любий Господь наближався до них, але вони Його не знали. Вони злякалися Його наближення. О, як часто я бачив, як віруюча людина боїться наближення Христа! Вона кличе Його, прагне до Нього, але лякається Його приходу. А чому так? Тому що Христос прийшов так, як Його не чекали.

Можливо, хтось вже давно каже: «Як не прикро, але боюся, що я не зможу пізнати постійну і безперервну присутність Христа». Ви чули про те, що було сказано про життя у Дусі; ви чули про те, що було сказано про постійне перебування у Божій присутності та про нерозривне єднання з Ним; але ви цього боїтеся, боїтеся і кажете: «Для мене це

зависока та заскладна мета». Ви боїтеся власне тієї науки, яка може вам допомогти. У цій науці до вас прийшов Ісус, але ви не розпізнали Його любові.

Чи, можливо, Він прийшов так, що ви злякалися Його присутності. Можливо, Бог промовляв до вас про якийсь гріх. Ви знаєте про свій гріх гнівливості, чи гріх нелюбові, чи гріх непростення, чи гріх любові до світу, згоди та єднання з ним, чи гріх марнославства, чи гріх страху перед людьми та зважання на людську думку, чи гріх гордині та самовпевненості. Бог промовляв до вас про нього, а ви злякалися. Ісус хотів наблизити вас до Себе, а вас огорнув страх. Ви не уявляєте, як зможете відмовитися від усього цього. Ви поки що не готові сказати: «Я піду на будь-які жертви, аби лише визволитися від цього гріха. Я відмовляюся від нього». Бог і Христос наближалися до вас, аби вас благословити, а ви боїтеся.

Християни, іноді Христос приходив до вас зі стражданнями, і, можливо, ви казали: «Знаю, що, прагнучи повної святості, я маю зазнати страждань, але я їх боюся». Сама думка про те, що Христос може прийти у стражданнях, викликала у вас жах. Страх перед присутністю Христа! Любі мої, хочу сказати вам, що все це омана. Учні не мали жодної причини страхатися «мари», бо до них наближався Сам Христос. І коли Боже слово приходить до вас і торкається вашого серця, пам'ятайте, що обосічний меч виходить з Христових уст. Це Христос приходить у Своїй любові, щоб відсікти гріх та наповнити ваше серце благословенням Божої любові. Не бійтеся Його присутності.

3. Далі переходимо до третьої думки — **явлена** присутність Христа. Нехай благословенний буде Бог! Коли Христос почув їхній крик, Він промовив до них: «*Заспокойтесь, це Я, не лякайтесь!*» О, яку радість принесли ці слова у серця учнів! Виявилось, що та темна фігура, якої вони злякалися, — це Ісус. Це Сам благословенний Господь наш. Любі друзі, метою нашого Вчителя у всьому, навіть і в стражданнях, є підготувати нас до прийняття Христової присутності; і у всьому, що ми переживаємо, Ісус промовляє до нас: «*Це Я, не лякайтесь!*» Явлена присутність Христа! Я хочу сказати вам, християни, що Божий Син прагне об'явити вам Себе. Послухайте! Послухайте! ПОСЛУХАЙТЕ! Чи тужать за Ним серця? Ісус каже: «*Заспокойтесь, це Я, не лякайтесь!*».

Улюблені, Бог дав нам Христа! Але чи хоче Бог, щоб Христос був у мене щомиті? Без жодного сумніву, Бог хоче, щоб присутність Христа щогодини була радістю мого життя. Це те, про що можна твердити з повною упевненістю, — Христос може щомиті об'являти Себе мені. Чи готові ви прийти та взяти собі цей привілей? Він може об'являти Себе. Я не в змозі вам Його об'явити, і ви самі не в змозі досягнути Його, але Він може осяяти ваше серце. Якщо я доживу до завтра, то як я зможу побачити зранку сонячне світло? Сонячне світло об'явиться саме. А як мені пізнати Христа? Христос Сам може Себе об'явити. Перш ніж перейти до наступної думки, я благаю вас направити своє серце до сказаних слів і піднести до Господа таку смиренну молитву: «Господи, нині об'яви Себе мені, щоб я ніколи вже не зводив з Тебе очей. Дай мені зрозуміти, що навіть серед найтемнішого мороку Ти проходиш, аби об'явити Себе». Нехай не сумнівається жодне серце — після четвертої нічної сторожі, якою б не була ніч душі, серед темряви, навіть найнепрогляднішої, Христос зможе об'явити Себе. І, дякувати Богові, нерідко навіть після десяти чи двадцяти років життя у присмерку, навіть після десяти чи двадцяти років боротьби то у світлі, то у сутінках, приходить час, коли Христос бажає об'явити Себе нам, щоб більше від нас не відходити. Нехай Бог дарує нам присутність Ісуса!

4. Нині ж ми підходимо до четвертої думки. Першою була думка про **втрачену** присутність Ісуса; другою — про **страх** перед присутністю Ісуса; третя — про **явену** присутність Ісуса. І тепер четверта думка — це **бажана** присутність Ісуса. Що ж сталося далі? Петро почув Господа — Ісус був за 30, 40, 50 метрів від них, і здавалося, що Він мав пройти повз них. І тоді серце Петра (про якого ми говорили у попередній главі, розмірко-

вуючи про його жахливе падіння, що сталося через його тілесне життя), слава Богові, було у правильному стані перед Христом, він зажадав Ісусової присутності та сказав Господу: *«Коли, Господи, Ти це, то звели, щоб прийшов я до Тебе по воді»*. Так, Петро не міг заспокоїтися, він хотів бути якомога ближче до Христа. Він побачив, як Христос іде по воді, і згадав, як Учитель казав йому: *«Йди за Мною»*. Він згадав, як Христос під час чудесної ловитви риби довів, що Він є володарем моря і вод. І ще йому згадалося, як Христос втихомирив бурю, тож без жодних застережень та вагань він одразу сказав собі: *«Ось мій Господь об'являє Себе так, як не об'являв раніше, ось мій Господь виявляє нову надприродну силу, і я можу піти до мого Господа, бо Він може зробити мене здатним ходити там, де ходить Він»*. Він хотів ходити так, як Христос, хотів ходити поряд із Христом. Петро не сказав: *«Господи, звели мені ходити по морю»*. Ні, його слова були: *«Господи, звели, щоб прийшов я до Тебе»*.

Друзі, хіба ви не хочете такої ж самої присутності Христа? Не того, щоб Христос підійшов до вас, хоч цього жадає багато християн. Вони хочуть і далі йти своєю гріховною стежиною, хочуть і далі простувати своєю дорогою любові до світу, хочуть не залишати свого старого життя, але щоб при цьому Христос підійшов до них і приніс потіху, Свою присутність і Свою любов. Так не буває! Якщо я прагну Христової присутності, то маю ходити так, як ходив Він. Його ходіння було надприродним. Він ходив у Божій силі та любові. А більшість людей ходить так, як складаються обставини, і при цьому від них чути: *«У своєму релігійному житті я залежу від обставин»*. Сотні й сотні разів звучать слова: *«Мої обставини стоять на заваді моєму нерозривному єднанню з Ісусом»*. Але які обставини ми бачимо навколо Христа? Вітер і хвилі, але Христос переможно йшов над усіма обставинами. Петро, побачивши це, сказав: *«Так само, як мій Господь, можу і я бути переможцем над обставинами; усе, що навколо мене, — це ніщо, коли у мене є Ісус»*. Він прагнув Христової присутності. Бог бажає, щоб ми, дивлячись на життя Христа на землі, дивлячись на те, як Він переможно ходив по хвилях, могли сказати: *«Я хочу ходити так, як ходив Ісус»*. Якщо цього ви прагнете усім серцем, то можете очікувати Ісусової присутності. Але якщо ви насправді хочете ходити не там, де йде Христос, а на якомусь нижчому рівні, якщо ви хочете хоч трішечки жити з любов'ю до світу, трішечки триматися свого самовільства, то не розраховуйте на Христову присутність. Бути біля Христа та бути схожим на Христа — це нерозривно пов'язано між собою. Ви вже це прийняли? Петро хотів ходити так, як ходив Христос, щоб бути ближчим до Христа. Саме це я й хочу запропонувати кожному з вас. Я хочу сказати навіть найслабшому християнину: *«Маючи Божу присутність, можна мати постійну присутність Христа та єднання з Ним протягом цілого життя»*. Я бажаю принести вам цю обітницю, але маю її разом із Божою умовою: *ходіть так, як ходив Христос, і тоді ви завжди будете перебувати біля Нього*. Присутність Христа є запрошенням до безперервного єднання з Ним.

5. А далі йде ще одна думка. Ми щойно говорили про бажаність Христової присутності, а далі я хочу висловити думку про **покладання** на присутність Христа. Господь Ісус сказав: *«Йди»*. І що зробив Петро? Він зробив крок з човна. Як він насмілювався на цей крок, знаючи, що це суперечить усім законам природи? Як він на це наважився? Він шукав Христа, він почув Його голос, він поклався на Христову присутність та силу. З вірою в Христа він сказав: *«Я можу йти по воді»* — і зробив крок з човна. Тут ми бачимо поворотний момент, тут — криза. Петро побачив Христа у виявленні надприродної сили та повірив, що ця надприродна сила може діяти й у ньому, що він може жити надприродним життям. Петро повірив у це, коли треба було йти по воді, але у цьому полягає весь секрет життя віри. Христос мав надприродну силу — силу небес, силу святості, силу єднання з Богом, і Христос може дати мені благодать жити так, як жив Він. Якщо я лише погляну на Христа, як Петро, і скажу Йому: *«Господи, скажи лише слово, і я прийду»*, і якщо послухаю Христового слова: *«Йди»*, — то я теж матиму силу йти по хвилях.

Чи доводилося вам коли-небудь бачити більш прекрасний та повчальний символ християнського життя? Коли багато років тому мені випало проповідувати на цю тему, і тоді моє серце було наповнене такою думкою: християнське життя можна порівняти з тим, як Петро йшов по хвилях, — це справа незрівнянно важка, ба навіть неможлива, якщо без Христа, і незрівнянно благословенна та безпечна, якщо з Христом. Таким і є християнське життя — неможливим без Христової близькості. Проте воно є надійним та благословенним, хай навіть і важким, якщо зі мною є Христова присутність. Християни, на цих сторінках ви бачили заклик до кращого життя у Дусі, до життя єднання з Богом. Але жити ним ви зможете лише в одному випадку — Господь Ісус повинен тримати вашу руку кожную хвилину вашого життя. «Але хіба це можливо?» — запитаєте ви. Так, можливо. «Але мені доводиться дбати ще про багато інших речей! Іноді випадають такі дні, коли мені п'ять або шість годин доводиться напружено займатися справами, а навколо мене люди, нерідко з добрий десяток, і кожному треба моя увага. Як мені завжди мати Ісусову присутність?» Улюблені, це можливо, тому що Ісус є вашим Богом і Він вас любить дивовижною любов'ю. Він може зробити Свою присутність для вас більш явною, ніж присутність тих десятих осіб, що стоять навколо вас. Якщо ви щоранку знаходитимете час для того, щоб укласти союз із Ним, кажучи Йому: «Мій Господи Ісусе, мене ніщо не зможе задовольнити, крім Твоєї постійної присутності», — то Він її обов'язково, неодмінно вам дасть. Петро поклався на Христову присутність і сказав: «Якщо Христос мене кличе, то я можу і по хвилях піти до Нього». Чи покладемося ми на присутність Христа? Переходити усі життєві обставини та спокуси — це так само, як ходити по воді: під ногами немає твердої землі, ви не знаєте, наскільки сильними виявляться спокуси сатани; але не залишайте віри у те, що Бог хоче, аби ви ходили у надприродному житті, вищому за всякі людські сили. Бог хоче, щоб ваше життя було у Христі Ісусі. Але чи бажаєте жити таким життям ви? Якщо так, то прийдіть і скажіть: «Ісусе, я чув Твою обіцянку про те, що Твоя присутність буде мене супроводжувати. Ти сказав: „Сам Я піду, і введу тебе до відпочинку“, — і, Господи, я приймаю ці слова і покладаюся на Тебе».

6. А тепер перейдемо до шостого кроку у цій дивовижній історії — до **забутої** присутності Христа. Петро вийшов з човна та почав іти до Господа Ісуса, спрямувавши на Нього свій погляд. Він покладался на присутність Христа, а тому сміливо йшов по воді. Але раптом він відвів погляд від Ісуса і відразу почав потопати. І ось Петро, так швидко скінчивши своє ходіння вірою, вже весь у воді, він потопав і кричить: «Рятуй мене, Господи!» Дехто з вас каже собі: «Ось як воно буває з вашими християнами, які прагнуть високого життя». Є інші, які кажуть: «Цим життям жити неможливо, тому не варто навіть і говорити про нього. Людина постійно мусить падати». У Петра падіння були завжди до П'ятдесятниці. А було так тому, що тоді не прийшов ще Святий Дух, і тому досвід Петра є для нас доброю наукою про те, що, живучи життям тілесності, він змушений був падати так чи інакше. Але, дякувати Богові, з ним був Той, Хто піднімав його з падінь, і, розмірковуючи про цю останню думку, ми побачимо, що з цього падіння на морі він прийшов до ближчої, ніж раніше, єдності з Ісусом, до глибшої залежності від Нього. Проте послухайте спочатку, що я вам скажу про це його падіння.

Хтось може сказати: «Я вже давно намагався пообіцяти Господу, що житиму саме так, але скажіть мені, якщо у мене трапиться падіння, що тоді?» Навчіться від Петра, що треба робити. Що він зробив? Зовсім не те, що робить більшість. Що ж він зробив, коли почав потопати? Тієї ж миті, без усяких дорікань собі, без жодного слова самозасудження він закричав: «Рятуй мене, Господи!» Я щиро бажав би навчити цього кожного християнина! Пам'ятаю той час свого духовного життя, коли мені стала чітко зрозуміла ця думка. До того, коли я падав, щоразу моєю єдиною думкою було самозасудження та дорікання собі, і я думав, що це для мене корисне. Але виявилось, що користі від того не було жодної. І тоді я навчився від Петра, що відразу при падінні мені треба гукати:

«Ісусе, Вчителю, рятуй мене!», і щоразу Ісус дійсно рятує мене. Пам'ятайте, що можливість для падінь нікуди не зникла. Можу уявити собі непоодиноких християн, які говорили: «Господи, я приймаю повноту Святого Духа. Я хочу завжди, щодня і щогодини бути наповненим Святим Духом». І цілком можливо, що щира душа, яка з тремтінням та вірою говорила ці слова, потім падала. Такій душі хочу сказати: «Тільки не опускай рук!» Якщо прийде падіння, то відразу ж, без вагань, треба звертатися до Ісуса. Він завжди готовий вислухати, і щоразу, коли виявиться гнівливість, вискочить поспішне слово чи станеться яка інша хиба, Ісус тоді поряд, і Він багатий милосердям та силою. Звертайтеся до Нього, і порятунок прийде відразу. Якщо ви цього навчитеся, то Ісус підніматиме вас та вестиме вас таким шляхом, де Його сила захистить вас від падінь.

7. А тепер моя остання думка. Ісусова присутність була забута, коли Петро почав дивитися на хвилі, але ми врешті-решт говоритимемо про **відновлену** присутність Ісуса. Так, Христос простяг руку, щоб врятувати Петра. Можливо — з огляду на те, що Петро був дуже гордою та самовпевненою людиною, — йому треба було потопати у морі, аби взяти для себе науку, що його могла спасти не його віра, а сила Христа. Бог бажає, щоб ми взяли для себе науку про те, що у наших падіннях ми можемо гукати до Ісуса, і Він одразу простягає до нас руку. Пам'ятайте про те, що на зворотній дорозі до човна Петро більше не потопав. Чому? Тому що Христос був дуже близько біля нього. Пам'ятайте, що цілком можливо, що через правильне ставлення до свого падіння людина після нього стає значно ближчою до Христа, ніж була раніше. Правильно ставтеся до падінь. Тобто треба прийти та визнати: «У мені немає нічого, але я безмежно покладатимусь на свого Господа». Нехай кожне падіння навчить вас наново приліпитися до Христа, а Він виявить Себе могутнім та люблячим Помічником. Відновлена присутність Ісуса! Так, Христос взяв Петра за руку і врятував його. Не знаю, чи тримав Він Петра за руку протягом тих сорока чи п'ятдесяти метрів, коли вони поверталися до човна, чи просто дозволив Петрові йти поряд, але знаю точно, що вони були дуже близько, і саме ця близькість дала Петрові сили.

Згадайте, що було після того, як стався цей випадок з Петром. Поставлений був хрест, пролилася кров, відкрилася могила, здійснилося воскресіння, розкрилося небо і вилився Дух Піднесеного й Прославленого. Твердо вірте, що присутність Ісуса цілком може бути з вами постійно та у всьому. Ваш Бог дав вам Христа, і Він хоче, щоб Христос так увійшов до вашого серця, щоб Його присутність була з вами щомиті.

Хто готовий звести очі, піднести серце та вигукнути: «Я хочу жити відповідно до Божих мірок»? Хто на це готовий? Хто готовий кинутися Ісусові у руки та почати жити життям віри, у якому будуть перемоги над вітрами та хвилями, над обставинами та труднощами? Хто готовий сказати: «Господи, звели, щоб прийшов я до Тебе по воді»? Ви готові? Послухайте! Ісус каже: «Іди». Чи зараз ви зробите крок зі свого човна? Ось цей човен перед вами — це старе життя, яким жив Петро. Він знав море з дитинства, і цей човен був для нього священним місцем: у цьому човні біля нього сидів Христос, з цього човна Христос проповідував, у цьому човні Христос дав статися чудесній ловитві риби, — для Петра він був священним, але Петро вийшов з нього, аби прийти до чогось ще більш священного, — до ходіння з Ісусом по воді, до нового божественного досвіду. Ваше християнське життя може бути для вас надзвичайно священним. Можливо, ви кажете: «Христос спас мене Своєю кров'ю, Він дав мені прийняти та пережити дію Його благодаті». Але при цьому ви змушені визнати: «Я не живу життям постійного та безперервного єднання з Ним, мене часто лякають вітри та хвилі, і я потопаяю». Нині ж без вагань вийдіть із човна минулого досвіду, з човна зовнішніх обставин, вийдіть зі свого човна та твердо станьте на Христові і вірте, що з Ісусом можна ходити по воді. Коли Петро був у човні, що було між ним та пучиною морською? Кілька дощок. А коли він ступив на воду, що тоді відділяло його від морської пучини? Не дошки, а слово Всемогутнього

Ісуса. Чи зробите ви цей крок і, не оглядаючись на свій попередній досвід, чи поклатесь на Ісусову обіцянку: «*І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно...*»? Чи поклатесь ви на Його слово: «*Заспокойтесь, це Я, не лякайтесь!*» Ісус на небесах щомиті живий, щомиті Своїм Духом Ісус нашіптує вам Своє слово, і щомиті воно може здійснитися, бо Він для цього живе. Прийміть Його слово зараз, прийміть його! Жодний непередбачений випадок не буде важким для мого Господа Ісуса. Мій Господь Ісус може подати усе потрібне кожній душі. Ціле моє серце вигукує: «Він може, Він може це зробити, і Він це зробить, зробить неодмінно!» Прийдімо, християни, і з глибокою свідомістю, глибоким та непорушним спокоєм візьмімо, візьмімо, **ВІЗЬМІМО** те, що Він дає.

Бережені силою Божою

ДОДАТОК

Уривок з книги «Повна віддача» Ендрю Мюррея, розділ 8.

Слова, якими я хочу звернутися до вас, записані в 1 Петра 1:5. У віршах 3, 4 та 5 сказано: *«Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великою Своєю милістю відродив нас до живої надії через воскресення з мертвих Ісуса Христа, на спадщину нетлінну й непорочну та нев'янучу, заховану в небі для вас, що ви бережені силою Божою через віру на спасіння»*. Я хочу застановитися на цих словах: *«бережені силою Божою»*.

Тут ми маємо дві чудові, благословенні істини про те, як християнин зберігається на спасіння. Одна істина — це «бережені силою Божою», а друга — «бережені... через віру». Нам слід розглянути обидві сторони: Божу сторону та Його всемогутню силу, яку наш Хранитель подає нам щомиті, і людську сторону, де для нас не лишається нічого, окрім як вірою дати Богові берегти нас. Ми народилися згори для отримання спадщини, захованої для нас на небесах. А тут на землі ми зберігаємося силою Божою.

Ми бачимо тут подвійне збереження: на небесах для мене бережеться спадщина, а на землі для спадщини бережуся я. Так-от, стосовно першої частини цього збереження немає жодних сумнівів та жодних питань. Бог чудово та досконало зберігає для нас спадщину на небесах, вона там безпечно захована і чекає на нас. І цей самий Бог береже мене для цієї спадщини. Саме це я й хочу зрозуміти.

Напевно, з боку батька було б дуже нерозумно клопотатися про збереження спадщини для дітей, якщо при цьому самих дітей він не береже. Уявімо собі чоловіка, який жертвує всі сили та весь свій час на те, аби накопичити гроші. І коли він вже назбирав собі десятки тисяч, ми його запитуємо, навіщо він так жертвує собою, а він нам відповідає: «Я хочу залишити своїм дітям велику спадщину, усе це багатство я зберігаю для них». Та якщо нам стане відомо, що цей чоловік зовсім не переймається освітою своїх дітей, що йому байдуже, що дітей виховує вулиця, що він попускає їм іти стежкою гріха, невігластва і дурості, то що ми про нього подумаємо? Хіба ми не скажемо: «Бідолаха! Він зберігає спадщину для своїх дітей, але не береже і не готує своїх дітей для спадщини!» І як багато є християн, які думають: «Мій Бог береже для мене спадщину». Але вони не можуть сказати з вірою: «Мій Бог береже мене для цієї спадщини». Ця подвійна робота виконується однією і тією ж самою силою, однією і тією ж самою любов'ю, одним і тим же самим Богом.

Далі я хочу говорити про роботу, яку над нами виконує Бог, зберігаючи нас для спадщини. Я вже казав про те, що ми маємо тут дві дуже прості істини: по-перше, з Божого боку **ми бережені Божою силою**; і, по-друге, з людського боку **ми бережені через віру**.

Бережені силою Божою

Подивімося на божественний бік — християни бережені силою Божою.

Це збереження включає все

Найперше, розміркуймо про те, що це збереження охоплює все

Що підлягає збереженню? Зберігаєтеся ви. Наскільки повно? Яка ваша частина? Уся ваша істота. Може, Бог зберігає лише одну половину, а іншу — ні? Ні. У деяких людей склалося якесь розпливчате, загальне уявлення про те, як Бог їх береже. Їм здається, що Боже збереження — це те, що вони зможуть потрапити на небо, коли помруть. Вони не бачать, як це слово «бережені» стосується усіх сфер їхнього життя і цілої їхньої істоти. Але саме цього хоче Бог.

Ось у мене є годинник. Уявімо, що я позичив цей годинник у друга, а він мені сказав: «Коли поїдеш до Європи, я тобі дозволяю взяти годинник з собою, але попереджаю, — дивись, щоб з ним нічого не сталося, і привези його назад». Але уявімо собі, що я зіпсував годинник, що у ньому зламалися стрілки, розбилася кришка, погнулися коліщатка та пружини, і я привіз цей годинник у такому стані додому і віддав його другові. Він сказав би мені: «Слухай, я ж давав тобі цей годинник з тією умовою, що ти його збережеш».

«А хіба я не зберіг? Ось твій годинник».

«Мені зовсім не хотілося, щоб ти просто зберіг його так, що він ніде не дівся. Я не мав на увазі, що ти мені повернеш лише корпус годинника чи залишки від нього. Я чекав, що ти збережеш весь годинник — кожну деталь».

І так само Бог хоче зберегти нас не так, щоб ми просто якимось чином не пропали, щоб спаслися, як через огонь, щоб просто попали на небо. Божя сила, яка нас зберігає, і Його любов пов'язані з кожною частиною нашого ества.

Дехто думає, що Бог берегтиме їх лише у духовних справах, а у дочасних — ні, мовляв, світське — це зовсім не Його царина. Але ж дивіться, Бог посилає вас до праці у світі, проте не каже вам: «Тут Я мушу тебе лишити; йди собі та сам заробляй собі гроші, сам дбай за свій прожиток». Він знає, що ви не зможете себе зберегти. Але Бог каже: «Дитино Моя, не тобі треба робити різні справи, не тобі треба залучатися до різних починань, не тобі треба тратити гроші, навіть найдрібніші, а Я, твій Отець, візьму все це у тебе і берегтиму». Бог турбується не лише про духовне, але й про тимчасове. Велика частина людського життя — вісім, чи дев'ять, чи десять годин щодня — вимушено проводиться серед спокус та різних справ, які весь час відволікають. Але Бог у них про вас подбає. Боже збереження включає все.

Є інші люди, які думають: «От під час випробувань Бог мене береже, а як прийде до мене процвітання, то мені вже й не треба Його збереження, і тоді я про Нього забуваю і відпускаю Його від себе». А інші думають зовсім протилежне: «Коли у мене в житті все гаразд, коли я переживаю процвітання, коли все йде рівно й гладко, тоді мені вдається приліпитися до Бога. А от коли приходять важкі випробування, тоді чомусь моя воля так чи інакше починає бунтуватися, і тоді Бог мене не береже».

Так-от, я хочу донести вам слово, що однаково, чи то у процвітанні та чи серед нещасть, чи у яскраву сонячну днину, чи серед темряви, Бог завжди готовий вас берегти. Але ще є й інші, які так собі бачать, як Бог береже: «Бог берегтиме мене від дуже великих переступів, але не варто чекати того, що Він берегтиме мене від малих гріхів. Є, наприклад, гріх гнівливості та запальності, і як я можу очікувати, що Бог його здолає?»

Коли ви чуєте про людину, яка піддалася спокусам і відійшла від Бога, чи впала у п'янство, чи скоїла вбивство, ви дякуєте Богові за Його силу, якою Він береже вас. «Зі мною могло статися так само, як із цією людиною, — кажете ви, — якби Бог мене не зберіг». І ви вірите,

що Він зберіг вас від п'янства чи вбивства. Чому ж тоді не повірити, що Бог так само може зберегти вас від спалахів гніву? Ви думали, що це не так важливо; ви забули велику заповідь Нового Заповіту: *«Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!»* (Івана 13:34). І коли виявляється ваша гнівливість, коли ви дозволяєте собі поспішні судження та різкі слова, ви грішите проти найвищого закону — закону Божої любові, але й далі продовжуйте казати: «Бог не буде, Бог не може... — (хоча ви, напевно, не скажете, що Бог не може, а будете говорити, що Бог не стане) — мене від цього берегти». Ви, напевно, собі думаєте: «Він може, але в мені щось таке, що цьому заважає, і Бог не забирає цього від мене».

Хочу вас запитати, чи може у християн бути життя святішим, ніж є зазвичай? Чи можуть віруючі люди пережити на власному досвіді постійну силу Божого збереження, яка утримує вала б їх від гріха? Чи можуть віруючі зберігатися у єднанні з Богом? Я несу вам звістку з Божого Слова, і ця звістка у словах, які ми підкреслили раніше: «Бережені силою Божою». Тут не вказано жодної умови. А це означає, що, коли ви цілковито та беззастережно віддастесь всемогутньому Богові, Він з радістю берегтиме вас.

Дехто думає, що ніколи не зможе досягнути того стану, щоб кожне слово, що злітає з вуст, прославляло Бога. Але саме цього Бог хоче від людей, саме цього Він чекає від них. Господь бажає покласти сторожу до дверей їхніх вуст. Якщо Бог прагне цього, то хіба Він не може берегти їхній язик та їхні уста? Може. Саме це Бог і робитиме для тих, хто покладається на Нього. Боже збереження охоплює все. Нехай кожен, хто жадає жити святим життям, подумає про свої потреби, свої слабкості, свої недоліки та свої гріхи і свідомо запитає себе: «Хіба є такий гріх, від якого мій Бог не може мене зберегти?» На що серце змушене буде відповісти: «Ні, Бог може зберегти мене від усякого гріха».

Для збереження потрібні сили

По-друге, якщо ви хочете розуміти, яким є Боже збереження, то маєте пам'ятати, що воно не лише включає в себе все, але є також і всемогутнім.

Я хочу, щоб ця істина назавжди закарбувалася мені в душу, я хочу поклонятися Богові так, щоб усе моє серце наповнилося думкою про Його всемогутність. Бог є всемогутнім, і Всемогутній дає Себе у моє серце, щоб діяти у ньому, щоб працювати над моїм збереженням. Я хочу долучитися до всемогутності, чи радше до Всемогутнього, до живого Бога і знайти своє місце у Його руці. Ви читаете Книгу Псалмів та розмірковуєте про чудові думки, висловлені Давидом; наприклад, коли він говорить про те, що наш Бог є нашою Твердиною, нашим Пристановищем, нашою Скелею, нашим Притулком, нашою Силою та нашим Спасінням. Давид сам бачив, як вічний Бог Сам є притулком для душі, яка вірить Йому. Він мав чудове розуміння того, як Бог бере віруючу людину у Свої долоні, ховає її у Своїй скінії, береже її під покровом Своїх крил, Своїм пером вкриває її. У цій Божій охороні Давид і жив. А ми, діти П'ятдесятниці, ми, які пізнали Христа і Його кров, і Святого Духа, посланого з неба, чому ми так мало знаємо, що таке крок за кроком іти зі Всемогутнім Богом, нашим Сторожем?

Чи ви коли-небудь замислювалися над тим, що у кожній дії благодаті у вашому серці, якою Бог благословляє вас, залучена вся Божа всемогутність? Коли я зустрічаюся з людиною, а вона, наприклад, дає мені гроші, я їх забираю та йду. Людина дала мені щось своє, решту лишила собі. Але з Божою силою відбувається не так. Бог не може розлучитися навіть із найменшою частиною Своїєї сили, і тому я можу переживати Божу силу і доброту лише тоді, коли перебуваю в контакті та єднанні з Ним. А входячи у контакт та єднання з Ним, я вхожу в контакт та єднання з усією Божою всемогутністю. Вона кожен день дається на допомогу мені.

Це так само, як, наприклад, коли син багатого отця збирається розпочати власну справу, а батько каже йому: «Бери стільки грошей, скільки тобі знадобиться для твоїх починань». Усе, що має батько, тепер у розпорядженні сина. І в стосунках з Богом, вашим Всемогутнім

Богом, усе так само. Вам важко це прийняти, ви почуваєтеся нікчемним черв'яком. А Його всемогутність потрібна для збереження навіть найменшого черв'яка! Так, Його всемогутність потрібна для того, щоб берегти і черв'яків у земному поросі, і весь всесвіт, а тому Його всемогутність потрібна набагато більше для збереження наших з вами душ від сили гріха.

О, якщо ви хочете зростати в благодаті, то зрозумійте, що починати потрібно звідси. У всіх своїх судженнях, розважаннях, думках, вчинках, питаннях, дослідженнях та молитвах навчіться бути береженими Всемогутнім Богом. А чого не зробить Всемогутній Бог для дитини, яка довіряє Йому? У Біблії сказано: *«Більше над усе, чого просимо або думаємо...»* (Ефесян 3:20). Саме цю всемогутність ви повинні пізнати, саме їй ви повинні навчитися довіряти, і тоді ви житимете так, як годиться християнину. Як мало ми навчилися пізнавати Бога, розуміти, що побожне життя — це життя, наповнене Богом, життя з любов'ю до Бога та упованням і надією на Нього, життя, в якому Богові відкриті можливості для благословень! Ми не можемо виконувати Божу волю, якщо це робитимемо без Божої сили. Бог дає нам спочатку відчути та пережити Його силу для того, щоб приготувати нас до глибшого прагнення, щоб ми прийшли і прийняли усе, що Він може зробити. Бог щодня допомагає нам покладатися на Нього.

Збереження є безперервним

Ще одна думка. Це збереження не лише все охоплює та є всемогутнім, воно також є безперервним і нерозривним.

Іноді люди кажуть: «Протягом тижня або цілого місяця Бог мене дивовижно беріг. Я жив у світлі Його обличчя, і мені не стане слів описати ту радість, яку я відчував від єднання з Ним. Він благословляв мене у моїй праці для блага інших. Він посилав до мене душі, і іноді мені здавалося, ніби я здіймаюся у небо на орлиних крилах. Але це виявилось нетривким. Усе було надто вже добре, так що воно мусило обірватися». Інші кажуть: «Я мав і надалі падати, аби не загордитися». А ще інші: «Я знаю, що у всьому винен я сам, але чомусь людині неможливо весь час жити на вершині». Любі мої, чому так? Хіба може бути хоч якась причина, чому Боже збереження не повинно бути безперервним і нерозривним? Подумайте лише. Усе життя — це безперервна нерозривність. Якби моє життя зупинилося на півгодини, я б помер, моє життя пропало б. Життя — це безперервність, а Боже життя — це життя Його Церкви. Боже життя — це Його всемогутня сила, що працює в нас. І Бог приходить до нас як Всемогутній, Він без жодних умов пропонує бути нашим Сторожем, а це означає, що день за днем, мить за миттю Бог буде нас стерегти та оберігати.

Якби я запитав вас: «Як ви думаєте, чи може Бог протягом одного дня зберегти вас від дійсного гріха?» — ви б мені відповіли: «Я не лише знаю, що Він це може; мені здається, що Бог для мене це робив. У мене були дні, коли Він зберігав моє серце у Своїй святій присутності. Були й інші дні, коли навіть попри постійну присутність гріховної природи у мені Він зберігав мене від свідомих, фактичних переступів».

Так-от, якщо Він може зробити це протягом години або протягом дня, то чому не протягом двох днів? Тож давайте будемо у своїх очікуваннях виходити з того, що відкрито про Божу всемогутність у Його Слові. Хіба Бог не сказав у Своєму Слові: *«Я Господь, його Сторож, щохвилі його Я напоюю»* (Ісаї 27:3)? Що це означає? Хіба «щохвилі» — це не кожен мить, а щось інше? Хіба не обіцяв Бог, що Він буде щохвилі напувати Свій виноградник, щоб його не висушили сонце та спекотний вітер? Так, обіцяв. У Південній Африці іноді над новою прищепою на дереві прив'язують пляшку з водою, щоб час від часу зволожувати пагін. І поки він не приживеться, поки сам не зможе витримувати спеку сонця, біля нього весь час є волога.

Хіба Бог у Своїй ніжній любові до нас не берегтиме нас щомиті, як Він пообіцяв? Аби ми лише хоч раз вхопилися за думку про те, що наше духовне життя має стати справою Самого

Бога: «*Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю*» (Филип'ян 2:13)! Щойно ми матимемо віру, аби цього очікувати від Бога, Він робитиме для нас усе.

Збереження має бути безперервним. Щоранку Бог зустрічатиме вас, коли ви прокинетесь від сну. Це навіть не питання, бо якщо я прокинувся зранку без думки про Нього, то до чого це приведе? Якщо своє пробудження ви віддасте Богові, то Він щоранку зустрічатиме вас Своїм божественним світлом та життям. Він дасть вам усвідомлення того, що протягом цілого дня Бог біля вас, аби скеровувати та наповнювати вас Своєю всемогутньою силою. І наступного дня Бог вас зустріне, і день по тому, і так кожен день. І якщо іноді у практиці цього єднання трапляються збої, не надто переймайтесь. Якщо ви невідступно триматиметесь взятого курсу і казатимете: «Господи, я буду очікувати того, що Ти зробиш усе можливе, і день за днем я буду покладатись на Твоє цілковите збереження», — то ваша віра ставатиме все міцнішою і міцнішою. Ви пізнаєте силу Божого збереження у невідступності та незламності.

Бережені через віру

Перейдемо тепер до іншого боку — до **віри**. «*Бережені силою Божою через віру*» — як ми повинні розглядати цю віру?

Віра передбачає безпорадність

Маю найперше сказати, що ця віра означає цілковиту неспроможність та безпорадність перед Богом.

Глибоко в основі всякої віри лежить відчуття безпорадності. Якщо я хочу укласти якусь угоду або провести ділову операцію, наприклад, купити будинок, то переоформити документи на моє ім'я має нотаріус. Він знає, як це робиться, він має все приготувати, бо сам я цього не зроблю, і, доручаючи справу нотаріусу, я визнаю свою неспроможність. Отже, віра завжди означає безпорадність. У багатьох випадках мені, можливо, вдасться виконати потрібну справу, але з величезним клопотом, а інша людина може зробити її набагато краще. Але у більшості випадків ідеться про цілковиту безпорадність — справу за мене має зробити хтось інший. І в цьому полягає секрет духовного життя. Людина має навчитися говорити: «Я відмовляюсь від усього. Я намагався, я прагнув, я розмірковував і молився, але все одно зазнав поразки. Бог мене благословляв і мені допомагав, але, якщо подивитися на все загалом, то дуже багато було гріха і прикрості». Але яка настає переміна, коли людина, розбита і придушена безпомічністю та розчаруванням, каже: «Я нічого не можу!»

Згадайте Павла. Він жив благословенним життям, був піднесений до третього неба. Тоді дано йому в тіло колючку, «*послання сатани, щоб бив в обличчя мене*» (2 Коринтян 12:7). І що ж сталося? Павло не міг цього зрозуміти, він тричі благав Господа, щоб її було забрано, але Господь фактично сказав: «Ні, ти можеш почати величатися, а тому Я послав тобі це випробовування, щоб зберегти тебе слабким та покірним». І тоді Павло взяв для себе науку, яку ніколи не забував, — радіти у своїх немочах. Він казав, що для нього тим краще, чим він слабший, бо, коли він слабкий, тоді він сильний у своєму Господі Христі.

Чи ви хочете увійти у те життя, яке люди називають вищим? Тоді зробіть крок донизу. Пам'ятаю, як доктор Бордман розповідав, як його колись запросили відвідати завод, де виготовлявся дрібний шріт. Якщо я правильно пам'ятаю, технологія полягала у тому, що розплавлений свинець виливається з великої висоти. Чоловік, який запросив доктора Бордмана, хотів його завести на башту, щоб показати, як це відбувається. Доктор підійшов до башти, відчинив двері та став підніматися сходами, але, пройшовши кілька сходинок, почув, як його кличуть: «Ви не туди йдете, треба спуститися тут. Ці сходи закриті». Спускатися довелося доволі довго, але знизу на них чекав уже ліфт, щоб підняти їх на самий верх, і тоді

доктор Бордман сказав: «Тепер я довідався, що нерідко буває так, що спуститися — це найкращий спосіб, аби піднятися».

Так, Богу потрібно нас дуже низько понизити, до нас має прийти відчуття порожнечі, відчаю, нікчемності. Саме тоді, коли ми потопаємо у цілковитій безпорадності, вічний Бог відкривається нам у Своїй силі, і тоді наші серця навчаться покладатися лише на Нього.

Що не дає нам повністю покладатися на Нього?

Багато хто каже: «Я вірю у те, про що ви говорите, але є одна складність. Якщо б моя довіра Богові була досконалою та безперервною, все було б добре, бо я знаю, що Бог вшанує тих, хто покладається на Нього. Але як мені досягнути такої довіри?»

Я вам відповім: «Через смерть власного „я“. Власні зусилля є великою перешкодою для довіри та покладання на Господа. Доки ви маєте свою власну мудрість, свої думки, свої сили, доти ви не можете поклатися на Нього. Але коли Бог вас ламає, коли у вас в очах все тьмяніє і ви бачите, що нічогосінько не розумієте, от тоді Бог наближається до вас. Якщо ви у своїй нікчемності схилитеся перед Ним і чекатимете Його, уповатимете на Нього, то Він стане для вас усім».

Поки ми самі є ще чимось, Бог не може стати усім. Його всемогутність не може повноцінно діяти. Повний відчай нашого власного «я», повний відхід від усього людського і земного і віднайдення надії лише у Бозі — це початок віри.

Віра — це відпочинок і спокій

А далі ми маємо зрозуміти, що віра — це відпочинок і спокій.

На початку життя віри вона полягає у боротьбі. Але поки віра бореться, вона не може увійти в силу. Але коли віра у цій боротьбі доходить до краю власного «я», коли кидається у Божі руки та спирається на Нього, тоді приходить радість і перемога.

Можливо, буде дещо зрозуміліше, якщо я розповім, як почався Кесвікський рух. Канонік Баттерсбі понад двадцять років був євангелічним священиком англіканської церкви. Він був людиною глибокої та чутливої побожності, але не мав усвідомлення спокою, відпочинку та перемоги над гріхом, через що нерідко переживав глибокий смуток, спричинений думками про спотикання, падіння та гріхи. Коли він почув про можливість перемоги, йому здалося, що, хоч він і прагне її, вона є чимось для нього недосяжним. Якось йому довелося почути промову на тему спокою та віри, в основу якої була покладена історія про шляхтича, який прийшов із Капернаума до Кани, щоб просити Христа про зцілення дитини. У цій промові було показано, що шляхтич загалом вірив, що Христос міг йому допомогти, але до Ісуса він прийшов великою мірою задля того, щоб у цьому пересвідчитися. Він сподівався, що Христос йому допоможе, але у нього не було жодних підтверджень цієї допомоги. І що ж сталося? Коли Христос сказав цьому чоловікові: *«Іди, син твій живе!»* (Івана 4:50), той повірив Ісусовому слову і ним був заспокоєний. Не маючи жодних доказів, що його дитина була знову здоровою, він мав повертатися до Капернаума, а це десь близько семи годин дороги. Він рушив додому і по дорозі зустрів свого слугу і від нього отримав першу звістку, що дитина одужала. Слуга сказав йому, що о першій годині по обіді попереднього дня, якраз у той час, коли Ісус говорив зі шляхтичем, гарячка покинула дитину. Батько був заспокоєний Ісусовим словом та тим, що Він зробив, повернувся до Капернаума і знайшов свого сина здоровим. Він прославив Бога, і в Ісуса ввірував він сам і весь його дім. О, друзі, це і є віра! Коли Бог приходить до мене та обіцяє мене берегти, а у мене на білому світі немає нічого, на що я міг би поклатися, тоді я кажу Богові: «Твого слова достатньо — я бережений силою Божою». Це — віра, це відпочинок і спокій. У той вечір, коли канонік Баттерсбі почув цю промову, він повернувся додому і в темряві ночі знайшов спокій. Він заспокоївся Ісусовим словом. На наступний ранок, зустрічаючи друзів на вулиці Оксфорда, він казав

їм: «Нарешті я знайшов, що шукав!» Він розказував про це багатьом людям і зрештою почав просити про організацію Кесвікського зібрання, яке переросло потім у Кесвікський рух. Учасників цього зібрання він закликав до того, щоб вони так само, як нещодавно він сам, просто досвідчили те, що зробив Бог.

Чудово, коли людина знаходить спокій у всемогутній Божій силі, яка готова діяти у її житті щомиті. Чудово також, коли це відбувається посеред спокус, завдяки чому вдається приборкати і гнівливисть, і поспішність у судженнях, і гордість, і гріх. Дивовижна річ, коли серед усього цього людина входить у союз зі всемогутнім Яхве, — не через те, що кажуть інші чи що відчуває серце, але через силу Божого Слова: *«Бережені силою Божою через віру»*.

Скажімо ж Богові, що ми хочемо випробувати усе, без жодного винятку, що Він бажає виявити. Скажімо Йому: «Ми не просимо Тебе більшого, ніж Ти можеш дати, але й не хочемо задовольнятися меншим». Скажімо Йому: «Мій Боже, нехай моє життя стане доказом того, на що здатний всемогутній Бог». Нехай ці дві риси стануть щоденним настроєм нашої душі: глибока безпорадність та простий, дитячий спокій.

Для віри потрібна спільність

Тут ми підходимо до ще однієї думки стосовно віри. Віра передбачає єднання з Богом.

Багато хто хоче взяти Боже слово і вірити у нього, але єднання з Богом, спільність із Ним здається їм чимось необов'язковим. О, ні! Бога неможливо відділити від Його Слова. Без Бога неможливо мати доброту або силу. Якщо ви хочете вступити у це життя побожності, ви повинні знаходити час для єднання з Богом. Іноді люди мені кажуть: «Моє життя — це така безперервна метушня, що часу для спільності з Богом зовсім немає». Один місіонер, якого я дуже ціную, якось сказав мені: «Люди не знають, з якими спокусами стикаються місіонери. Я встаю о п'ятій ранку, а біля хати тубільці вже чекають вказівок щодо роботи. Потім мені треба йти до школи, де кілька годин я проводжу уроки, а потім на мене чекає ще купа іншої роботи, і в такій біганині щодня спливає по шістнадцять годин. Я ледве знаходжу час побути на самоті з Богом».

Це величезна потреба. Благаю вас, запам'ятайте дві речі. Я не казав вам покладатися на Божу всемогутність, як на якусь річ, і не казав вам довіряти Божому Слову, як якійсь написаній книзі. Я казав про необхідність іти до Бога всемогутності та Бога Слова. Підійдіть до Бога так, як той шляхтич підійшов до живого Христа. Чому він зміг повірити Христовому слову? Тому що в самому погляді, в самому голосі Ісуса, Сина Божого, він побачив і почув те, що переконало його, що Христові можна довіряти. Це саме Христос може зробити для нас із вами. Не намагайтеся збудити чи розворушити в собі віру. Як часто я намагався це робити — і шився у дурні! З глибин свого серця ви не зможете розворушити віру. Облиште свої серця, — дивіться на Христове обличчя, дослухайтеся до того, що Він каже про те, як вас берегтиме. Вдивляйтеся в обличчя свого люблячого Отця і щодня знаходьте час, аби побути з Ним. Почніть нове життя з глибокої спустошеності й убогості людини, котра нічого не має і хоче отримати все від Нього, і з глибоким спокоєм того, хто був заспокоєний живим Богом, всемогутнім Яхве. Випробуйте Бога і побачте, чи не відчинить Він вам небесних отворів і чи не виляє вам благословення аж надмір?

На завершення запитаю вас, чи готові ви повною мірою пережити на власному досвіді це небесне збереження для небесної спадщини? Роберт Мюррей Макчейн десь сказав: «О, Боже, зроби мене настільки святим, наскільки це можливо для помилюваного грішника». Якщо у вашому серці лунає ця молитва, то прийдіть зараз, — наново вступімо в союз із вічним та всемогутнім Яхве і у великий безпорадності, але з непорушним спокоєм віддаймося в Його руки. І, вступаючи у цей союз, маймо лише одну молитву, — щоб ми повною мірою вірили у те, що вічний Бог піде разом із нами. Будемо вірити, що Він щомиті триматиме нашу руку. Він наш Сторож, Який ані на мить не зводить з нас очей. Він наш Отець, Якому

завжди приємно об'являти Себе в наших душах. Він має силу весь час осяювати нас світлом Своєї любові. Не бійтеся того, що через ваші справи Бог не може постійно бути з вами поряд. Візьміть для себе науку з того, що сонце на небі сяє на вас щодня, а ви радієте його світлу. Скрізь, куди б ви не пішли, сонце завжди з вами, бо Бог пильнує за тим, щоб воно на вас світило. І Він зробить усе необхідне, щоб Його божественне світло осяювало вас і щоб ви невідступно у ньому перебували, а вам лише треба покластися на Господа. З величезним і повним довір'ям доручімо цю справу Богові. Ось Божа всемогутність, і ось віра, яка простягається до тієї міри, до якої людина бере собі цю всемогутність. Ми можемо сказати: «Я покладусь на Бога і від Нього чекатиму всього, на що спроможна Його всемогутність». Хіба не дивовижні обидва боки цього небесного життя? Божа всемогутність покриває мене, а моя воля, хай яка нікчемна та слабка, знаходить спокій у цій всемогутності та радіє в ній!

В любові Отця бережеш мене завше,
Щомиті наповнюєш Божим життям,
Ісусе, у серці моїм возсіявши,
Навіки зробив мене Божим дитям!

